

ת"פ 30287/08/13 - מדינת ישראל נגד רונן עוזיאל

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 30287-08-13 מדינת ישראל נ' עוזיאל(עציר)
בפני כב' השופט יחיאל ליפשיץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה באמצעות עו"ד גב' מירה
רוזה

נגד
רונן עוזיאל (עציר)

הנאשם באמצעות עו"ד ענבوسی (ס).
ציבורית)

הכרעת דין

א. כללי

1. כנגד הנאשם הוגש, בתאריך 19.8.13, כתב אישום שייחס לו 10 אישומים: 9 אירועים שונים של שוד סניפי בנק וכן אירוע נוסף של ניסיון שוד סניף בנק (אישום מס' 6).
2. עשרת האישומים, בקצרה:

האישום הראשון מתייחס לאירוע מתאריך **20.3.13**, סמוך לשעה 11:25. נטען, כי הנאשם נכנס לסניף בנק הפועלים בשדרות דגניה **בקרית חיים**, ניגש לפקידת הבנק, הציג לה פתק בו רשום כי מדובר בשוד וכן נרשמה הוראה לשים את הכסף בשקית והכל במטרה לאיים עליה ובכדי לשדוד את כספי הבנק. פקידת הבנק, בפחדה מהנאשם, מסרה לנאשם כסף שהיה בקופתה והכניסה סכום של 11,850 ₪ לתוך שקית שהעביר לה הנאשם, אותה לקח עמו ונמלט מהמקום.

האישום השני מתייחס לאירוע מתאריך **4.4.13** בסמוך לשעה 10:20. נטען, כי הנאשם נכנס לסניף בנק לאומי בשכונת סביוני ים **בקרית ים**, ניגש לפקידת הבנק, הציג לה פתק בו רשום כי מדובר בשוד וכי הוא זקוק לניתוח וזאת במטרה לאיים עליה ובכדי לשדוד את כספי הבנק. הפקידה מסרה לנאשם סכום כסף של 17,790 ₪, הכניסה אותו לשקית ניילון שהנאשם הגיש לה והאחרון לקח את השקית ונמלט מהמקום.

האישום השלישי מתייחס לאירוע מתאריך **11.4.13**, סמוך לשעה 10:30. נטען, כי הנאשם נכנס לסניף בנק דיסקונט **ביזרון יעקב**, ניגש לפקידת הבנק בסניף, הציג לה פתק בו רשום כי מדובר בשוד וכי הוא זקוק לכסף לתרופות וזאת במטרה לאיים על הפקידה ובכדי לשדוד את כספי הבנק. הפקידה מסרה לנאשם סכום כסף של 1,850 ₪ והנאשם נטל את שקית הניילון ונמלט מהמקום.

האישום הרביעי מתייחס לאירוע מתאריך **11.4.13**, בסביבות השעה 11:30. נטען, כי הנאשם נכנס לסניף בנק הבינלאומי בשד' יצחק רבין **ביוקנעם עילית**, ניגש לפקידת הבנק במקום, הציג לה פתק בו רשום כי מדובר בשוד וכי הוא זקוק לתרופות וזאת במטרה לאיים על הפקידה ובכדי לשדוד את כספי הבנק. הנאשם מסר לפקידה שקית בנק, הורה לה לפעול בשקט ובמהירות והאחרונה מסרה לנאשם סכום של כ - 20,000 ₪ בשקית הניילון והנאשם נטל את שקית הניילון ונמלט מהמקום.

האישום החמישי מתייחס לאירוע מתאריך **22.4.13**, סמוך לשעה 10:00. נטען, כי הנאשם נכנס לסניף בנק לאומי **ברמת ישי**, ניגש לפקידת הבנק במקום, הציג לה פתק בו רשום כי מדובר בשוד וכי הוא זקוק לכסף לתרופות וזאת במטרה לאיים על הפקידה ובכדי לשדוד את כספי הבנק. הפקידה מסרה לנאשם סכום של כ - 2,000 ₪ אותו הכניסה לתוך שקית שהנאשם הגיש לה והנאשם לקח את השקית ונמלט מהמקום.

האישום השישי מתייחס לאירוע מתאריך **25.4.13**, סמוך לשעה 10:00. נטען, כי הנאשם נכנס לסניף בנק לאומי **בבנימינה**, ניגש לפקידה במקום, הציג לה פתק בו רשום כי מדובר בשוד וזאת במטרה לאיים עליה ובכדי לשדוד את כספי הבנק. הפקידה שאלה את הנאשם שוב ושוב לרצונו, וזה הורה לה לתת את הכסף. פקידה נוספת במקום פנתה לנאשם ושאלה אותו לרצונו ולמשמע דברים אלה, נמלט הנאשם מהמקום.

אישום זה הוא היחיד בו מואשם הנאשם בעבירה של ניסיון שוד.

האישום השביעי מתייחס לאירוע מתאריך **08.5.13**, בסמוך לשעה 11:30. נטען, כי הנאשם נכנס לסניף בנק הפועלים **ביוקנעם עילית**, ניגש לפקידת הבנק והציג לה פתק בו רשום כי הוא צריך כסף לתרופות וזאת במטרה לאיים עליה בכדי לשדוד את כספי הבנק. הפקידה מסרה לנאשם סכום של כ - 6,800 ₪ אותו הכניסה לשקית ניילון שהנאשם הגיש לה, האחרון לקח את השקית ונמלט מהמקום.

האישום השמיני מתייחס לאירוע מתאריך **29.5.13**, בסמוך לשעה 08:45. נטען, כי הנאשם נכנס לסניף בנק לאומי בשכונת סביוני ים **בקריית ים**, ניגש לפקידת הבנק במקום, הציג לה פתק בו רשום כי מדובר בשוד וכן אמר לפקידה מספר פעמים כי מדובר בשוד, והכל במטרה לאיים עליה ובכדי לשדוד את כספי הבנק. הפקידה מסרה לנאשם סכום של כ - 20,000 ₪ מכספי הבנק, אותו הכניסה לתוך שקית ניילון שהנאשם הגיש לה והאחרון לקח את השקית ונמלט מהמקום.

יצוין, כי בכתב האישום אף נטען כי הנאשם איים על הפקידה כי אם מישהו יבוא הוא יהרוג אותה, אולם במסגרת

סיכומי המאשימה (בעקבות עדות הפקידה, שמסרה בעת עדותה כי אינה בטוחה באמירה לעיל של השודד), חזרה בה המאשימה מטענתו זו.

האישום התשיעי מתייחס לאירוע מתאריך **18.6.13** בסמוך לשעה 11:30. נטען, כי הנאשם נכנס לסניף בנק לאומי בשד' ירושלים 18 **בקרית ביאליק**, נגיש לפקידה במקום, הציג לה פתק בו רשום כי מדובר בשוד וכי הוא צריך כסף לתרופות והכל במטרה לאיים עליה ובכדי לשדוד את כספי הבנק. הפקידה מסרה לנאשם סכום של כ 17,700 ₪ הכניסה אותו לשקית ניילון והנאשם נטל את השקית ונמלט מהמקום.

האישום העשירי מתייחס לאירוע מיום **15.7.13** בסמוך לשעה 09:00, אז נכנס הנאשם לסניף בנק יהב בשד' ויצמן 27 **בקרית ביאליק**, נגיש לפקידת הבנק במקום, הציג לה פתק בו רשם כי מדובר בשוד וכי יש לו אקדח וזאת במטרה לאיים עליה ובכדי לשדוד את כספי הבנק. הפקידה מסרה לנאשם סכום של כ 15,000 ₪ אותו הכניסה לשקית ניילון והנאשם נטל את השקית ונמלט מהמקום.

ב. יריעת המחלוקת ותשובת הנאשם לכתב האישום

3. טענת הנאשם פשוטה - לא הוא זה שביצע את המעשים שתוארו בכתב האישום. מכיוון שהנאשם זוהה על ידי אחרים כמי שביצע את המעשים, נטען כי מדובר בטעות בזיהוי. לגבי יתר הראיות המסבכות אותו נטען, ככלל, כי אין בכוחן להביא להרשעתו.

למרות שגרסת ההגנה של הנאשם היתה כי לא הוא זה שביצע את המעשים המתוארים בכתב האישום, הוא עמד על שמיעת מרבית עדי התביעה. הנאשם לא הסכים להודות בעצם התרחשות האירועים וכן לא הסכים להגשת הראיות הנוגעות לכך. לכן, העידו עשרות עדים ובכלל זה פקידים ופקידות סניפי הבנק השונים, קציני הביטחון של הבנק, עובדי החברות המתפעלות את מערכות הצילום השונות, שוטרים שהגיעו לזירות וכיוב'.
בסה"כ נשמעו 54 עדי תביעה. מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד.

משנשאל בא כוחו של הנאשם מדוע לא ניתן לוותר על עדים, לדוגמה, שכלל לא טענו כי ביכולתם לזהות את הנאשם כמי שביצע את המעשים שתוארו בכתב האישום, השיב כי הדבר נדרש לצורך הוכחת טענתו החלופית של הנאשם והיא, כי גם אם ייקבע כי הנאשם הוא זה שביצע את המתואר בכתב האישום, הרי שאין מדובר במעשים המקימים את עבירת השוד. עוד נטען, כי יש צורך בחקירת העדים וזאת משום שחלקם מסרו נתונים לא מדויקים או שאינם נכונים עת שנחקרו במשטרה.

כפי שיובהר להלן, דחיתי את טענתו המשפטית של הנאשם כי מעשיו של העבריין (תהיה זהותו אשר תהיה) אינם מקימים את עבירת השוד. לכן, יכונה מכאן ואילך **מבצע המעשים כ"שודד"** ועיקר דיונו יתמקד בשאלה האם הנאשם הוא השודד, ולהיפך.

ג. איתורו של הנאשם וזיהויו כמי שביצע את מעשי השוד

4. כלל המקרים תועדו במצלמות האבטחה של סניפי הבנק. סרטונים ותצלומים שתיעדו את האירועים נתפסו והוגשו כראיות.

המאשימה העידה את כלל הגורמים שנגעו לתפיסת הסרטונים והעתקם. מדובר, לרוב, בעובדי חברת "מגאסון אלקטרוניקה ובקרה בע"מ", המספקת שירותים טכנולוגיים למספר בנקים בנוגע לתיעוד חזותי ולשירותי אבטחה ובקרה שונים. טכנאי חברת מגאסון הגיעו על פי רוב לסניפים הרלוונטיים זמן קצר לאחר כל אירוע, כחלק מנוהלי הבנקים ועל פי דרישת המשטרה, והעלו את המידע ללא כל שינוי על גבי דיסקים אותם מסרו למשטרה.

ב 9 מתוך עשרת האירועים מדובר בסרטונים, מהם הופקו גם תצלומים. הסרטונים צולמו במרבית המקרים ממספר מצלמות - הן בתוך והן מחוץ לסניפים הרלוונטיים. במקרה אחד (אישום מס' 4), נמחקו הסרטונים עקב תקלה במערכת המחשב, אולם תמונות מסוימות מאותם הסרטונים נתפסו שכן הן נשלחו בזמן אמת לקב"ט הבנק ונתפסו ממכשיר הטלפון שלו.

מעבר לעצם הצילום, כללו הסרטונים (בחריג לאישום 4) גם נתונים אודות שעת התרחשות האירועים. הוכח, כפי שיובהר להלן, כי השעות המצוינות בסרטונים הינן אכן שעות האירועים.

5. שיטת הפעולה של השודד היתה פשוטה. הלה הגיע בכל הפעמים, כשהוא חבוש כובע מצחייה שחור ומרכיב משקפי שמש שחורים אל סניפי הבנק. בכל אחד מהמקרים הוא ניגש לפקידת הבנק (הטלרית), הגיש לה נייר ובו נכתבו נוסחים שונים כש"השורה התחתונה" היתה אחת - מדובר בשוד והיא נדרשת למסור לו את הכסף המצוי ברשותה. בנוסף, מסר השודד לטלרית שקית אליה הוכנסו הכספים ולאחר מכן עזב במהירות את המקום.

ככל שעלה מהראיות שהוגשו, אף לא אחת מפקידות הבנק התבקשה לערוך מסדר זיהוי. המפגשים בין כל אחת מהפקידות עם השודד היו קצרים ביותר. הפקידות היו עסוקות בפעולותיהן: קריאת המלל שהיה כתוב בנייר שהושט על ידי השודד; הכנסת שטרות הכסף לשקית; לעתים לחיצה על לחצן האזעקה הסמויה; וכד'.

הנתונים שמסרו פקידות הבנק תאמו את הנראה בסרטוני האבטחה. למעשה, מסרטוני האבטחה ניתן היה למצות פרטים ויזואליים רבים יותר אודות השודד מאשר פקידות הבנק יכלו למסור.

החשיבות בפרטים שמסרו פקידות הבנק היתה בדברים שאמר השודד בכל אחת מהפעמים וכן במלל שהיה כתוב בניירות שהוצגו לפקידות. בכל המקרים לקח עמו השודד את הניירות ואלו לא נתפסו.

6. **צפייה בתיעוד החזותי של 10 האירועים מעלה באופן ברור וחד משמעי כי אדם אחד הוא זה שביצע אותם.**

7. המשטרה היתה ערה לעובדה לעיל ומשום שלא היה בידה קצה חוט היא פנתה למערכת תוכנית "כלבוטק" בניסיון להיעזר בקהל הצופים לשם כך.

בתאריך 18.7.14 שודרה תוכנית "כלבוטק" ובה קטעים מתוך מעשי השוד (הקטע הרלוונטי מתוך תוכנית "כלבוטק" - ת/30).

8. בעקבות שידור התוכנית, דיווח למשטרה אחד ממכריו של הנאשם (ג'קי עמר) כי הנאשם הוא השודד שנראה בסרטונים. בעקבות כך, החליטה המשטרה לעקוב אחר מעשיו של הנאשם.

9. בתאריך 22.7.13 עקב אחר הנאשם צוות בילוש. הנאשם יצא אותו ערב לבלות עם בת זוגו - הגב' י.ס. (להלן: י') ועם בתה של י' בחוף הים בחיפה. מששבו השלושה לביתה של י' (שם התגורר הנאשם אותה תקופה) נעצר הנאשם וזאת לאחר מרדף קצר במהלכו ניסה להימלט מאנשי המשטרה.

ד. זיהויו של הנאשם כשודד על ידי בית המשפט

10. נדלג, באופן מכוון, על כלל ראיות המאשימה וזאת הישר לקביעתי כי השודד שנראה בכל סרטוני האבטחה הוא הנאשם שבפנינו.

[מטעמי נוחות אכנה את כלל התיעוד היוזאלי כסרטוני האבטחה, הגם שבנוגע לאישום 4 קיימים רק צילומים].

11. צינתי לעיל כי עיון בכלל הסרטונים מעלה כי אותו אדם שדד את כלל הסניפים.

במרבית המקרים ניתן היה להבחין בשודד עת צולם במספר מצלמות ממספר כיוונים וזוויות. מרבית הצילומים הינם באיכות טכנית טובה.

אכן, בכלל האירועים חבש השודד כובע מצחייה לראשו וכן הרכיב משקפי שמש, אולם תווי פניו הניתנים לצפייה הינם אותם תווי פנים וכך גם כלל דמותו.

זאת ועוד, ונעמוד על כך גם בהמשך הדברים - השודד לבש את אותם פריטי לבוש בחלק ניכר מהמקרים. ציינו לעיל את כובע המצחייה שעל פני הדברים הינו אותו כובע מצחייה (כאשר הסמל מצוי בצד שמאל), משקפי השמש הינם אותם משקפי שמש וגם פריטי הלבוש חזרו על עצמם: בחלק ניכר מהאירועים לבש השודד אותו סוג של מעיל; באישומים 7 ו 8 לבש השודד את אותה חולצת טי. בהמשך נראה כי פריטים אלה נתפסו אצל הנאשם, אולם כעת די לנו, כאמור לעיל, כי אותו אדם שדד את כלל סניפי הבנק.

12. משפטו של הנאשם נמשך כשנה. בפניי התקיימו 27 דיונים מהם 19 דיוני הוכחות. הנאשם העיד מהלך 4 דיונים.

משך כלל הדיונים עמדו לנגד עיני תצלומי השודד שהופקו מתוך סרטוני האבטחה (התצלומים הודפסו). מעת לעת אף צפיתי בסרטוני האבטחה.

צפיתי בנאשם עת ישב בתא העצורים ועת ישב ליד דוכן העדים. צפיתי בו בדרכו מתא העצורים לדוכן העדים וחזרה. התבוננתי בנאשם במגוון רב של סיטואציות - עת שוחח עם בא כוחו, עת הפנה את פניו לימין, עת הפנה פניו לשמאל ועת הישיר אליו מבט. בחנתי את תווי פניו במספר הבעות - כאשר שתק וכאשר דיבר, כאשר בהה וכאשר צחק, כאשר פיו היה פתוח לרווחה וכאשר היה סגור. עוד בחנתי את גופו ואת תנועותיו, והכל בשים לב ובהשוואה לתמונות ולסרטונים הרלוונטיים.

13. ולאחר כל אלה, כאמור לעיל, לא נותר בליבי ספק, כי הנאשם הוא השודד שנראה בסרטונים.

14. אוסיף, כי נתתי דעתי לנתון מרכזי והוא כי השודד, כאמור לעיל, חבש כובע מצחייה וכן לבש משקפי שמש. הדבר אמנם הקשה במידת מה על הזיהוי, אך לא מנע זאת.

במילים אחרות, תווי פניו של השודד, חרף ניסיון ההסתרה, נותרו גלויים, גם אם לא באופן מלא.

צבר הסרטונים והתצלומים אפשר באופן מלא ומקיף "ללמוד" את תווי פניו של השודד וכן את שאר נתוני הפיזיים - מבנה גופו, יציבתו, וכיוב'.

15. בע"פ 4204/07 סוּסָה נ' מ"י, 23.10.08 צוינו הדברים הבאים, לעניין זיהוי על ידי בית המשפט:

"הלכה היא כי בית המשפט רשאי לסמוך על מראה עיניו ועל התרשמותו ממראהו של נאשם בכל הנוגע לזיהויו. כך, נפסק כי "התרשמותו של בית המשפט ממראה עיניו הוא אחד "מכלי [ה]עבודה" החשובים העומדים לרשותו, והיא נדבך חשוב ומרכזי בקביעת מהימנות עדים, בחינת ראיות חפציות וכיו"ב. לא זו בלבד שבית המשפט רשאי לעשות שימוש בכלי זה, אלא שתפקידו השיפוטי מחייב אותו להיעזר במראה עיניו, וכל עוד לא מדובר בהתרשמות הדורשת מומחיות - אין בכך כל פסול" (ע"פ 602/06 אברהם נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (פורסם בנבו), 22.1.2007); ראו גם: ע"פ 440/87 חדד נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(1) 793, 801-802 (1989); ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 221, 328-330 (1993); ע"פ 1625/94 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(5) 152, 156 (1994); ע"פ 244/98 משה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 14.9.1999); קדמי, על הראיות חלק שני, 756-758). יחד עם זאת, בית המשפט נדרש לנהוג זהירות יתרה כשהוא משתמש בכוחו זה, מן הטעם שהתרשמותו אינה נבחנת במבחן

של חקירה שכנגד (ראו: ע"פ 2653/98 בן דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 529, 541 (1998); ע"פ 6864/03 רוקנשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (פורסם בנבו), 28.4.2004)). . . "

16. לאור מסקנתי לעיל, ישאל השואל, לצורך מה נדרשת ההתייחסות ליתר ראיות המאשימה אם "ממילא" הגעתי למסקנתי לעיל.

נפסק, כי הגם שהתרשמותו של בית המשפט הינה אחד מכלי העבודה החשובים העומדים לצד בית המשפט, יש לנקוט בזהירות בכלי זה.

עוד נקבע, כי בית המשפט אינו הופך ל"עד" המזהה את הנאשם וכי "העד", במקרה הנדון, הוא הראיות החפציות שהוצגו לבית המשפט. ואולם, מכיוון שלנאשם אין את היכולת לחקור את בית המשפט, בדומה לעד רגיל, הרי הזהירות הינה מחויבת המציאות.

לכן, אם משום טעות אפשרית בתהליך הזיהוי ואם משום האפשרות, ולו הקלושה, שמא קיים עוד אדם - מעין "תאום זהה" לנאשם, מתחייבת אותה זהירות כפולה ומכופלת.

ה. יתר הראיות כנגד הנאשם - כללי

17. משכך, נפנה ונבחן את יתר הראיות שהובאו במהלך המשפט, ואלה - כפי שניווכח - תומכות בהרשעתו של הנאשם, חלקן ראיות תומכות ומחזקות וחלקן ראיות עצמאיות ומסייעות.

ככלל, מדובר בראיות שניתן ליתן להן את כותרות המשנה הבאות:

- זיהוי של הנאשם בכלים מדעיים אובייקטיביים.
- זיהוי של הנאשם וזאת על בסיס השוואת פריטי לבוש שונים השייכים לנאשם ושנתפסו בדירה בה התגורר, לעומת פריטי לבוש אותם לבש השודד.
- זיהוי על ידי אנשים שהיו בקשר עם הנאשם טרם מעצרו ומסרו כי הנאשם הינו השודד ברמת וודאות כזו או אחרת.
- ראיות נסיבתיות שונות המחזקות את המסקנה כי הנאשם הוא זה ששדד (תשלומים שונים אותם ביצע הנאשם זמן קצר לאחר חלק ממקרי השוד).
- מיקומו של הנאשם בזירות מקרי השוד, או בקרבתם, מבחינת זמן ומקום, באמצעות איכון מכשיר הטלפון שהיה ברשותו.

- התנהלותו של הנאשם בטרם מעצרו (ניסיון הימלטותו מהמשטרה).
- גרסתו של הנאשם, התנהלותו של הנאשם במהלך חקירותיו, שקריו ואי יכולתו ליתן הסברים לשאלות שהוצגו לו.

ו. חוות דעתו של רפ"ק אלן צ'ייקובסקי בנוגע לזיהויו של הנאשם על פי השיטה המורפולוגית (חוות הדעת - ת/51)

18. רפ"ק אלן צ'ייקובסקי - ראש תחום ראייה דיגיטאלית במז"פ (להלן: **המומחה**, לעניין פרק זה), ערך את חוות דעתו שכללה 10 טבלאות השוואה שונות (אחת לכל אירוע) בהן הושוּו תמונות השודד מתוך 10 הזירות אל מול תמונות הנאשם, כפי שצולם עם מעצרו או היו מצויות במאגר המשטרתי.

ההשוואה בוצעה על פי השיטה המורפולוגית שהינה שיטה אובייקטיבית לפיה מושווים מאפיינים קונקרטיים בפניו וגופו של האובייקט. השיטה הינה אובייקטיבית הפועלת על בסיס פרמטרים קבועים ומתודיים, וזאת בניגוד לשיטה ההוליסטית - סובייקטיבית, על פיה פועל כל אחד מאיתנו.

המומחה "לכד" תמונות באיכות גבוהה ככל שניתן מסרטוני האבטחה של 10 המקרים, שיפר והגדיל אותן על פי צרכיו (שיפור בהירות, עיבוד צבע וכד') ולאחר מכן ערך 10 טבלאות שונות שבסוף כל אחת מהן הוא סיכם את ממצאיו.

כל טבלה נחלקה לשניים: החלק החזותי בו נראים, אלו לצד אלו, תמונות השודד אל מול תמונותיו של הנאשם. בחלק השני של כל טבלה סיכם המומחה את דרגת ההתאמה אותה מצא ואת פרטי המאפיינים הרלוונטיים שעל פיהם נקבעה דרגת ההתאמה מאפיינים כלליים כגון גיל, מין, גובה, משקל, גזע, גוון עור ומבנה גוף; ומאפיינים קונקרטיים כגון: אוזניים, סנטר, שיער פנים, שפתיים.

בנדון, קיימות 10 דרגות וודאות (או אי וודאות): החל מקביעה כי לא ניתן לבצע השוואה משום שאיכות התמונה אינה מאפשרת השוואה; דרך מסקנה שלילית (כי אין מדובר באותו אדם, או שסביר שאין מדובר באותו אדם), ודרך רמות זיהוי חיוביות (החל מ"לא ניתן לשלול זהות" ועד לזיהוי חיובי מוחלט).

19. עיון במסמך בו רוכזו רמות הוודאות (עמ' 28 לחוות הדעת) מעלה כי 3 רמות הוודאות החיוביות ביותר ניתנות על פי רוב כאשר יש התאמה במאפיינים ייחודיים. המומחה מסר כי במקרה דנן לא מצא מאפיינים ייחודיים בשודד או בנאשם (צלקות, קעקוע וכד').

20. המומחה מסר כי: **"גם זיהוי אובייקטיבי ברמה נמוכה לא סותר זיהוי סובייקטיבי של אותו אדם, הוא תומך בו"** (עמ' 143, שורות 17-18 לפרוטוקול). משמע, העובדה כי המומחה קבע דרגת זיהוי חיובית שאינה

גבוהה, אינה יכולה להשליך למסקנה כי זיהוי "הוליסטי" שנעשה במקביל הינו שגוי או אינו וודאי.

21. עוד ציין המומחה כי ההשוואה בוצעה פר זירה. כלומר, המומחה לא "עירב" בין זירות אלא ביצע פעולת השוואה לכל זירה וזירה בנפרד, כאילו אין זירות אחרות. יחד עם זאת, מכיוון שבמקרה דנן היו 8 זירות עם התאמה חיובית (מעל רמה 5 ההתאמה נחשבת לחיובית) ציין המומחה, כי לנתון זה קיימת חשיבות במובן זה שהדבר מעלה את רמת הוודאות, וכדבריו: **"בתיק הזה, בגלל ריבוי זירות, ברמות וודאות שונות, לא ידעתי לא היה לי מספיק ניסיון לשקלל את זה, אך על סמך ניסיוני, אני ממליץ כן לשקלל את זה ועקב עובדה של כמות הזיהויים החיוביים, להעלות את רמת הוודאות ברמה אחת או בשתיים.**" (עמ' 145, שורות 22-27 לפרוטוקול).

המומחה הוסיף וציין כי לא מצא אי התאמות בין השודד לנאשם, וכדבריו: **"לא מצאתי אי התאמות, כלומר לא מצאתי שום דבר שכן יכול לשלול"** (עמ' 156, שורה 24) וכן הוסיף, כי לו היחידה החוקרת היתה מצלמת את הנאשם בזירות הרלוונטיות (היינו, בסניפי הבנק) יש להעריך כי חוות הדעת היתה מדויקת יותר. הדבר מתקשר, כפי שיובהר להלן, לסירובו של הנאשם לצאת להצטלם בזירות.

22. לגופו של עניין, באירוע הראשון נקבע כי "לא ניתן לשלול" שהנאשם הוא השודד;

באירוע השני נקבעה רמת וודאות של "אפשרי";

באירוע השלישי נקבעה רמת וודאות של "לא ניתן לקבוע";

באירוע הרביעי נקבעה רמת וודאות של "לא ניתן לשלול";

באירוע החמישי נקבעה רמת וודאות של "אפשרי";

באירוע השישי נקבעה רמת וודאות של "לא ניתן לקבוע";

באירוע השביעי נקבעה רמת וודאות של "לא ניתן לשלול";

באירוע השמיני נקבעה רמת וודאות של "לא ניתן לשלול";

באירוע התשיעי נקבעה רמת וודאות של "אפשרי";

ובאירוע העשירי נקבעה רמת וודאות של "סביר (אפשרי בהחלט)".

23. כפי שצוין לעיל, חוה"ד השוותה כל זירה וזירה, ואולם, עולה בבירור כי אין מדובר ב 10 שודדים שונים ו 10 מבחני השוואה נפרדים, אלא מדובר בשודד אחד בכל אחד מ 10 המקרים. לכן, סבורני כי למעשה, רמת הוודאות שנקבעה היא לכל הפחות ברמה ה 7 מתוך 10 רמות הוודאות, היינו - של סביר (אפשרי בהחלט), שהיא רמת הוודאות שנקבעה לעניין האירוע העשירי.

24. אוסיף, כי רמות הוודאות הגבוהות יותר היו ניתנות, על פי השיטה המורפולוגית, רק באם היו נמצאות התאמות במאפיינים ייחודיים או צירוף של מאפיינים סוגיים בלתי תלויים רבים.

25. הנאשם הפנה לכך כי בחלק מצילומי השודד ניתן להבחין, לשיטתו, בגומה בסנטרו של השודד. הנאשם הוסיף וציין כי לו עצמו אין גומה ולכן - כך נטען - הדבר מוכיח כי לא הוא השודד. עיון בתמונות - הן אלה מזירות השוד והן אלה של הנאשם לאחר מעצרו, אלה מול אלה - מעלה על נקלה כי אין מדובר בגומה "קלאסית", אלא בשינויים בגווי שיער הפנים/זיפי הזקן של השודד/הנאשם. ניתן לראות כי הן בתמונות השודד מזירות האירוע (כאשר היה עם זיפי זקן קצרים) וכן בתמונות הנאשם, כאשר צולם כשהוא עם זיפי זקן קצרים (ר' לדוגמה ת/51 עמ' 6 - העותק עם תמונות הצבע), מאמצע השפה התחתונה כלפי מטה, לאורך הסנטר, קיים קו זיפים כהה יחסית, בעוד שלצידי אותו קו זיפים צמחו זיפים בצבע לבן/אפור - באופן שניתן אולי לכנותו כ"גומה", אך הוא אינו כזה. לכן, לא רק שאין מדובר בגומה, אלא שמבנה הסנטר הדומה (כפי שאף צוין על ידי המומחה), בצירוף גווי זיפי הזקן של הנאשם/השודד בשטחי הפנים השונים, אף מחזקים את המסקנה כי השודד הוא הנאשם.

26. הנאשם הוסיף והפנה, בהקשר לעיל, לעדים שונים (י', אלברט וג'קי עמר) כי הוא נהג להתגלח מידי יום. לכן, נטען כי הדבר שולל את האפשרות שהוא היה זה ששדד את סניפי הבנק - ולו באותם מקרים בהם קיימות ראיות לכך כי השודד היה עם זיפי זקן. איני סבור שהעובדה שהנאשם נהג להתגלח, ככלל, יכולה להביא למסקנה (וודאי אל מול צבר הראיות הקיים כנגדו בתיק זה) כי בימים קונקרטיים - הם הימים בהם שדד את חלק מסניפי הבנק הוא לא התגלח באותו יום ואף יום או יומיים לפני כן. מטבע הדברים, שזיפי זקן הינם עניין זמני.

27. נשוב לגוף חוות הדעת לעיל ולממצאיה - אסכם כי גם אם חווה"ד, לכשעצמה, לא היתה יכולה להוביל להרשעתו של הנאשם הרי שהיא מחזקת את ראיות המאשימה (והשווה בנדון האמור ברע"פ 1223/14 **גוהרי נ' מ"י**, 26.3.14).

ז. חוות דעתו של רפ"ק אלן נובוסלסקי בנוגע להשוואת פריטי לבוש (חוות הדעת ת/50)

28. רפ"ק יהודה נובוסלסקי הינו סגן ראש מעבדת סימנים וחומרים במז"פ (להלן: **המומחה**, לענין פרק זה).

המומחה התבקש להשוות את פריטי הלבוש השונים אותם לבש השודד, כפי שצולמו במצלמות האבטחה ב 10 המקרים, אל מול פריטי לבוש שונים שלא היתה מחלוקת ששייכים לנאשם (ר' דברי הנאשם בעמ' 314 לפרוטוקול). פריטים אלה נתפסו במהלך חיפוש שנערך בביתה של י' שם התגורר הנאשם.

29. שיטת עבודתו של המומחה:

מתוך סרטוני האבטחה של מקרי השוד "נלכדו" תמונות מהן ניתן היה להפיק תמונות איכותיות של השודד בדגש

לפריטי הלבוש השונים.

לאחר מכן, ביקש המומחה את צוות החקירה לבצע "שחזור", במהלכו ילבש הנאשם את פריטי הלבוש שנתפסו בביתה של י' ויצולם בכל סניפי הבנק הרלוונטיים במצלמות האבטחה הספציפיות שצילמו את השודד.

מכיוון שהנאשם סירב לכך, בוצעו ה"שחזורים" על ידי שוטר שמידת גופו היתה דומה למידת גופו של הנאשם. מטרת השחזור, בתנאים לעיל, היתה על מנת להשוות את תצלומי מצלמות האבטחה ממקרי השוד, אל מול אותם שחזורים. באופן זה, יהיה ניתן לבחון את מידת הדמיון בין פריטי הלבוש אותם לבש השודד לבין פריטי הלבוש שנמצאו בביתה של י'.

המומחה הסביר, והדברים הגיוניים ואין צורך להאריך בכך, כי יש לבצע את ההשוואה בתנאי הצילום ועם ציוד הצילום הקונקרטי שבו צולם השודד - באופן זה יהיה ניתן להגיע למסקנות מדויקות יותר.

התצלומים 32 עד 103 (בת/50א') סודרו באופן הבא: לצד תמונות נבחרות מאירועי השוד, הוצבו, בהתאמה, תמונות מהשחזורים שנערכו ובו נראה השוטר (שמימדי גופו דומים לזה של הנאשם) לובש את פריטי הלבוש של הנאשם ושנתפסו בביתה של י'. מדובר בפריטי לבוש שתאמו (על פני הדברים, בשלב ראשון) את פריטי הלבוש של השודד.

30. מתוך כלל פריטי הלבוש שנתפסו בביתה של י' נערך מיון ראשוני והפריטים שנמצאו על פני הדברים תואמים את פריטי לבושו של השודד היו אלה:

- חולצת טי צהובה עם כיתוב באנגלית בחלק העליון קדמי (ת/41 א', תצלומים 3-4 בת/50א').
- קפוצ'ון אפור-לבן, נסגר עם רוכסן, כאשר הפסים הינם לרוחב (ת/41 ב', תצלומים 9-10 בת/50 א').
- חולצת טי כחולה, עם כיתוב של חברת נאוטיקה בצד שמאל מקדימה וכן הדפס בחלק האחורי - ת/39ה' (תצלומים 7-8 בת/50א').
- מעיל פליז שחור - ת/41ג' (תצלומים 1-2 בת/50 א').
- נעלי ספורט ניו באלנס - ת/39ג' (תצלומים 11-19 בת/50 א').
- כובע מצחייה של חברת נייק כאשר הסמל הינו בחלק השמאלי קדמי של הכובע (לא על גבי המצחייה) - ת/39ד' (תצלומים 22-24 בת/50 א').

31. המומחה מסר כי מדובר בבדיקה השוואתית כאשר קיימים שני סוגי מאפיינים: מאפיינים סוגיים (חולצה מסוג מסוים, כובע מסוג מסוים, וכד') ומאפיינים ייחודיים שהינם בעלי מידה רבה של אקראיות וייחודיות (כתם שנשפך

על חולצה, קרע במקום ספציפי וכד').

מחוות הדעת עולה כי קיימות 6 דרגות זיהוי בסולם ההשוואה - מדרגה שלילית (היינו כי שני הפריטים המשווים בוודאות אינם זהים - דרגה מס' 1) ועד דרגת זהות מרבית (מקור משותף - identification - דרגה מס' 6), כשבתווך מצויים דרגות של: "אין באפשרותי לשלול" (דרגה מס' 2), "אפשרי" (דרגה מס' 3); "אפשרי בהחלט" (דרגה מס' 4) ו"סבירות גבוהה מאוד (דרגה מס' 5).

32. בפועל בוצעו 9 שחזורים (לגבי אישום 7 לא בוצע שחזור), כאשר ממצאי הבדיקה היו כדלהלן:

לגבי מקרי השוד המתוארים באישומים 1, 4 ו 9 נקבעה דרגת זיהוי "אפשרי", כי השודד לבש את פריטי הלבוש של הנאשם;

לגבי מקרי השוד המתוארים באישומים 2, 3, 5, 8 ו 10 נקבעה דרגת זיהוי "אפשרי בהחלט", כי השודד לבש את פריטי הלבוש של הנאשם;

ולגבי מקרה השוד המתואר באישום 6 נקבע כי קיימת "סבירות גבוהה" כי השודד לבש את פריטי הלבוש של הנאשם.

33. למעשה, חוות דעתו של המומחה נתנה לבוש מדעי למה שכל הדיוט יכול לראות, והוא כי השודד לבש פריטי לבוש הדומים ביותר (לשון המעטה) לפריטי הלבוש שנמצאו בביתה של י' ושייכים לנאשם.

34. לגבי פריט לבוש כגון מעיל פליז שחור, ניתן היה לקבל את הטענה כי מדובר בפריט שכיח ונפוץ.

שונים הדברים ככל שהם מתייחסים לחולצות הטי - הן החולצה הצהובה והן החולצה הכחולה. אכן, מדובר בשתי חולצות שיוצרו בפסי ייצור המוניים. ואולם, בניגוד למעיל הפליז שהיה מעיל "חלק" וחסר כל ייחוד, שתי חולצות אלה היו בעלות הדפסים שאינם שגרתיים וקשה לומר כי "לכל אחד" יש כמותן.

הוא הדין לעניין הכובע השחור. אכן, ישנם כובעי מצחייה שחורים רבים וכן ישנם כובעי מצחייה רבים בצבע שחור של חברת נייק, אך לא כולם ההדפס של סמל החברה מצוי בגודל ובמיקום בו נמצא ההדפס הן בכובע של השודד והן באופן מופלא, בכובע של הנאשם.

זאת ועוד, בחינת המצאות אותם פריטים ברשות הנאשם אינה צריכה להיעשות בהתייחס לכל פריט ופריט אלא בעיקר לאור תפיסת מספר פריטים ברשותו, והצטברותם.

35. הנאשם טען (ר' עמ' 16-18 לסיכומיו) כי יש משקל ראייתי לכך כי לא כל הפריטים שנצפו על השודד נתפסו בבית הנאשם. כך, לדוגמה לא נתפסו משקפי השמש וכן החולצה אותה לבש השודד עת ביצע את הנתפס באישום מס' 9. לא זו אף זו, בחפציו של הנאשם נתפסו משקפיים שעל פני הדברים ניתן להבחין כי הם אינם זהים לאלה שבהם עשה השודד שימוש. עוד נטען, כי חוזה"ד לא התייחסה לשכיחות ונפוצות הפריטים שנמצאו בביתה של י' ושייכים לנאשם. לכן, כך נטען, אין כל רבותא בהמצאות הפריטים ברשותו, שכאלה ודומים להם נמצאו ברשות כל אחד כמעט.

36. איני סבור שיש ממש בטענות הנאשם לעיל. מטבע הדברים שחוזה"ד מתייחסת לפריטים שנתפסו ולא לפריטים שלא נתפסו. יש לזכור, כי מדובר בפריטי לבוש (וכן פריטים כגון משקפיים וכובע) והנאשם יכול היה לאחסנם במקום אחר מלבד ביתה של י'. לאי הימצאותם של פריטים אלה (שהינם פריטים "ניידים") אין ערך ראייתי לכשעצמו. בהמשך, נפנה לכך כי הטלפון הנייד של הנאשם נעלם (לטענתו אבד) סמוך לאחר שידור תוכנית "כלבוטק" ולא מן הנמנע כי גם משקפי השמש נעלמו באותה דרך.

37. במילים אחרות, לו היה נתפס פריט לבוש אחד בלבד הזהה לזה שלבש השודד ניתן היה לטעון כי מדובר בנתון שאין בו ממש, שהרי אנשים רבים נוספים מחזיקים ברשותם חולצה (לדוגמה) שכזו; ואולם - וזה העיקר - נשאלת השאלה כמה אנשים נוספים מחזיקים ברשותם: גם חולצת נאוטיקה עם הדפס ספציפי שכזה; וגם חולצת טי צהובה עם הדפס ייחודי; וגם נעלי ספורט מאותו דגם לזה שנעל השודד; וגם כובע עם מאפיינים שתוארו לעיל.

זאת, יש להניח, יש לבודדים, אם בכלל.

38. ונדגיש, הרשעתו של הנאשם אינה הרשעה על בסיס ראיות סטטיסטיות, שכן בחינת פרק זה אינה עומדת לבדה. כפי שמתבהר והולך, הצטברות הראיות - הישירות והנסיבתיות - כנגד הנאשם היא זו שמוליכה להרשעתו ולא דווקא כל ראייה בפני עצמה.

39. עוד נזכיר, כי בעוד המומחים בחנו, ובצדק, את הראיות הנוגעות אליהם על פי הכלים המדעיים בהם הם שולטים, מתפקידו של בית המשפט לשלב בין כלל הראיות ולבחון את קשרי הגומלין ביניהן.

כך למשל, בהקשר לפריטי הלבוש לא ניתן להתעלם מנתונים שלא נכללו בבסיס הנתונים של המומחה - העובדה כי חולצת הנאוטיקה ששימשה את השודד באירוע המתואר באישום מס' 10 - שבוע לפני מעצרו של הנאשם - לא נתפסה בצמוד לשאר הבגדים באחד מחדרי הדירה, אלא בסל הכביסה הצבעונית ובטרם הספיקה י' לכבסה (ר' בנדון דו"ח התפיסה ת/39' וכן גרסתה של י' עמ' 189 לפרוטוקול). משמע, אין מדובר ב"עוד חולצה" אלא בחולצה שהובאו ראיות שהיתה בשימוש סמוך למעצר.

40. משכך, פריטי הביגוד לעיל של הנאשם ושהיו בשימוש, אשר דומים - כאמור בחוות הדעת, לפריטי הביגוד אותם לבש השודד, מחזקים את ראיות המאשימה במידה ניכרת. אין מדובר במקריות סתמית ואקראית אלא

בהצטברות פריטים שונים וחפיפתם - חפיפה הקיימת בין הפריטים שנמצאו בבית בו התגורר הנאשם לבין הפריטים בהם עשה השודד שימוש.

41. הנאשם טען במסגרת סיכומיו (עמ' 5 פסקה 2) כי החיפוש שנערך בביתה של י', שם נתפסו פריטי הלבוש שנסקרו לעיל, היה חיפוש לא חוקי וכי יש לפסול את הראיות שהוגשו. נטען, כי פריטי הלבוש נתפסו במהלך שני חיפושים שנערכו בביתה של י':

הראשון, נערך מייד לאחר מעצרו של הנאשם ושל י'. השניים נלקחו לביתה של י' ושם נערך חיפוש. החיפוש נערך אמנם בנוכחותה של י', אך נטען שלא הוסבר לה כי היא רשאית להביא עדים מטעמה שיהיו נוכחים בחיפוש.

השני, בבוקר למחרת המעצר אז נערך חיפוש נוסף ללא צו וללא נוכחות עדים.

42. איני סבור שיש ממש בטענת הנאשם, אם מבחינה עובדתית ואם מבחינה משפטית. כהערה מקדימה אציין כי גם אם לא היה פסול עקרוני בהעלאת טענת הנאשם לאי חוקיות החיפוש, במסגרת סיכומיו, היה ראוי להעלות את הטענה כבר בעת הגשת המוצגים לתיק הראיות של בית המשפט, כך שתינתן למאשימה אפשרות להתייחס לכך בצורה מסודרת. אמנם, המוצגים (וכן דוחו"ת החיפוש שנכללו בתיק המוצגים שהוגש בפתח שמיעת הראיות) לא הוגשו בהסכמה (במובן זה שכלל השוטרים הרלוונטיים הובאו לעדות) - אולם בשום שלב לא הובעה התנגדות מפורשות ומנומקת להגשת המוצגים.

לגופו של עניין, מבחינה עובדתית מסרה י', שהוכרזה כעדה עוינת, כי החיפוש הראשוני שנערך בביתה (מייד לאחר מעצרה ומעצרו של הנאשם בתום מרדף שיתואר להלן) היה ללא צו וללא שניתנה לה האפשרות להביא עדים מטעמה. בה בעת מסרה שלא היה לה מה להסתיר וכן מסרה כי השוטרים אפשרו לה להתקשר לאחייניתה ששירתה במשטרה (ר' חקירתה הראשית של י' בעמ' 196; וכן חקירתה הנגדית לב"כ הנאשם בעמ' 201). מאידך גיסא, עולה מדוחו"ת השוטרים וכן מעדותם בפניי, כי לאחר שניתנה לי' האפשרות לשוחח עם אחייניתה, היא ויתרה על הבאת העדים. במילים אחרות, לא היתה מחלוקת כי ניתנה לי' האפשרות לשוחח עם בת משפחה על פי בחירתה. הגם ש'י' טענה כי אחייניתה שוחחה עם מי מהשוטרים (ומסרה לו כי לא יכול להיות שדודתה - י', מעורבת בפלילים) לא הובאה אותה אחיינית לעדות מטעם הנאשם, הגם שעל פני הדברים היה מקום לכך, מבחינתו. י' אף לא התבקשה, על ידי הנאשם, להסביר את גרסתה לעיל (כי לא נתנה את הסכמתה לחיפוש ללא עדים) אל מול חתימותיה הבלתי מוכחות על גבי שני דוחות החיפוש הרלוונטיים (ת/37 מתאריך 22.7.13 בסביבות חצות; ות/43 א' מתאריך 23.7.13 משעות הבוקר). חתימותיה מעידות, על פני הדברים, אודות הסכמתה. י' אמנם תיארה כי בשני החיפושים ובעיקר במעמד החיפוש הראשוני היא היתה בלחץ (סובייקטיבי) ובהחלט ניתן להבין זאת. ואולם, השאלה אינה אם היא היתה נתונה בסיטואציה מלחיצה, אלא באם היא הודעה אודות זכויותיה וויתרה עליהן מרצונה חופשי. בהקשר זה אני מאמץ את עדויות השוטרים, שאף זכו לתימוכין מסוימים מפיה של י' בכך שאישרה את שיחת הטלפון לאחייניתה. חתימותיה של י', כאמור לעיל, לא הוכחו. עוד אישרה י' כי היא ציינה בפני השוטרים שאין לה מה להסתיר. אפנה בנדון לדו"ח הפעולה של רס"ב מלקר (ת/34) שציין כי בטרם שי' שוחחה עם אחייניתה היא ניסתה להתקשר לאחותה אך לא הצליחה בכך (עמ' 2 למעלה לת/34). כן אפנה לדו"ח הפעולה של פקד אופיר אברמוביץ (ת/38, גיליון 3 למטה) ולדו"ח הפעולה של השוטר חלווה עידן (ת/39 גיליון 2). מעדויות השוטרים הובהר

כי החיפוש נערך ללא צו משום שבאותו ערב לא היה בכוונת כוח המשטרה לעצור את הנאשם (ולערוך חיפוש בעקבות כך) אלא רק לעקוב אחריו ולאסוף עליו נתונים לקראת מעצר עתידי. רק משום ניסיון הימלטותו התקבלה ההחלטה לעצרו על אתר.

43. בפן המשפטי אציין כי גם אם נפלו מספר פגמים בשני החיפוש לעיל, אזי אין מקום להורות על פסלות הראיות שנתפסו. לעניין החיפוש הראשון איני סבור כי נפל כל פגם. הוכח, כאמור לעיל, כי מדובר בחיפוש שלא היה אמור להתבצע באותו מועד ובוצע רק בעקבות המעצר הבלתי מתוכנן - על רקע ניסיון הימלטותו של הנאשם. לעניין אי נוכחות העדים בחיפוש הראשון - מקובלות עליו עדויות השוטרים שמסרו כי הדבר הובהר לי והיא אף שוחחה עם אחייניתה ולאחריה היא ויתרה על אפשרות זו ואף חתמה על הסכמתה. לעניין החיפוש השני סבורני כי היה על המשטרה לדאוג להוצאת צו חיפוש. במקום להגיש בקשה להוצאת צו חיפוש הסתמכו השוטרים על הסכמתה של י' לעריכת חיפוש בביתה, וזאת כ 8 שעות לערך לאחר החיפוש הראשון. נזכור, כי באותה עת היתה י' עצורה בחשד כי שיתפה פעולה עם הנאשם. עוד נזכור, כי על פני הדברים י' טרם נפגשה עם עו"ד מטעמה ומדובר באדם נעדר עבר פלילי. אני נותן אמון בדבריה (בהקשר זה) כי היא היתה נתונה בלחץ. לכן, סבורני כי קיימת אי תקינות בהסתמכות המשטרה על הסכמתה לעיל. היה על המשטרה להגיש בקשה מסודרת לבית המשפט להוצאת צו חיפוש ולא יכולה להיות מחלוקת כי זה היה ניתן (ובכך, למותר לציין, מתקיים הבדל מהותי בין התיק דנן לבין, לדוגמה, חלק מהמקרים נשואי הלכת בן חיים). יובהר, כי אין באי תקינות זו כדי להביא למסקנה כי מדובר היה בחיפוש לא חוקי וודאי שלא ניתן להגיע למסקנה כי יש לפסול את הראיות שנמצאו באותו חיפוש. יתרה מכך, כי אם היה מדובר בחיפוש לא חוקי (וכאמור, איני סבור כך) על פי דוקטרינת הפסילה הפסיקית, עצם השגת הראיה שלא כדין אינה מביאה לפסילתה של הראיה באופן מיידי ויש לבחון את כלל הנסיבות הרלוונטיות תוך עריכת איזונים בין הערכים השונים. במקרה דנן, אי התקינות בנוגע לחיפוש השני, כאמור לעיל, אינה מגיע כדי אי חוקיות אלא מדובר באי תקינות על רקע הפעלת שיקול דעת שגוי. איני סבור כי אנשי המשטרה פעלו בחוסר תום לב או מתוך מודעות לאי התקינות. בנוסף, איני סבור כי נפגעה באופן של ממש זכותו של הנאשם להליך הוגן וכן אפנה - והדברים ברורים מאליו - לערכים ולאינטרסים של גילוי האמת וההגנה על שלום הציבור שצריכים להביא (בהנחה, לצורך דיון זה, שנפלה אי חוקיות בחיפוש) לאי פסילת הראיה (ור' להרחבה בהקשר זה האמור ב בע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי**, פ"ד סא(1) 461; רע"פ 10141/09 **בן חיים ואח' נ' מ"י**, 6.3.12 וכן ע"פ 5417/07 **ניקולאי בונר נ' מ"י**, 30.5.2013).

ח. איכוני הטלפון הסלולארי של הנאשם בזירות האירועים

44. לפני שנעבור ונסקור את איכוני הטלפון הסלולארי של הנאשם נתאר בקווים כלליים את נתוניו של הנאשם שכן לא ניתן לנתק את נתוניו של הנאשם ואורחות חייו מנתוני התקשורת שהופקו לצורך הליך זה.

הנאשם הינו יליד 1973. בשנת 2005 הוא נקלע לחובות לאחר שבית דפוס שהיה בבעלותו קרס כלכלית. לדבריו, גורמים שונים עדיין חייבים לו סכומי כסף שונים, מחד, אך גם הוא חייב כספים לאחרים. הנאשם הינו גרוש פעמיים, ללא ילדים, ובחודשים טרם מעצרו התגורר, כאמור לעיל, בביתה של י' בשכונת נווה שאנן בחיפה. השניים התגוררו עם בתה בת ה 8 של י'.

הנאשם אישר כי על רקע מצבו הכלכלי - משפטי, הרכב שבבעלותו (המהותית) ובשימושו רשום על שמו של עזאם אבו חאטום (להלן: **עזאם**), עמו היו לו קשרים עסקיים בעבר. גם מכשיר הטלפון הסלולארי שברשות הנאשם רשום על שמו של עזאם, אך הנאשם טען כי הוא משלם את חשבונות הטלפון.

הנאשם טען כי לפרנסתו הוא עוסק בעבודות שיפוצים שונות באזור חיפה והקריות וכן ציין (לפחות בחלק מגרסאותיו) כי מצבו הכלכלי מניח את הדעת וכי הוא משתכר למחייתו מעבודות השיפוצים.

הוכח, כי הנאשם נהג לשבת בבית קפה "קפה בגושן" (להלן: **בית הקפה**) בקרית מוצקין בחודשים שטרם מעצרו, מספר שעות מידי יום. בנדון העידו בעלי ויושבי בית הקפה ועל כך יורחב להלן. במקור, הנאשם הינו תושב הקריות והוריו עדיין מתגוררים בקריית מוצקין.

45. הטלפון הסלולארי הרלוונטי (שמספרו 050-7670076; להלן: **הטלפון**) הינו, כאמור לעיל טלפון הרשום על שמו של עזאם, אך הנאשם אישר כי הוא זה שעשה בו שימוש בכל התקופה הרלוונטית (ר' הצהרת בא כוחו עמ' 279 שורות 6-7 לפרוטוקול).

נתוני התקשרות הרלוונטיים הוגשו (ת/55) וכן הוכנה חוות דעתו של מר אבי קמר (ת/55ד').

46. אבחן את איכוני הטלפון אל מול אירועי השוד על פי סדרם.

במקביל, אתייחס גם לטענת הנאשם כי הזמנים (השעון) המופיע על גבי סרטוני הוידאו (בכלל המקרים פרט לאישום 4 שם הוגשו רק צילומים ללא שעות), אינם מדויקים ולכן לא ניתן לקשר בין הזמנים שצוינו בפלטי התקשורת השונים לבין הזמנים שצוינו באותם סרטונים.

השוד הראשון

47. השוד הראשון התרחש בקרית חיים, בתאריך 20.3.13, שעה 11:25.

48. לעניין השעה בה אירע השוד - זו הוכחה בעדותו של טכנאי חברת "מגאסון אלקטרוניקה ובקרה 1978 בע"מ" (להלן: **מגאסון**), ש"הוריד" את המידע הרלוונטי על גבי דיסק בעת שהגיע לסניף הבנק, לצורך זה, זמן קצר לאחר השוד. הטכנאי - מר עדני גרשון (שהיה מעורב בצריבת דיסקים במספר אירועים בתיק זה, כאמור להלן), מסר כי כחלק מנוהל העבודה שלו הוא בודק באם השעון במערכת תואם את הזמן האמיתי. באם קיים פער של למעלה מ"דקה שתיים" הוא מציין זאת (ר' הדו"ח שמולא על ידי העד לאחר האירוע ת/1 א' וכן ר' גם הודעתו שהוגשה על ידי הנאשם - נ/1). בנדון אף העידה הטלרית, הגב' נחמה בן חיון שמסרה כי השוד היה "בסביבות 11:00 ומשהו" וכן אישרה כי היא נחקרה בסניף, לאחר השוד, בשעה 12:20 (עמ' 48-49 לפרוטוקול).

49. אוסיף - והדברים תקפים לכלל האישומים - כי בנסיבות המקרים שבפנינו, איני סבור כי גם אם היתה סטייה של "דקה שתיים" או אף של מספר דקות, הדבר מעלה או מוריד. זאת ועוד, גם הנאשם לא הראה בנתונים של ממש כי לו היתה סטייה של X דקות משעוני מצלמות האבטחה, אזי לא היתה היתכנות כי מי שהחזיק בטלפון (כנטען - הנאשם) לא היה יכול להימצא בסניפי הבנק. במילים אחרות, ממילא הראיות (החזקות) עליהן מסתמכת המאשימה "מציבות" את הנאשם/השודד באזור סניפי הבנק ולא בסניף עצמו. לכן, כאמור לעיל, לא נטען כי סטייה קטנה יחסית (שממילא לא הוכחה) בשעוני המערכת אינה מאפשרת המצאות שכזו.

50. מחוות הדעת עולה כי הנאשם אוכן בשעה 10:51, כ 40 דקות לפני השוד, מבצע שיחה מאנטנה של אצטדיון קריית חיים, שנמצאת בקריית חיים מערבית, בסמוך לשד' דגניה 30, כתובת סניף בנק הפועלים בקריית החיים.

51. מכאן ואילך ומטעמי נוחות נציין כי הנאשם "היה" באנטנה x או y, אך הכוונה היא כי השיחה הרלוונטית בוצעה מאנטנה באתר או y, וברור כי הטלפון/הנאשם עצמו היה בסמיכות לאנטנה הרלוונטית.

השוד השני

52. השוד השני התרחש בתאריך 4.4.13, שעה 10:20 בסניף בנק לאומי, סביוני ים, קריית ים. הנאשם אוכן בשעה 11:44, כשעה וחצי לאחר מכן בקריית ביאליק צפון.

53. לעניין אמינות הזמנים המופיעים בשעון סרטי האבטחה העיד מר עדני גרשון שנזכר לעיל. עוד אפנה לעדותה של פקידת הבנק, הגב' אביבית בן דוד שזכרה כי האירוע התרחש "ב 10 בבוקר" (עמ' 58 שורה 21), כאשר ברור מהקשר הדברים כי מדובר בסביבות 10 בבוקר.

השוד השלישי

54. השוד השלישי התרחש בתאריך ביום 11.4.13 שעה 10:30 בזיכרון יעקב והשוד הרביעי התרחש בתאריך 11.4.13 שעה 11:27, ביקנעם עילית. משום סמיכות הזמנים אתייחס אליהם במאוחד.

55. מכיוון שהנאשם הינו תושב חיפה ותחום פעילותו הוא באזור הקריות (שם מתגוררים הוריו, שם הוא בילה מידי יום בבית קפה ושם מצויים, ולו לטענתו, לקוחותיו), ניתן לטעון כי איכוני הנאשם/הטלפון של הנאשם, באזור הקריות אינם בעלי ערך ראייתי של ממש (מדובר בהנחה מקלה עם הנאשם שכן אזור הקריות אינו מכוסה באתר אנטנה אחד וכפי שנראה להלן הנאשם אותר גם בקריות באנטנות שונות הסמוכות לסניפי הבנק הרלוונטיים). ואולם, על פני הדברים, איכונו של הנאשם באזור יקנעם וזיכרון יעקב בעל משקל סגולי גבוה הרבה יותר, מאשר איכוני "סתמיים" באזור הקריות.

56. לעניין השעות בהן בוצעו מעשי השוד, הפנה הנאשם לכך כי בניגוד לטענת המאשימה (שטענה כי השוד בזיכרון יעקב בוצע בסביבות השעה 10:30 כמצוין במצלמות האבטחה) דוחו"ת המשטרה מציינים את שעת פתיחת

האירוע כ 11:20, היינו כשעה לאחר שהשוד כבר הסתיים (ר' הדו"ח של השוטר אמיר חסון - ת/5 וכן ר' דו"ח המשל"ט - ת/6). לכן, טען הנאשם כי ה"תיזה" שהציגה המאשימה, כאילו השוד בזיכרון יעקב קדם לשוד ביוקנעם, או לכל הפחות כי אותו אדם ביצע את שני מעשי השוד, כלל אינה אפשרית. עוד טען הנאשם, כי מאלו יוצא שהתיזה של המאשימה - לפיה בשל "כישלון" שוד הבנק בזיכרון יעקב (בכך שנשדדו "רק" 1,850 ₪) נאלץ הנאשם לשדוד סניף בנק נוסף אותו יום - כשלה.

57. בהקשר לעיל העידו רכז המודיעין ניר ציפורי והשוטר אמיר חסון אודות נסיבותיו החריגות יחסית של האירוע, מבחינת שרשרת הדיווחים שהובילו לכך שאירוע השוד "נפתח" מבחינת דיווחי המשטרה רק בשעה 11:20. אקדים ואציין כי תיאוריהם מקובלים עלי ולא מצאתי כל סיבה להטיל ספק בתיאוריהם. ציפורי מסר (עמ' 172-174 לפרוטוקול) כי באותו יום, עת נסע עם השוטר אמיר חסון באזור ג'אסר א זרקא, הוא קיבל שיחת טלפון מקצין הביטחון של בנק דיסקונט שיידע אותו אודות אירוע השוד בסניף בנק דיסקונט בזיכרון יעקב שארע זמן קצר לפני כן. העד הסביר כי קב"ט בנק דיסקונט החזיק ברשותו את מספר הטלפון שלו (של ציפורי) משום קשרי עבודה שקיימו בעבר. בעקבות דיווח זה נסעו השניים לסניף הבנק וציפורי היה בקשר עם יומן התחנה של משטרת זיכרון יעקב. כשהגיע לסניף הבנק וביצע תחקור ראשוני הבין ציפורי כי אף גורם לא דיווח למשל"ט. ציפורי אף הסביר כי הדיווח שלו ליומן התחנה (בתחנת זיכרון יעקב) לא הוביל - כך עולה - לדיווח למשל"ט המחוזי שאינו ממוקם בתחנה. את עדותו של ציפורי בהקשר זה השלימה עדותו של השוטר אמיר חסון (עמ' 225-227 לפרוטוקול) שמילא את הדו"ח ת/5 לעיל. חסון הסביר כי את הדו"ח הוא מילא לאחר הגעתו (יחד עם ציפורי) לסניף הבנק בזיכרון יעקב ולאחר שבוצעו מספר פעולות - תשאול, הגעת כוחות נוספים ובכללם מז"פ, ועוד. חסון הוסיף כי הדו"ח הינו דו"ח ממוחשב כאשר שעת קבלת האירוע ניתנת על ידי המשל"ט. זאת ועוד, ציפורי הוסיף כי לאחר שהוא הגיע לסניף הבנק ולאחר שביצע מספר פעולות (העריך זאת כשעה) הגיע למקום קצין הביטחון של התחנה והודיע לו כי **"ממש כרגע היה שוד נוסף בסניף בינלאומי בבנק ביוקנעם בביג וביקש שארוץ לשם מהר לבדוק במצלמות אם זו אותה דמות"** (עמ' 173). משכך, חרף שעת הדיווח המשטרתית אודות מועד "תחילת האירוע", איני סבור כי יש לכך משמעות וגם במקרה זה שעת האירוע היא זו הנקובה בסרטון האבטחה. זאת ועוד, פקידת הבנק באירוע השלישי (הגב' שירן פורת מסרה את הערכתה כי זמן השוד היה ב 10:20 וכן תמכה הערכתה זו על סדרת אירועים שקדמה לשוד (ר' עדותה בנדון עמ' 178-179 לפרוטוקול).

58. בהקשר לשעת האירוע של שוד סניף הבנק ביוקנעם, לא ניתן להסתמך על שעון סרטון האבטחה וזאת משום שעקב תקלה טכנית הסרטון לא נשמר וברשות המאשימה יש תמונות בלבד (התמונות ת/9א'). מי שהעיד בנוגע לשעת האירוע וכן בנוגע לנסיבות שהביאו למחיקת הסרטון היה סגן מנהל מחלקת הביטחון בבנק הבינלאומי, מר יצחק בן עזרא (עמ' 133-142 לפרוטוקול). הלה צפה בסרטון (בטרם נמחק) ומסר כי בטרם הסרטון נמחק הוא הבחין בשעה המדויקת בה נכנס השודד לסניף (11:27) ובמשך האירוע - 2.5 דקות (ר' הדו"ח ת/10). הנאשם ניסה להיתלות באי התאמה לכאורית אותה מצא בכך שבמסמך שנשלח ממחלקת הביטחון של הבנק (נ/6) צוין, כי שעת ביצוע השוד היתה 11:32 (בעוד שהעד בן עזרא ציין את השעה 11:27), אולם הדבר הוסבר על ידי העד - ודבריו מקובלים עלי - בכך שהנתון שצוין בנ/6 התבסס על תיעוד מערכת האזעקה של הבנק (לחצן המצוקה), בעוד שהשעה אותה הוא ציין (11:27) התבססה על מערכת סרטוני האבטחה. אוסיף, כי העד מסר מפורשות, כאמור לעיל, כי השעה 11:27 הינה השעה בה נכנס השודד לסניף ולכן קיים פער בין שעת הכניסה לסניף לבין השעה בה נלחץ לחצן המצוקה. עוד אוסיף, כי גם מנהלת הסניף, הגב' גזית, מסרה כי האירוע היה בסביבות 11:30 וכי היא לחצה על לחצן האזעקה לאחר שהטלרית דיווחה לה על השוד. הטלרית

מסרה למנהלת הסניף כי משום הלחץ בו היתה נתונה, היא (הטלרית) שכחה ללחץ על כפתור האזעקה המקושר למוקד האבטחה הארצי.

59. נבחן אפוא, היכן היה הנאשם עת שנשדדו סניפי הבנק בזיכרון יעקב ויוקנעם. השודד אותר במצלמות הבנק בזיכרון יעקב כבר בשעה 10:11:17 (הוא המתין בסבלנות עד השעה 10:32 ואז שדד את הבנק).

על פי פלטי האיכונים וחוות הדעת שהוגשה עולה כי הטלפון של הנאשם אוכן בשעה 07:46 באתר הטכניון. השיחה נמשכה 21 דקות והסתיימה באתר טבעון. כעולה מחוות הדעת: "המנוי החל את השיחה באזור המורדות המזרחיים של הכרמל, באזור הצפון מערבי לקריית הטכניון וסיים את השיחה באזור צומת שער העמקים/כביש 70". מדובר בדרך המובילה לכיוון זיכרון יעקב.

האיכון הבא הינו בשעה 11:43 והטלפון אוכן בקיבוץ יגור- תל חנן (ולאחר מכן בשעה 11:47 באתר תל חנן - אתר לב המפרץ). על פי חוות הדעת: "כיוון הנסיעה של המנוי בשיחות אלה הוא על כביש 70 מכיוון יוקנעם לחיפה, ובהמשך על כנראה כביש 75 לכיוון הצ'קפוסט".

יוצא, כי הבנק ביוקנעם נשדד בשעה 11:27 ובשעה 11:43 אוכן הטלפון של הנאשם באזור תל חנן - יגור. כדי לבדוק את היתכנות הדבר (היינו כי הנאשם הוא השודד וכי לאחר כ 15 דקות כבר היה באזור יגור) בוצע שחזור של הדבר ומת/56 - שחזור שערך החוקר גרבאוי - עולה כי הנסיעה ארכה כ 13 דקות.

60. נוסף, כי בעת חקירתו מסר הנאשם (בטרם הוצגו לו הפלטים) כי לא יצא מאזור הקריות בתקופה הרלוונטית (שכללה גם מקרי השוד בזיכרון יעקב ויוקנעם - ר' ת/66 ב' עמ' 15; ת/69 ב' חלק 4 עמ' 2), וכך באו הדברים לידי ביטוי:

"שאלה:	האם במהלך שלושת החודשים האחרונים, האם ביצעת למישהו עבודות מחוץ לקריות:
תשובה:	לא משהו
שאלה:	לא יצאת מאזור הקריות, בשלושת החודשים?
תשובה:	לא, רק בקריות.
שאלה:	היו לך נסיעות? משהו אישי או עבודה?
תשובה:	בשבתות היינו אה.. לפעמים יצא שבאמצע שבוע נסענו לת"א לסבתא שלה.
שאלה:	ואתה לבד?

תשובה:	לבד לא.
שאלה:	לבד לא יצאת מהקריות בשלושה חודשים?
תשובה:	לבד לא, לבד לא יצאתי"

(ת/66 ב', מתאריך 23.7.13, עמ' 15 ש' 3; עוד ר' בנדון ת/ 69 חלק רביעי עמ' 6-1).

בהמשך חקירותיו, כאשר עומת עם האיכונים, שמר על זכות השתיקה (ת/80 שורה 78).

61. לימים, כשהעיד להגנתו מסר הנאשם (רק במסגרת חקירתו הנגדית שכן חקירתו הראשית היתה קצרה ביותר וכל שעשה במסגרתה הוא להכחיש באופן כולל את הנטען כנגדו ותו לא, מבלי לנסות להסביר מיוזמתו את הנקודות הפועלות לחובתו), כי אכן לא היה באזור יוקנעם לצרכי עבודה אך ייתכן ובילה שם עם י' בשעות אחה"צ או הערב (עמ' 309-310 לפרוטוקול).

יחד עם זאת, הוסיף הנאשם כי באם הוא מאוכן באזור יוקנעם בשעות שצוינו לעיל, הרי שמן הסתם עבר שם בדרכו למרכז המדינה וזאת כאשר נסע, יחד עם ג'קי או אלברט עמר כדי לגבות חובות מאנשים שונים שהיו חייבים לו כספים. הנאשם מסר כי ג'קי או אלברט עמר הצטרפו אליו כדי לסייע לו בגביית חובות אלה. עוד מסר כי ייתכן ונסע להיפגש עם עזאם (עמ' 315 לפרוטוקול).

דא עקא, שג'קי או אלברט עמר (יושבי בית הקפה בקריות אשר זיהו אותו כשודד, כפי שיורחב בהמשך), או עזאם, לא מסרו גרסה שכזו בעת חקירתם במשטרה או בעת שהעידו. מהראיות עלה כי אלברט עמר אמנם נסע עם הנאשם פעם אחת להרצליה אך הדבר היה זמן ניכר לפני המועדים הרלוונטיים (מהראיות עלה כי אלברט וג'קי עמר ניתקו עם הנאשם קשרים במחצית חודש 3/2013, לאחר שאיחר בתשלום לגב' צילה מגר, עליה יורחב בהמשך). הנאשם אף לא טרח לשאול אותם, ולו שאלה אחת בנדון, עת שנחקרו.

זאת ועוד, ניתן היה לאמת את טענת הנאשם (כי נסע עם ג'קי או אלברט עמר לאזור המרכז) על ידי הוצאת פלטי הטלפון של השניים, בהקשר לתאריכים קונקרטיים, אך הנאשם לא טרח לבקש זאת. למחדליו (המכוונים, למותר לציין), של הנאשם בנדון משמעות ראייתית ברורה והם מחזקים את ראיות התביעה בנדון.

השוד החמישי

62. השוד החמישי התרחש בתאריך 22.4.13 בשעה 09:50 ברמת ישי. מסרטי האבטחה ניתן לראות את השודד יוצא את הסניף בשעה 09:51.

63. לעניין אמינות השעה הנקובה הסרטונים העיד מר גרשון עדני שנזכר לעיל. גם הטלרית הגב' עדי פרנקו מסרה כי האירוע התרחש בשעה 10:00 בבוקר לערך (ר' עדותה עמ' 54, שורה 15).

64. הנאשם ביצע בזמנים הרלוונטיים 3 שיחות: בשעה 08:54 מאתר נשר; בשעה 10:08 מאזור לב המפרץ; ובשעה 10:10 באזור קישון - וולקן. מכיון שאין מדובר באתרים הקרובים קרבה ממשית לאזור השוד בדקה המשטרה את זמני הנסיבות ממקום השוד לאזור לב המפרץ (ר' תוצאות הבדיקה ת/56). מהבדיקה עולה כי זמן הנסיעה מסניף הבנק ברמת ישי עד ללב המפרץ הינו כ 15 דקות. לשיטת המאשימה פרק זמן זה הינו זה שנדרש לנאשם לצאת את סניף הבנק (ב 09:51), להגיע לרכבו ולנסוע עד אזור לב המפרץ - שם ביצע שיחה בשעה 10:08. היינו, מבחינת היתכנות הדברים, לוחות הזמנים שהוצגו לעיל הינם אפשריים בהחלט ומשכך, מחזקים חיזוק נוסף את ראיות המאשימה.

אירוע השוד השישי (ניסיון)

65. השוד השישי (למעשה, ניסיון שוד) התרחש בתאריך 25.4.13 בסביבות 10:30. השודד נכנס לסניף הבנק בבנימינה בשעה 10:27:50 ויצא את הסניף בידיים ריקות (לאחר שנשאל שאלות על ידי פקידת הבנק שעשתה עצמה כ"לא מבינה") בשעה 10:32.

66. כתימוכין לשעה המצוינת בסרטוני האבטחה, העידה הטלרית במועד האירוע הגב' תחריר אבו עקל (עמ' 215 לפרוטוקול) שמסרה כי האירוע התרחש בסביבות השעה 10:30.

67. הנאשם ביצע במועד הרלוונטי את השיחות הבאות: בשעה 09:15:32 שיחות באתרי אנטנות מחלף זיכרון ומעיין צבי; בשעה 10:46:30 באתר בת שלמה; בשעה 10:46:59 באתרים בת שלמה ותות; ובשעה 10:59:27 באתר קיבוץ יגור.

68. עורך חוות הדעת ת/55 ד' ציין כי בשעה 09:15 (כשעה ורבע לפני השוד) המנוי נמצא באזור מחלף זיכרון ונע לכיוון דרום; ובשעה 10:46 (כרבע שעה לאחר השוד) הוא היה על כביש 50 באזור בת שלמה לכיוון מחלף תות. בשעה 10:59 אותר הנאשם באזור קיבוץ יגור על כביש 70 מכיוון דרום לכיוון צפון.

69. אפנה לכך כי המשטרה בדקה את זמן הנסיעה מסניף בנק לאומי בבנימינה עד לבת שלמה, והדבר ארך כ 12 דקות (ר' הדו"ח ת/56).

70. במילים אחרות, בעוד שבסביבות השעה 09:15 - כשעה ורבע לפני השוד נסע הנאשם באזור זיכרון יעקוב לכיוון דרום, כרבע שעה לאחר השוד - בשעה 10:46 הוא כבר היה בדרכו צפונה לכיוון יגור וככל הנראה הקריות או חיפה.

71. אפנה בנדון לתשובות שהשיב הנאשם לעניין נסיעותיו לאזור יוקנעם, היינו כי מסר גרסה כבושה כי יצא את אזור חיפה והקריות כדי לגבות חובותיו, יחד עם ג'קי או אלברט עמר או כדי להיפגש עם עזאם.

כאמור לעיל, בחקירותיו במשטרה לא נתן הנאשם מענה לנתונים לעיל ומסר כי היה בעבודה או בבית ובכל מקרה לא יצא את אזור חיפה והקריות (ר' חקירותיו ת/66, ת/70). בעת שנחקר בבית המשפט מסר הנאשם כי יש להניח כי נסע לגבות כספים באזור המרכז עם ג'קי או עם אלברט עמר ובאם היה בחדרה הרי שהזמנים שתוארו לעיל תואמים את זמני הנסיעה. הנאשם לא טרח ליתן הסברים עם מי נפגש, מדוע לא שאל בנדון את ג'קי או אלברט עמר, וכד' (עמ' 319 לפרוטוקול).

השוד השביעי

72. השוד השביעי התרחש ביוקנעם בתאריך 8.5.13, כאשר השודד נראה נכנס את הבנק בשעה 11:30 ויוצא אותו בשעה 11:40 לאחר השוד.

73. לעניין דיוק שעון מצלמות האבטחה העיד מר ינון בשן מחברת מגאסון שהגיע סמוך לאחר אירוע השוד לסניף הבנק והוריד את הקבצים הרלוונטיים על גבי דיסק. הלה מסר (הן בנוגע לאירוע זה והן בנוגע לאירוע מס' 10) כי: **"כשאנו מגיעים למחשב מצלמות הדבר הראשון שאנו עושים אנו בודקים את הסנכרון של השעות ואני בודק מול השעון שלי את השעון במחשב וגם את התאריך"** (עמ' 74 שורות 1-2). מצאתי את עדותו כאמינה, מה גם שהיא מגובה בעדותה של הטלרית בזמן האירוע - הגב' רחל בן צור שמסרה כי האירוע התרחש בסביבות השעה 11:30 (ר' עדותה עמ' 184, שורה 2).

74. הנאשם ביצע באותו יום שיחה בשעה 10:18 כאשר הוא מאוכן ליד האנטנות השוכנות באזור כפר יהושע (תחילת שיחה) וצומת יוקנעם (סיום שיחה); וכן ביצע שתי שיחות בשעה 11:57 כשהוא נמצא ליד אתר רכסים. עקב מיעוט השיחות לא ניתן לדעת מה היה כיוון נסיעת הנאשם עובר לשוד ומייד לאחריו, אך ברור כי באותו יום יצא הנאשם את אזור הקריות וחיפה ונסע לכיוון יוקנעם.

75. המשטרה בדקה מהו זמן הנסיעה מסניף הבנק ביוקנעם ונמצא (ר' המזכר ת/56) כי מדובר ב 16 דקות (וזאת כדי להראות כי מרגע יציאת השודד את סניף הבנק בשעה 11:40 ניתן להגיע לאזור רכסים בשעה 11:57).

השוד השמיני

76. השוד השמיני התרחש בתאריך 29.5.13 בקרית ים. סרטוני האבטחה מצביעים על 08:45 כשעת השוד.

77. לעניין דיוק שעון מצלמת האבטחה (באישום 8 ו 9) העיד מר גלייכר יעקב מחברת מגאסון אשר הגיע לסניף הבנק סמוך לאירוע השוד והוריד, לבקשת המשטרה, את הקבצים הרלוונטיים על גבי דיסק. הלה מסר כי כחלק משגרת עבודתו הוא בודק באם קיימים פערי זמנים בין שעון במערכת לשעון האמיתי (ר' עדותו עמ' 70-72). תימוכין לעדותו של הטכנאי ניתן למצוא בעדותה של הטלרית הגב' אמנה אבו ליל שמסרה כי האירוע התרחש

בשעה 08:45 (עמ' 176, שורה 19).

78. עיון בפלטי התקשורת של הנאשם מצביעים כי הנאשם אוכן בשעה 08:20 במסר ששמו: "קרית ים מערב רפא"ל". מחוות הדעת ת/54 ד' עולה כי ממסר זה נמצא כ 1200 מ' מסניף הבנק, וסניף הבנק נמצא בתוך שטח הכיסוי של הסקטור של האנטנה (עמ' 19 לחווה"ד).

79. גרסתו הכבושה של הנאשם, עת נחקר בבית המשפט, היתה כי: **"אם אני מאוכן במקום יכול להיות שכן עצרתי באחד הימים שם בין נווה גנים לסביוני ים יש שם גן עם מכשירי כושר. אם יש איכון שם"** (עמוד 321 שורות 8-9 לפרוטוקול).

השוד התשיעי

80. השוד התשיעי התרחש בתאריך 18.6.13 בקרית ביאליק בשעה 11:21 וזאת על פי סרטי האבטחה. בשעה 11:31 ביצע הנאשם שיחה שהחלה באתר המכונה "קרית חיים שנקר" והסתיימה באתר המכונה: "אזור תעשיה קריית חיים".

81. לעניין דיוק שעון מצלמות האבטחה - ר' עדותו של מר גלייכר לעיל. עוד אפנה לעדותה של הטלרית במועד הרלוונטי הגב' בת אל בוקובזה שמסרה כי האירוע התרחש בסביבות השעה 11:30 (עמ' 180, שורה 29).

82. מחוות הדעת ת/55 ד' עולה כי: **"המנוי שאוכן על שני האתרים הנ"ל בשעה 11:31 היה יכול תיאורטית להיות 10 דקות קודם לכן בשד' ירושלים 18 בקרית ביאליק - מרחק של כ 2.2 ק"מ מהאתרים האלה"**. (עמ' 20 לחווה"ד).

השוד העשירי

83. השוד העשירי התרחש בתאריך 15.7.13 בקרית ביאליק בשעה 09:00.

84. לעניין דיוק שעון מצלמות האבטחה ר' עדותו של מר בשן לעיל. עוד אפנה לעדותה של הטלרית הגב' מלי גלעד שמסרה כי האירוע התרחש בסביבות השעה 09:00 (עמ' 213, שורה 6).

85. בשעה 09:19 ביצע הנאשם שיחה מאתר בצומת אפק. מדובר באתר המצוי כ 3.5 ק"מ צפונית לסניף הבנק ולכן קיימת היתכנות שהנאשם היה במועד הרלוונטי בסניף הבנק ולאחר מכן נסע צפונה (ר' עמ' 23 לחווה"ד).

במסגרת חקירותיו במשטרה מסר הנאשם - בהתייחס למועד לעיל (שהיה האחרון בסדר האירועים) כי שהה בביתו עם י' אותו יום ולא יצא את הבית עד לשעות הערב (ת/69 חלק שלישי, עמ' 44-41; ת/70, שורות 88-78).

בחקירתו הנגדית, התייחס הנאשם בשוויון נפש להימצאותו - על פי האיכונים לעיל - באזור קריית ביאליק (עמ' 323 לפרוטוקול) ולא נתן כל הסבר לסתירה בין איכוניו לעיל לבין גרסתו עת נחקר במשטרה.

איכונים - סיכום

86. לאור האמור לעיל, הוכח כי בכל מקרי השוד שהה הנאשם - הן מבחינת מקום והן מבחינת זמן - בסמוך למוקדי השוד ומה שלא פחות חשוב - נתוני התקשורת הוכיחו כי בכל המקרים לא נשללה האפשרות לביצוע מקרי השוד.

במילים אחרות, נתוני התקשורת של מכשיר הטלפון הסלולארי השייך לנאשם מיקמו אותו, מבחינת ציר הזמן ומבחינת מיקום גיאוגרפי, בסמוך למוקדי השוד.

87. במסגרת עדותו וכן במסגרת סיכומי "התרעם" הנאשם כי בחלק מהמקרים מוקם הטלפון בקרבת מוקדי השוד אך לא במוקדי השוד ממש. לכן, לשיטתו לא הוכח שהוא זה ששדד את סניפי הבנק. מדובר בהיתממות או בחוסר הבנה. נתוני התקשורת מצביעים על מיקום משוער של הטלפון בהינתן קיומה של שיחת טלפון. משמע, באם מחזיק הטלפון לא הוציא או קיבל שיחה בזמן השוד ממש, הרי שלא ניתן לדעת, בדיעבד, היכן הוא היה.

משכך, חשיבותם - הרבה - של נתוני התקשורת ושל חוות הדעת שהוגשה הוכחה ולא נסתרה, היא כי בכל 10 מקרי השוד שהה הנאשם בקרבת סניפי הבנק שנשדדו וכן ניתן לקבוע כי לא נשללה האפשרות - לאור נתונים אלה - כי הנאשם שהה במועדי השוד בסניפי הבנק ממש.

ברור, כי הסבירות לכך כי "כך סתם" אדם אקראי יימצא בקרבת (ונדגיש שוב, אין מדובר רק בקרבה גיאוגרפית אלא גם מבחינת ציר הזמן) סניפי בנק שנשדדו, הינה נמוכה ביותר, לשון המעטה.

88. זאת ועוד, יש לזכור כי הנאשם התגורר במועדים הרלוונטיים בחיפה, בביתה של י', וכן נהג לשהות באזור הקריות (לשיטתו לצרכי עבודה, כאשר לפני בית המשפט הוכח כי הוא נהג לשבת בבית קפה בקרית מוצקין; וגם הוריו התגורר בקרית מוצקין). גם אם כלל מקרי השוד היו מתרחשים באזור הקריות הסבירות להמצאות הנאשם בקרבת סניפי הבנק, במועדי השוד, היתה קלושה ביותר.

ואולם - 5 מתוך מקרי השוד התרחשו בזיכרון יעקב, יוקנעם (פעמיים), רמת ישי ובנימינה. חרף הנתונים הידועים לנו מהנאשם עצמו (היינו, כי לא נהג לצאת את אזור חיפה והקריות), הוא שהה בקרבת סניפי הבנק במועדי השוד.

כפי שהובהר לעיל, הנאשם לא נתן כל הסבר לנתון זה - הנאשם לא עבד באותם מקומות ואף מסר פוזיטיבית, בחקירותיו במשטרה, כי לא שהה שם בחודשים הרלוונטיים. בעת עדותו מסר הנאשם גרסה כבושה כאילו נסע לאזור המרכז לצורך גביית חובות (עם ג'קי או אלברט עמר) או לצורך מפגש עם שותפו לשעבר עזאם, אך לא טרח לשאול

ולו שאלה אחת בנדון את אותם עדים עת העידו. בנוגע לאישום 10 לא טרח הנאשם להסביר כיצד מסר, בעת שנחקר, כי לא יצא מהבית בבוקר היום הרלוונטי בעוד שהאיכון מוכיח בצורה פוזיטיבית אחרת.

89. לא התעלמתי מטענת הנאשם (עמ' 49 פסקה 185 לסיכומיו) כי עיון בפלטי הטלפון מעלה כי חרף אמירותיו שלא נהג לצאת את אזור חיפה והקריות, עולה כי הוא נסע למקומות שונים בארץ במספר מועדים (שאינם מועדי השוד). למעשה, נטען (לראשונה במסגרת הסיכומים) כי המשיב שגה באמירותיו לעיל עת נחקר במשטרה ולכן אין לעצם הימצאותו בקרבת סניפי הבנק שנשדדו משמעות ראייתית של ממש. הנאשם לא טרח להפנות למועדים מדויקים בהקשר לעיל, אולם עיון בפלטים אכן מעלה מספר מועדים בהם יצא את אזור הקריות וחיפה בימים בהם לא בוצעו מעשי שוד (לדוגמה: נהריה בתאריך 14.5.13; אזור נתניה בתאריך 16.5.13; אזור כרמיאל בתאריך 28.5.13; ובני ברק בתאריך 17.7.13). עוד עולה, כי הנאשם (למעשה, הטלפון) שהה באילת בין התאריכים 6.6.13 ועד 9.6.13. בנוסף, נטען כי שהייתו באזור יוקנעם ובנימינה אינה בעלת ערך של ממש שכן מדובר בצירים מרכזיים בהם נוסעים לאזור המרכז.

ניתן לתמוה מדוע הנאשם העלה את טענתו לעיל רק במסגרת סיכומיו. ייתכן וסבר כי אזכור שהייתו לעיל באילת תוביל לשאלות בנוגע למקורות מימון שהייתו שם. עוד אעיר, כי אין מדובר, לדוגמה, במי ששהה תדיר ליד מוקדי השוד והימצאותו, פעם נוספת, באותו מקום אינה יכולה להיחשב "לחובתו". חרף הימצאותו התמימה של הנאשם מחוץ לחיפה (במועדים בהם לא בוצעו מקרי שוד) עדיין ניתן לראות בנקל כי יציאתו של הנאשם את אזור הקריות וחיפה היתה עניין לא שכיח.

במילים אחרות, הנתונים אליהם הפנה הנאשם אינם משנים מהעובדה כי בכל אחד ואחד מעשרת מקרי השוד היה הנאשם בקרבת זירות האירועים. העובדה שבמועדים אחרים, שהה הנאשם במקומות שהינם מחוץ לאזור הקריות וחיפה אינה יכולה להפחית במידה משמעותית מהמסקנה כי מדובר ביותר מצירוף מקרים. כפי שצוין לעיל, אין מדובר, לדוגמה, במצב בו שהה הנאשם בבנימינה יום שלם ובאותו יום נשדד סניף בנק. אין מדובר, כדוגמה אחרת, במצב בו חלף הנאשם עם רכבו ליד בנימינה ומאוחר יותר נשדד סניף בנק. מדובר. כאמור לעיל, בהשתלבותם של שני צירים: הן ציר המקום והן ציר הזמן (בכפוף להערותי לעיל כי בחלק מהמקרים לא אותר הנאשם בזירה ממש, אך אותר בקרבת הזירות לפני או לאחר מקרי השוד).

90. משכך, פלטי האיכון של הטלפון שהיה ברשות הנאשם מהווים ראיה נסיבתית משמעותית ובעלת משקל של ממש כנגד הנאשם.

ט. ראיות נסיבתיות נוספות - תשלומים שבוצעו על ידי הנאשם בסמוך לאחר למקרי השוד

91. בפרק זה אתמקד בראיות נסיבתיות נוספות כנגד הנאשם. הנאשם אישר כי במועדים הרלוונטיים הוא היה נתון בחובות כספיים - לא היה לו רכוש הרשום על שמו, הוא לא ניהל חשבון בנק ורכבו ומכשיר הטלפון שלו רשומים על שם אחר בשל כך.

זאת ועוד, למרות שהנאשם טען כי בתקופה הרלוונטית הוא התפרנס מעבודות שיפוצים, הוא לא הצביע ולו על הכנסה אחת בנדון וחרף בקשות - שלא לומר הפצרות - מצד באת כוח המאשימה (ועוד לפני כן - חוקרי המשטרה) הוא סירב בתוקף לנקוב בשמו של לקוח אחד או מקור פרנסה מוכח אחד.

והנה, חרף מצבו הכלכלי הרעוע הוכח כי הנאשם שילם, במזומן, סכומי כסף שאינם מבוטלים ולא רק זאת - וזה הדבר החשוב - הדבר נעשה סמוך לאחר חלק ממקרי השוד.

עסקת ניכיון השיקים

92. כאמור לעיל, המשטרה עלתה על עקבותיו של הנאשם בעקבות גרסאות יושבי בית קפה בקרית מוצקין שמסרו, לאחר צפייה בתוכנית "כלבוטק", כי השודד הוא הנאשם.

93. במסגרת חקירת אותם עדים, עלה כי הנאשם ביקש את עזרתם באיתור "צ'ינג" כדי שיוכל לבצע עסקת ניכיון שיקים. בהקשר זה הופנה הנאשם לצילה מגר, שהינה בעלת "צ'ינג" בקרית מוצקין ועוסקת, בין היתר, בניכיון שיקים.

94. הגב' מגר מסרה כי הנאשם הופנה אליה על ידי בנה שי (שהינו אחד משוכני בית הקפה בקרית מוצקין שם נהג הנאשם לשהות באופן קבוע בתקופה הרלוונטית). עוד מסרה, כי הנאשם הגיע אליה בסביבות חודש ינואר 2013 והיא סיכמה עמו על עסקת הניכיון הבאה: תמורת 3 שיקים מעותדים, על סך 10,500 ₪ כל אחד, לחודשים 2/2013, 3/2013 ו 4/2013 שימסור לה הנאשם (סה"כ 31,500 ₪), הוא יקבל סכום של 25,500 ₪ במזומן.

העדה הוסיפה כי לא נוהל כל משא ומתן בנוגע לסכום העמלה, היינו תמורת ניכיון השיקים שסכומם הכולל הינו 31,500 ₪ (ניכיון ב 3 מועדים בפרק זמן כולל של 3 חודשים) היא תגבה עמלה של 6,000 ₪, והוסיפה - כשנשאלה מה היתה תגובתו של הנאשם לגובה העמלה - כי הוא לא השיב דבר ואמר לה: "**קחי כמה שאתה רוצה**" (עמ' 83, שורה 32).

הנאשם מסר לידיה של הגב' מגר 3 שיקים שנמשכו מחשבון הבנק של אביו (צילומי השיקים - ת/82) והיא מסרה לו תמורתם את הסכום של 25,500 ש"ח במזומן.

תאריך הפירעון של השיק הראשון היה 17.2.13 והוא ניפרע בתאריך 21.2.13. העדה מסרה כי בטרם הפקדת השיק היא התקשרה למושך השיק - אביו של הנאשם והלה לא היה מודע כלל למסירתו לידיה ולכן ביקש שתתקשר אליו כעבור זמן. בהמשך, בשיחה נוספת, הוא אישר לה להפקידו (עמ' 85 לפרוטוקול).

תאריך הפירעון של השיק השני היה 17.3.13. הגב' מגר הפקידה אותו בתאריך 18.3.13 אולם הוא חזר בהיעדר

כיסוי. בעקבות כך יצרה הגב' מגר קשר טלפוני עם הנאשם והאחרון הבטיח כי ידאג לתשלום יתרת החוב הכולל (השיק השני והשלישי). בין השניים התנהלה חליפת מסרונים בתקופה שלאחר חזרת השיק השני.

בהקשר זה, הציגה העדה מסרון מתאריך 4.4.13 בשעה 10:03 (צילום המסרון סומן ת/83), בו רשם הנאשם לעדה כי: "**בוקר טוב, בשעה הקרובה אני מגיע**". הגב' מגר המשיכה ומסרה כי אינה זוכרת אם הנאשם הגיע כפי שהבטיח מייד לאחר משלוח המסרון או למחרת, אך כך או כך, הוא הגיע ומסר לה במזומן סכום של ₪ 8,000 על חשבון השיק השני.

הגב' מגר הוסיפה כי שבוע לאחר מכן הגיע הנאשם פעם נוספת ומסר לה את יתרת חובו (ההפרש בין סכום שני השיקים הנותרים לבין הסכום שכבר שולם), היינו - סכום של ₪ 13,000.

העדה הפנתה למסרון נוסף ששלח לה הנאשם לקראת אותו מפגש אז רשם, בתאריך 10.4.13 בשעה 11:15: "**מחר אני נכנס עם הכסף**" (ת/83) וציינה כי זכור לה שהנאשם השלים את תשלום כלל החוב כשבוע לפני תאריך הפירעון העתידי של השיק השלישי (17.4.13).

95. סיכום ביניים: הנאשם ביצע עסקת ניכיון בחודש ינואר 2013 וקיבל לרשותו סכום של ₪ 25,500.

תמורת הסכום שקיבל מסר 3 שיקים מעותדים, שנמשכו מחשבון הבנק של אביו.

השיק הראשון נפרע בתאריך 21.2.13;

השיק השני חזר בתאריך 18.2.13 בהיעדר כיסוי. בעקבות כך חודש הקשר בין הגב' מגר לבין הנאשם ובתאריך 4.4.13, בשעה 10:03 שלח אליה הנאשם את המסרון כי: ". **בשעה הקרובה אני מגיע**". עוד באותו יום (או למחרת) הגיע הנאשם ומסר לגב' מגר סכום של ₪ 8,000 במזומן;

שבוע לאחר מכן, בתאריך 10.4.13 בשעה 11:15 שלח הנאשם מסרון נוסף ובו כתב כי: "**מחר אני נכנס עם הכסף**" ולמחרת (או בסמוך לכך) שילם הנאשם לגב' מגר סכום של 13,000 שש"ח ובכך "סגר" את חובו.

96. הנאשם טען (ר' עמ' 10 לסיכומיו) כי לא ניתן להסתמך על לוחות הזמנים שציינה הגב' מגר בעדותה וזאת, בין היתר, משום שהיא לא התבססה על זיכרונה אלא על אותם מסרונים. סבורני כי ההיפך הוא הנכון - דווקא משום שעדותה של הגב' מגר התבססה על "עוגנים" (מסרונים שנשלחו על ידי הנאשם) וניירת רלוונטית אחרת, הדבר מקנה לעדותה את מידת האמינות הנדרשת. לעניין מהימנותה של העדה, ניכר היה כי היא מודעת לחובתה לומר את האמת ולכן, מחד, היא הדגישה את חוסר נוחותה להעיד כנגד הנאשם (ששילם לה את מלא חובו כפי שחזרה וציינה), אך מנגד, מסרה את כל הפרטים הידועים לה אודות העסקה ובכלל זאת סיפורה בפתיחות כי

מסרה דיווח חלקי בלבד לרשויות המס אודות הרווח שהפיקה מהעסקה.

97. וכעת, נשוב לשני המועדים הרלוונטיים לעניינו:

4.4.13 (או יום למחרת לכל היותר) בו הגיע הנאשם לצ'ינג' ושילם לגב' מגר סכום של 8,000 ₪.

11.4.13 בו הגיע הנאשם לצ'ינג' ושילם לגב' מגר את יתרת חובו - 13,000 ₪.

ניזכר, כי במועד הראשון - 4.4.13, התרחש אירוע השוד השני (סביבות השעה 10:20) בקרית ים, כאשר בשעה 10:03 כבר ידע הנאשם כי יהיה ברשותו סכום כסף ולכן מסר כי הוא יגיע: "**בשעה הקרובה**";

ולגבי המועד השני, הודיע הנאשם יום קודם לכן, בתאריך 10.4.13 בשעה 11:15 כי: "**מחר בערך ב 12:00 אני נכנס עם הכסף**".

והנה, בתאריך 11.4.13 נשדד סניף הבנק בזיכרון יעקב בשעה 10:30.

נשים ליבנו לכך כי הסכום שנשדד בסניף הבנק בזיכרון יעקב היה "רק" 1,850 ₪.

ועוד נשים ליבנו לכך כי כשעה לאחר שוד סניף הבנק בזיכרון יעקב נשדד, בשעה 11:30, סניף הבנק ביוקנעם ונלקח סכום של כ 20,000 ₪.

סבורני כי אין מדובר בצירוף מקרים. במילים אחרות, סמיכות הזמנים בין מועדי מקרי השוד לבין מועדי התשלום בפועל מהווה ראיה נסיבתית כבדת משקל כנגד הנאשם.

98. כאשר נשאל הנאשם אודות עסקת הניכיון לעיל, בעת חקירתו במשטרה, הוא מסר את הגרסה השקרית הבאה:

"שאלה: האם במהלך חצי שנה אתה נזקקת לשירותי צ'ינג'ים ?

תשובה: ממש לא.

שאלה: האם פעם נכנסת לאיזה צ'ינג' והפקדת צ'קים בתמורת קבלת כסף מזומן ?

תשובה: לא.

שאלה: האם פעם הפקדת צ'קים שלא שלך לצ'ינג' בתמורה לקבלת כסף מזומן?

תשובה: לא.

שאלה: האם פעם הפקדת צ'קים של קרובי משפחה בצ'ינג' בתמורה לקבלת

כסף מזומן?

תשובה: לא."

(ת/74, שורות 1-10).

בהמשך, הוצג לנאשם מסמך אותו הכינה הגב' מגר עת קיבלה את השיקים מהנאשם - מדובר בצילום של השיקים על גבי מסמך אחד כשעליו צולם גם רישיון הנהיגה של הנאשם וכן אישורו בכתב בנוגע לקבל הסכום של 25,500 ₪ (המסמך - ת/82).

בתגובה למסמך לעיל השיב הנאשם: "לא אני ואין לי מה להוסיף. מה (ש)יש לי להוסיף אוסיף בבית משפט" (ת/74, מתאריך 28.7.13).

לנאשם ניתנו הזדמנויות נוספות, בהמשך חקירותיו, להתייחס לשיקים לעיל וכן לפעולות שביצע אל מול הגב' מגר, אולם הוא בחר בזכות השתיקה (ר' ת/80 מתאריך 12.8.13).

99. משעלה הנאשם לדוכן העדים, הוא אישר את כל הפעולות שתיארה הגב' מגר אך מסר כי שיקר בחקירתו המשטרה הן משום רצונו הכללי להגן על הגב' מגר ועל בנה (שהפנה אותו אליה) והן משום שידע כי היא לא מסרה דיווח מלא לרשויות המס אודות העסקה.

הסבריו של הנאשם נדחים על ידי מכל וכל. הוכח, כי תשובותיו של הנאשם בעת שנחקר במשטרה היו שקריות.

הסבריו כי ביקש להגן על הגב' מגר הינם מופרכים שכן כבר בעת חקירתו במשטרה - עת הוצגו לו כל המסמכים הרלוונטיים - היה ברור לו כי הגב' מגר מסרה אותם וכי היא נחקרה. מדובר בעסקה לגיטימית של ניכיון שיקים ולכן לא היה מפני מה "להגן" עליה.

לעניין טענתו כי הוא ביקש להגן עליה משום אי הדיווח המלא לרשויות המס, מדובר בטענה שאין בה ממש, שכן

הדבר כלל לא היה בידיעתו של הנאשם. הדבר התגלה רק בעת עדותה של הגב' מגר בבית המשפט, עת הוגשה החשבונית (ת/84) שהוצאה על ידה בגין העסקה - אז התגלה, לראשונה, כי דיווחה לרשויות המס כי קיבלה עבור העסקה סכום של 29,764 ₪ (במקום 31,500 ₪) - היינו, הפרש של 1,750 ₪ בלבד. הגב' מגר מסרה כי במועד ביצוע העסקה מול הנאשם כלל לא מסרה לו עותק מהחשבונית (מה גם שחשבונית זו הוצאה בסניף אחר של העסק). לכן, כאמור לעיל, הנאשם לא יכול היה לדעת מה היה הסכום שדווח על ידה.

זאת ועוד, בטענת הנאשם קיים חוסר היגיון בסיסי נוסף - לשיטת הנאשם הוא בחר למסור - בהיותו חשוד ב 10 מקרי שוד - גרסה שקרית וזאת כדי להגן על אדם שכלל אינו מכיר שהעלים הכנסה של 1,750 ₪ . .

100. שקר זה של הנאשם, עת שנחקר במשטרה, מחזק את ראיות המאשימה ואף יכול להגיע כדי סיוע. מדובר בשקר ברור הנוגע לעניין מהותי וכל מטרתו היתה לסכל את החקירה. שקרי הנאשם הוכחו בראיות של ממש והנאשם עצמו אישר כי שיקר הגם שנתן לכך הסבר שנדחה על ידי מהטעמים שפורטו לעיל (ולרובה ר' בנדון האמור ב ע"פ 557/06 **עלאק נ' מ"י**, 11.4.07).

101. בעת עדותו בבית המשפט, התקשה הנאשם, לשון המעטה, ליתן הסברים מניחים את הדעת לשאלות שעלו מהעסקה שתוארה לעיל: לשם מה נזקק לסכום של 25,500 ₪ (שהרי, לטענתו, הוא התפרנס מעבודתו אותה תקופה ולא נזקק לכספים, קל וחומר שלא נזקק לבצע עבירות לשם כך); מדוע הסכים לשלם "עמלה" של 6,000 ₪ כדי לקבל סכום זה; ומה היו מקורותיו הכספיים להחזרים שביצע.

102. לגבי השאלה הראשונה (לשם מה נזקק לסכום הכסף שקיבל מהגב' מגר) מסר, רק עת העיד בבית המשפט - ומשכך מדובר בטענה כבושה על כל הכרוך בכך - כי מדובר בכספים להם נזקק אביו (וכזכור, מדובר בשיקים שנמשכו מחשבון הבנק של אביו) והוא - הנאשם - ביצע עבור אביו את העסקה לעיל.

דא עקא, שטענה זו לא הועלתה על ידי אביו עת נחקר במשטרה.

אציין, כי כלל הודעות אביו של הנאשם הוגשו בהסכמת הנאשם (ת/114-ת/116). מדובר בהסכמה, למותר לציין, גם לתוכן הודעותיו. הנאשם, שלא ביקש לזמן את האב לחקירה, אינו יכול להתכחש להן.

103. וכך באו הדברים לידי ביטוי בחקירתו הנגדית של הנאשם (עמ' 292-293 לפרוטוקול):

"ש. אתה מספר לנו על מצב כלכלי מצוין, אבל אם אתה כל כך לחוץ למזומנים שאתה לא מתווכח על העמלה, זה אומר שאתה לחוץ על מזומנים. איך זה מתקשר עם מה שסיפרת לפני ההפסקה?

ת. כי הכסף לא נועד לי. באותו רגע שקיבלתי את הכסף, הייתי בדיוק חצי שעה לאחר מכן אצל אבי.

ש. הכסף הזה נועד להחזר חובות של אבא שלך?

ת. לא. הוא היה צריך את הכסף. הוא היה צריך לקבל כסף מאותה עמותה של ניצולי שואה, והוא לא קיבל וזה נדחה לו. גם ליהודי מרוקו מותר להגיש תביעה לניצולי שואה. אז הוא הציג תביעה, ואני באופן אישי נסעתי איתו, הגשתי את המסמכים, ראיתי שהוא באמת צריך, ציינתי את זה גם בפני צילה והבן שלה, שהוא צריך לקבל את הסכומים האלה, והכסף נועד בסופו של דבר לאבי ולא לי, והכסף הגיע לאבי תוך חצי שעה מרגע שהוא היה אצלי ביד.

ש. לבית המשפט: אבל לאיזה צורך?

ת. למכלול הדברים שהוא צריך לשלם. חובותיו, לא יודע, לבנק וכד', תרופות, לעזור למישהו. אני לא נכנס לענייניו, מה הוא צריך את הכסף.

ש. לבית המשפט: כלומר, אביך ביקש ממך...

ת. אבי לא ביקש. אני ביוזמתי, לא הייתה לי אפשרות לבוא ולקחת הלוואה משום מקום אחר, אלא פשוט ביקשתי ממנו שלושה שיקים.

ש. לבית המשפט: לצרכיו?

ת. כן, כי ידעתי שאם אני אבוא ואטיח בפניו שבסך הכל אני בא לקחת הלוואה שבסופו של דבר אני אשלם אותה, הוא לא ירצה לעסוק בנדון בצורה הזאת.

ש. לבית המשפט: הוא היה צריך את הסכום הזה?

ת. משהו בסביבות הסכום הזה, כן.

ש. לבית המשפט: ואתה אמרת לו שיביא לך שיקים?

ת. אני אמרתי לו שיביא לי שיקים למטרה אחרת, והלכתי עם המטרה הזאת, ידעתי שאני הולך ופונה לצילה עם השיקים האלה.

ש. לבית המשפט: ולמה אביך היה צריך 25,000 ₪?

ת. כי הוא נקלע לכל מיני דברים שהוא צריך לבוא ולשלם, והוא התבסס על זה שהכסף העתידי שמגיע לו מהעמותה, הוא כבר הלווה מהשכנה ומכל מיני מקומות, ולא רציתי שהם יחיו בצורה הזאת. הוא נהיה חולה בצורה קיצונית, וזה גרם לתסיסה בין אבא לאמא שלי, ורציתי לעצור.

ש. לבית המשפט: כלומר, לפני המועד שהלכת לצילה, אבא שלך כבר היה חייב 25,000 ₪ לכל מיני אנשים?

ת. בערך, כן.

- ש. מה זה בערך? אבא שלך חייב לשוק האפור?
- ת. לא. כל מיני אנשים זה שוק אפור? זה שכנה, זה אחות של אמא שלי, זה אח שלו, זה לאחותי.
- ש. ובגלל זה אדם שמתפרנס 5,000 ₪, יפסיד כך 6,000 ₪ בגלל עמלה?
- ת. ציינתי שהוא לא ידע על העסקה שעשיתי עם צילה.
- ש. 6,000 ₪ עמלה זה המון כסף.
- ת. רציתי להציל אותו כרגע.
- ש. וגרמת לו להפסיד מהשיקים שלו 6,000 ₪?
- ת. זה אני שילמתי. למה שהוא יפסיד? אני החזרתי לצילה את ה-31,000.
- ש. איך זה שאבא שלך, כשמציגים לו את השיקים, הוא בכלל לא מכיר את הסכומים?
- ת. נכון, זה מה שציינתי כרגע, שהוא לא ידע במה מדובר בעסקה.
- ש. אבל השיק הראשון נפדה, זה לא אתה שילמת.
- ת. הוא קיבל את הכסף לפני שהוא ידע.
- ש. כשאבא שלך רואה שיק של 10,500.
- ת. כשהוא אליו לבנק, הוא לא ידע גם במה מדובר.
- ש. לבית המשפט: למה לא אמרת את זה לפני שעה וחצי? למה היינו צריכים לחכות לחקירה הנגדית, כדי לשמוע את הסיפור החדש הזה?
- ת. אני מציין את זה בפני בית המשפט. כל מכלול הדברים, לאמיתם, מההתחלה עד הסוף, אני ציינתי בפני עורך הדין. אני לא זה שבא ומציג את הדברים, אני לא זה שבוחר מה להציג ומה לא. אני יודע בוודאות מעו"ד הנבואי, שהוא אמר בפני שמה שצריך לציין הוא יציין, ומה שצריך לציין בהמשך נציין בהמשך.
- ש. אני אומרת לך שמי שהיה לחוץ על הכסף זה אתה. יש לך חובות, כנראה שאתה לחוץ על הכסף. מה יש לך לומר על זה?
- ת. יש לי חובות, זה נכון, אבל לא אני הייתי לחוץ על הכסף, על ה-25,000 ₪.
- ש. לא אתה.

ת. לא, אבי. ברור שגם אם לי היה מגיע סכום כזה, הייתי מסתדר מצוין. יש תיעודים שהייתי בדיונים בעמותות, להביא את הכסף שצריך להתקבל.

ש. קודם שדיברת על למה אבא שלך היה צריך את הכסף, התחלת לספר על התביעה של ניצולי שואה. על זה אתה מדבר עכשיו, על הביקורים בעמותות?

ת. בוודאי. את הכספים האלו הוא קיבל אחרי תקופה שהוא כבר קיבל ממני את ה-25,000.

ש. אז לא מובן לי למה אדם צריך כסף בשביל להגיש מסמכים ולקבל כספים לניצולי שואה?

ת. אני חושב שהבהרנו את כל הדברים. לא אמרתי שהוא צריך מסמכים לעמותה.

ש. לבית המשפט: אתה לווית את ה-25,500 בינואר. אם היה לך כבר כספים בפברואר להחזיר ובמרץ, למה לא אתה הלווית לאביו?

ת. כי הוא היה כבר חנוק. לא היה לי את כל המכלול של הכסף הזה.

ש. לבית המשפט: מאיפה קיבלת כספים בינואר ובפברואר?

ת. מהעבודה.

ש. לבית המשפט: איזה עבודה עשית בינואר שקיבלת 10,000 ש"ח?

ת. עבודות חשמל, גיבון, שיפוצים שעשיתי.

ש. לבית המשפט: איזה עבודות?

ת. ציינתי, אין לי בפני, לא ניהלתי יומן שאני יכול לבוא ולהגיד. אם עשיתי שיפוץ של בניין שחלק מהעבודה עלתה 9,000 ₪ ובתוך הבניין היו עוד 2-3 דיירים שרצו עבודות, אם זה בתי קפה שרצו התקנות של שקעי חשמל וכד'. אבל לא היה לי את הסכום הנכבד הזה של 25,000 ₪ שהוא כרגע היה נחוץ, באותו חודש ינואר.

..."

104. ניתן לראות בנקל כי מדובר בגרסה פתלתלה, לא הגיונית ובלתי אמינה על פניה, שלא גובתה בכל ראייה שהיא (הגם שניתן היה לעשות זאת בנקל, לו היתה נכונה). במסגרת סיכומיו של הנאשם, שונתה - פעם נוספת - גרסת הנאשם כאשר טען כי עסקת הניכיון: "נעשתה כטובה לחבר" (עמ' 56, פסקה 215) . .

105. אשוב ואפנה לגרסת אביו של הנאשם - בעת שנחקר במשטרה, מסר האב אודות מצבו הכלכלי הרעוע של בנו, שנקלע לחובות עקב קריסת עסקו לפני מספר שנים ומאז אין לו רכוש הרשום על שמו. עוד מסר האב כי הוא (האב) משלם עד ימים אלה חובות בגין הלוואות או ערבויות עליהן חתם בעבר לטובת בנו. האב מסר כי

הוא יודע שבנו עובד בשיפוצים אך לא מסר פרטים אודות כך. עוד מסר האב כי בנו נותן לו כספים, וזאת כהחזר, ולו חלקי, לכספים אותם משלם האב בגין ההלוואות והערבויות עליהן חתם בעבר. בהקשר זה ציין האב תשלום של 1,500 ₪ אותו העביר הנאשם אליו כ-3-4 חודשים בטרם נחקר (החקירה מתאריך 24.7.13 ת/114) וזאת לאחר שהנאשם התקין פרגולה.

משהוצגו לאביו של הנאשם שלושת השיקים שנמסרו לגב' מגר מסר כי הוא אכן מסר את השיקים לבנו וכן חתם עליהם אך את הפרטים מילא בנו וזאת כחלק מהעזרה אותה הוא נותן לבנו על רקע קשייו הכלכליים ומשום שלנאשם עצמו אין חשבון בנק (ת/116).

106. גם אמו של הנאשם מסרה אודות מצבו הכלכלי הרעוע של בנה ועל כך כי היא תומכת בו כלכלית ונותנת לו מידי פעם סכומי כסף קטנים יחסית: ". אני נותנת לרוון קצת שהוא צריך פעם בשבוע שבועיים, פעם אחרונה נתתי לו לפני שבועיים 500 ₪ בשביל כלכלה ודברים כאלה, כשיש אני נותנת" (ת/110), גיליון 3, למטה). האם הוסיפה וציינה כי הסתירה מבעלה את נתינת הכספים לנאשם, משום שבעלה - אביו של הנאשם - שילם ממילא סכומי כסף בגין חובותיו של הנאשם ובגין הערבויות עליהן חתם לטובת הנאשם והאחרון התבייש לבקש מאביו כספים: ". ורוון היה מבקש ממני בשקט בשנה האחרונה מאז שגר עם י'. כל שבוע שבועיים בערך ביקש ממני . . . הייתי נותנת לו בערך 500 ₪ לכלכלה וגם יחד הייתי הולכת אתו לעשות קניות ושולחת אותו חזרה במונית . . . לפני זה היה חי פה אצלי אז לא לקח כסף" (ת/111 שורות 9-20).

גם הודעות אמו של הנאשם הוגשו בהסכמה (ת/110-ת/113).

107. כאמור לעיל, חרף ההסכמה להגשת הודעות הוריו של הנאשם, העלה הנאשם, לראשונה עת העיד בחקירה נגדית (הנאשם לא סבר שיש לעשות זאת בעדותו הראשית . . .) גרסה כבושה לפיה הוא לא נעזר בהוריו בתקופה הרלוונטית ואף החזיר להם סכומי כסף שונים על רקע תשלומים שהם שילמו בגין חובותיו. הנאשם הוסיף כי הוא תמך בהוריו מעת לעת.

108. משהתבקש הנאשם להסביר, במסגרת חקירתו הנגדית, מדוע הסכים להגשת הודעות הוריו ומדוע לא זימנם לעדות מטעמו (שהרי, לשיטתו הם היו אמורים לאשר את גרסתו) הסביר כי לא רצה לגרום להם עוגמת נפש וכן הוסיף כי התיאורים שמסרו בחקירותיהם במשטרה היה חלק מנוהגם לתאר את עצמם כמי שעוזרים לילדיהם. ברור כי הסברו זה של הנאשם אינו יכול להתקבל. באם אכן נקלע האב למצוקה כספית ונזקק להלוואה מגורם זה או אחר, ניתן היה להביא ראיות לכך. כך גם ניתן היה להביא ראיות לכך כי הנאשם מסר לאב (כגרסת הנאשם) סכום של 25,500 ₪ והאב החזיר חובותיו לאחרים. שום ראיה בנדון לא הובאה והדבר מחזק את המסקנה כי מדובר בגרסת בדים. הדבר מתקשר לברור מאליו, והוא שלא ברור מדוע הוריו של הנאשם לא מסרו אודות מסכת תשלומים זו עת נחקרו במשטרה והשיבו תשובות מקיפות על כל הנושאים הכספיים הנוגעים לנאשם.

109. מעניין לחזור לחקירתו של האב ולכך שמסר כי כ-3-4 חודשים טרם חקירתו מסר לו בנו - הנאשם, סכום של 1,500 ₪ שקיבל כתמורה לעבודת שיפוצים (התקנת פרגולה) שביצע אותה תקופה. לכאורה, ניתן היה לטעון כי בכך "הוכיח" הנאשם כי אכן עבד בעבודות שיפוצים אותה תקופה. ואולם, על פני הדברים הסכום של 1,500 ₪ שקיבל הנאשם תמורת התקנת פרגולה התקבל ממר שניידר. בהודעתו של מר שניידר (ת/109) שהוגשה בהסכמה) מסר הלה כי הזמין את העבודה מהנאשם וכי הסכום לעיל התקבל כדמי קדימה אולם הנאשם "נעלם" ולא ביצע את העבודה.

נבהיר, כי אין בכוונתו לקבוע כי הנאשם לא עבד כלל בתקופה הרלוונטית בעבודות שיפוצים אלא שגם אם עבד, הרי שנפח והיקף פעילותו היו נמוכים ביותר שלא לומר זניחים.

110. חזרה לענייננו, כאשר התבקש הנאשם - בהקשר לסכומים אותם שילם לגב' מגר, ליתן הסברים מה היה מקור הכספים אותם שילם בשתי הפעמים בהן הגיע למשרדה, מסר כי מדובר בכספים שניתנו לו בגין עבודות שיפוץ ותחזוקה שביצע עבור ועד בית בקרית אתא וכן בגין עבודות אחרות. דא עקא, הנאשם לא טרח לבסס את טענותיו הבלתי מהימנות בעליל בהקשר זה (כמו גם בהקשרים רבים נוספים) בראיות של ממש או בעדים.

הנאשם אף לא הצליח להסביר מה גרם לו להסכים לסכום עמלה מפורז כמפורט לעיל ומדוע הוא היה אמור להחזיר את הכספים באם מדובר היה (לשיטתו) בכספים שיועדו לאביו.

111. ובאם הדברים לא הובהרו דיים, אני דוחה מכל וכל את הסבריו את הנאשם וקובע כי מדובר בגרסה שקרית מהיסוד.

למעשה, הוכח כי בחודש ינואר 2013 ביצע הנאשם עסקת ניכיון במסגרתה מסר 3 שיקים שנמשכו מחשבון הבנק של אביו. הנאשם קיבל לידיו סכום של 25,500 ₪ ומסר 3 שיקים בסכום כולל של 31,500 ₪ (10,500 ₪ כ"א). התשלום הראשון בוצע על ידי אביו של הנאשם ואת יתרת הסכום שילם הנאשם בשתי הזדמנויות שונות, בהן מסר לגב' מגר סכומי כסף גדולים יחסית.

בשתי ההזדמנויות הודיע הנאשם לגב' מגר, מראש, על כוונתו להגיע אליה עם סכומי כסף ו"באורח פלא" נשדדו בסמוך לאחר מכן סניפי בנק שונים. "צירופי המקרים" לא הפסיקו שכן השודד באותם מקרים (3 מקרים שונים) נראה כמו הנאשם, לבש את בגדיו ומכשיר הטלפון של הנאשם אף אוכן בסמיכות זמן ומקום לאותם סניפי בנק. אין מדובר אם כן בצירוף מקרים אלא בכך שהשודד בכל אותם מקרים היה לא אחר מהנאשם.

שני תשלומים נוספים שבוצעו בסמוך (מבחינת זמן ומקום) למועדי שוד

112. אל שלושת מקרי השוד לעיל, שניתן "להצמיד" אליהם תשלומים שהנאשם ביצע סמוך לאחר ביצועם,

ניתן להוסיף שני מקרים/תשלומים נוספים, כמפורט להלן -

לאחר מעצרו, נתפסו ברכבו של הנאשם, בין היתר, שתי אסמכתאות על תשלום שבוצע לזכותה של חברת פלאפון (ת/90 א' ות/90 ב'), וזאת בנוגע למכשיר הטלפון אליו התייחסנו לעיל ושלא היתה מחלוקת כי היה ברשותו בתקופה הרלוונטית (מדובר במכשיר טלפון הסלולארי שרשום על שמו של ידו של הנאשם, מר עזמי אבו חטום, פרטיו רשומים על גבי המסמכים).

113. מהמסמכים עולה כי שני התשלומים בוצעו במזומן.

114. התשלום הראשון בוצע - כעולה מחותמת סניף הדואר - בתאריך 29.5.13 בשעה 09:19 בסניף בנק הדואר בשכונת נווה שאנן בחיפה. מדובר בתשלום של ₪1,597.

תשלום זה "נקשר" על ידי המאשימה - ובצדק - לאירוע השוד המתואר באישום מס' 8, אז נשדד, בתאריך 29.5.13, בסמוך לשעה 08:45 סניף בנק לאומי בשכונת סביוני ים בקרית ים. השלל היה כ-20,000 ₪.

המאשימה לא ביצעה בדיקת היתכנות, אך על פני הדברים אין בעיה להגיע מאזור קרית ים לשכונת נווה שאנן בחיפה בכ-30 דקות.

115. התשלום השני בוצע - כעולה מחותמת סניף הדואר - בתאריך 15.7.13 בשעה 09:43 בסניף אזור התעשייה קריית ביאליק (לעניין זהו הסניף על פי המספר המוטבע על גבי המסמך - ר' מסמך רשות הדואר ת/125). מדובר בתשלום בסך 820 ₪.

תשלום זה "נקשר" על ידי המאשימה - ובצדק - לאירוע השוד האחרון (אישום מס' 10) שהתרחש בתאריך 15.7.13 בסמוך לשעה 09:00, בסניף בנק יהב בשד' ויצמן 27 קרית ביאליק, אז נשדדו כ-15,000 ₪.

גם בהקשר זה ברור כי היה לנאשם די והותר זמן להגיע מסניף הבנק בקרית ביאליק לסניף בנק הדואר הסמוך.

זאת ועוד, בעוד שלגבי התשלום הראשון ניתן היה לקבל את הסברו את הנאשם כי הוא שילם את חשבון הטלפון בסניף בנק הסמוך למקום מגוריו (ביתה של י' הנמצא בשכונת נווה שאנן), לא ניתן כל הסבר מדוע שילם הנאשם את החשבון השני דווקא באזור התעשייה בקרית ביאליק (שאף אינו סניף הבנק הקרוב ביותר למקום בו נהג לשבת בבית הקפה בקרית מוצקין).

הנאשם העלה, לראשונה בעת חקירתו הנגדית, סברה שמא עזמי אבו חטום הוא זה ששילם את החשבונות (והוא -

הנאשם, החזיר לו את הכספים בשלב מאוחר יותר). אפנה לכך כי מדובר בגרסה כבושה, מה גם שעזמי אבו חאטום (שהעיד והודעותיו הוגשו בהסכמה - ת/106, ת/107) מסר כי הנאשם היה זה ששילם את חשבונות הטלפון בגין הטלפון הרלוונטי (ת/106, שורה 35).

116. מדובר אם כן, בשני תשלומים נוספים, שבוצעו על ידי הנאשם בקרבת זמן ומקום למועדי ומקומות השוד שבוצעו על ידי הנאשם. ברור כי ראיה זו, באם היתה עומדת בפני עצמה לא היתה יכול להביא להרשעת הנאשם, רחוק מכך, אך בהצטרפה למארג המשמעותי של הראיות הישירות והנסיבתיות העומדות כנגדו, היא מוסיפה את משקלה היחסי.

י. עדים שזיהו את הנאשם כשודד, ברמה כזו או אחרת

י'

117. י' היתה בת זוגו של הנאשם והשניים התגוררו בדירתה, יחד עם בתה בת ה 8.

העדה היתה יחד עם הנאשם כאשר נעצר, עת חזרו מבילוי בים ונעצרה יחד עמו בחשד (שהופרך לאחר מכן) כי היתה שותפה, ברמה כזו או אחרת, למעשיו (ר' בנדון עדותו של ראש צוות החקירה רפ"ק מלמוד).

ניתן היה להתרשם בנקל כי גם בעת שהעידה, מספר רב של חודשים לאחר מעצרו של הנאשם, היא עדיין רחשה לו אהבה וסירבה - ולו כלפי חוץ - להביע אמירה שיש בה כדי להוביל למסקנה כי הוא זה שביצע את המעשים שיוחסו לו. מחקירותיה הרבות, הן כאשר היתה עצורה והן לאחר שחרורה, עלה כי למעשה, ידיעותיה אודות הנאשם היו מועטות ביותר. מעבר לידיעה כללית כי הנאשם עובד בשיפוצים, לא ידעה העדה להרחיב בנדון (היכן עבד, עם מי ועבור מי וכיוב'). י' אף סברה כי הנאשם חולה במחלת הסרטן (נושא אליו אתיחס בהמשך) אך גם בהקשר זה התקשתה להרחיב ולמסור פרטים.

118. בעת שהיתה עצורה הופגשה העדה עם הנאשם ובמסגרת אותו מפגש הצליח הנאשם לשכנעה כי דמיונו (לטענתו) לשודד והעובדה כי נמצאו בדירתה פריטי לבוש שלו, שזהים להם אף נלבשו על ידי השודד, אין בהם כדי להוכיח כי הוא השודד. הנאשם אף שכנע את י' (במסגרת אותה שיחה וככל הנראה בשיחות נוספות, שכן השניים המשיכו להיות בקשר לאחר הגשת כתב האישום) כי אנשים רבים נוספים מחזיקים את אותם פריטי ביגוד. לכן, טענה י' (ר' לדוגמה חקירתה מתאריך 24.7.13, ת/68' חלק 3 עמ' 6 ואילך; וכן ר' עדותה בבית המשפט) כי גם אם זיהתה את הנאשם כשודד - כמפורט להלן - הרי שהדבר היה בעיקר משום שהשודד לבש את פריטי הביגוד הדומים הללו.

נפנה לחלק מאמירותיה של העדה, עת נחקרה:

בתאריך 23.7.13, יום לאחר מעצרה של העדה, הוצגו לה קטעים מתוך אירוע השוד ה-10 (אישום מס' 10) והתייחסותה היתה כי: **"זה נראה כמוהו רק עם זקן"**; ובהמשך: **"זה נראה רונן"**.

העדה אף לא הסתירה את התרגשותה וציינה כי: **"לא, הוא השתמש בכובע של הילדה שלי, אני בהלם, אני בשוק, אני פשוט בשוק"** (ת/98 א', שורות 106 - 118).

למחרת, בתאריך 24.7.14, התייחסה העדה לאותם קטעים (ביחס לאישום מס' 10) וציינה כי: **"הוא דומה לו אבל רק עם זקן"**.

119. נעיר, בהקשר לאמירתה של י' כי השודד היה עם "זקן", כי באירוע השוד מתאריך 15.7.13 (אישום מס' 10), השודד אכן נראה עם מעין תחילת זקן ככל הנראה לאחר שלא התגלח כיומיים או תקופה קצרה שכזו. הנאשם טען בהקשר זה, כי הוא נוהג להתגלח מידי יום וזו ה"הוכחה" לכך כי לא הוא השודד.

מעניין לציין, כי באותו תאריך חל תשעה באב והנאשם אישר כי הוא צם אותו יום. עוד נפנה לזהות בין שיער הפנים (מה שכונה על ידי העדה הזקן) שניתן היה לראות בפניו של השודד באותו אירוע (ר' התצלומים ת/27 א') לבין זקנו/שיער הפנים של הנאשם, כאשר לא התגלח וצולם במשטרה (התצלומים מצויים בחווה"ד ת/51).

120. בתאריך 23.7.13 (ת/99) הוצגו לי' תמונות מתוך השוד שהתרחש בתאריך 29.5.13 (אישום מס' 8) ואז מסרה כי: **"זה נראה לי רונן אני גם מכירה את החולצה הזאת היא בצבע צהוב עם כיתוב וכובע של הילדה שלי"** (שם, שורות 25-26) ובהמשך ציינה כי: **"כן זה הוא נראה לי, זה הוא"** (ת/99, ב', עמוד 8, שורות 36-39).

באותה חקירה צפתה העדה גם בתמונות מתוך אירוע השוד נושא אישום 5 ומסרה כי "נראה לה" שזה הנאשם, וכן מסרה כי: **"בא לה למות"** (ת/99 ב', עמוד 14, שורות ש' 22-39). תגובות דומות היו גם כאשר הוצגו לה תמונות מתוך אירועי השוד הראשון והשני. וגם למחרת, בתאריך 24.7.13 מסרה כי: **"נראה לי שזה הוא"** (ת/100, שורות 14-26; וכן תמלול עמוד 6 שורות 5, 33).

במועד לעיל (24.7.14), אף נערך מפגש בין הנאשם לי' והיא הטיחה בנאשם כי: **"אני ראיתי תמונות שלך או קי, הראו לי תמונות. הראו לך את התמונות האלו? אני הייתי בהלם, ישבתי בהלם"** (ת/68 ב', חלק 3 עמ' 6) אולם הנאשם, כאמור לעיל, הבהיר לה - וי', כך עולה, רצתה להאמין להסבריו, כי הזהות בין הבגדים שנמצאו בביתה לבין הבגדים שלבש השודד אינם מולכים למסקנה כי הוא ביצע את מעשי השוד. "הסברים" אלה, כך עולה, הובילו את י' לשנות את תשובותיה בחקירות מאוחרות יותר אז טענה כי: **"זה לא נראה לי כמו רונן"** (ת/104, שורה 43) וכן להכרזתה כעדה עוינת עת נחקרה בבית המשפט, הגם שלא חזרה בה מהדברים שאמרה בחקירותיה במשטרה, ושהוקלטו. בעת שהעידה טענה י' כי מי שנראה בתמונות **"ממש לא דומה לו"** (ר' לדוגמה האמור בעמ' 191, שורה 32) וכן מסרה כי אמירותיה המפלילות במשטרה נאמרו בהקשר לדמיון בין פריטי הביגוד ולא דווקא לדמיון הנתונים הפיזיים. לא בכדי הוכרזה י' כעדה עוינת. מכיון שכלל הודעותיה של העדה הוגשו בהסכמת הנאשם

איני סבור שיש מקום להעמיק בתנאי ס' 10 א' לפקודת הראיות ודי אם אפנה ליתר העדים שגם הם זיהו, ברמה כזו או אחרת, את השודד כנאשם, לפלטי שיחות הטלפון, לפריטי הלבוש הזהים, ועוד.

ג'קי עמר

121. כאמור לעיל, המשטרה עלתה על עקבותיו של הנאשם לאחר שסרטוני האבטחה של סניפי הבנק שנשדדו שודרו במסגרת תוכנית כלבוטק ולאחר שאחד מיושבי בית קפה בקרית מוצקין, שם נהג הנאשם לבלות מידי יום, מסר דיווח בנדון למשטרה. מדובר ביצחק (ג'קי) עמר (להלן: **ג'קי עמר**) שנהג לשבת בבית קפה בקרית מוצקין השייך למשה גרבאוי.

122. ג'קי עמר מסר כי בחודשים הרלוונטיים (עד למועד בו חזר השיק השני שנמסר לגב' מגר שתואר לעיל, אז הפסיק הנאשם להגיע לבית הקפה), נהג הנאשם לשבת בבית הקפה מידי יום מספר שעות ולכן נוצרה בין השניים היכרות. לאחר הקרנת תוכנית "כלבוטק" הוא זיהה את השודד כנאשם ולכן פנה לחברו דוד סבג, שהינו קרוב משפחה של מפקד משטרת זבולון מה שהוביל לפניית המשטרה אליו (לג'קי עמר), ובהמשך - למעצרו של הנאשם.

123. ג'קי עמר מסר כי במסגרת היכרותו עם הנאשם הציג עצמו האחרון כמי שעוסק בשיפוצים וג'קי אף הפנה אותו להציע את מועמדותו לבצע שיפוצים עבור עיריית קרית מוצקין אך התברר לו לאחר מכן כי הנאשם לא ביצע את העבודות. לעניין הזיהוי, אישר העד כי שוחח עם שאר יושבי בית הקפה (אחיו אלברט עמר; דוד חכיאשוילי שהינו עובד בית הקפה; ומשה גרבאוי שהינו בעליו של בית הקפה) אודות כך שהנאשם הינו זה שהופיע בסרטוני האבטחה בתוכנית כלבוטק וכן בעיתון המקומי, ומסר כי הוא זיהה בוודאות כי מדובר בנאשם (עמ' 165-166 לפרוטוקול).

124. העד אישר כי כאשר נשאל בתחילה על ידי דוד לעיל (עוד טרם דיווח למשטרה), באם הוא מזהה את השודד כנאשם, השיב בתחילה כי אינו יודע, אך בתוך תוכו מייד ידע כי קיימת זהות בין השניים ועשה כן רק כדי שדוד לא ידע מהי דעתו בנדון (עמ' 170 לפרו').

125. המאשימה הפנתה, בצדק, לכך כי בעת חקירתו הנגדית של ג'קי עמר, לא הפנה אליו ב"כ הנאשם כל שאלות בהקשר לטענותיו המאוחרות של הנאשם כאילו השניים (הנאשם והעד) נסעו יחדיו לאזור המרכז לצורך גביית חובות. מדובר, כך נטען, "בדיוק" באותם מועדים אז נשדדו סניפי הבנק של זיכרון יעקב, בנימינה ויוקנעם .

126. ב"כ הנאשם אף לא טען כלפי ג'קי עמר, כי זיהה את הנאשם משום סכסוך כלשהו בין השניים, שכן לא קיים סכסוך שכזה.

127. לעניין הזיהוי עצמו, הפנה ג'קי עמר לנקודה ייחודית, לדבריו, בנאשם והכוונה לאופן שבו נוהג הנאשם

להרים את רגלו הימנית לאחור תוך כדי הליכה. הדבר בא לידי ביטוי לדבריו בסרטון האבטחה של השוד המתואר באישום מס' 8 (ת/20). המאשימה הפנתה בהקשר האחרון לסרטון שצולם במיוחד לצורך בדיקת טענה זו - ללא ידיעת הנאשם - עת הלך ברחבת תחנת משטרת זבולון (הסרטון ת/89), וטענה כי בסרטון זה ניתן לזהות מאפיין זה בנאשם. אודה, כי התקשיתי לזהות - הן בסרטון האבטחה (שאינו סרטון רציף כבכל סרט "רגיל" אלא סדרת תמונות) והן בסרט שצולם ברחבת תחנת זבולון - את אותו מאפיין שעליו הצביע העד, אך בהחלט מסכים אני עמו, ואת זאת ציינתי בתחילת פסק הדין, כי הנאשם הוא זה שנראה בסרטוני האבטחה.

אלברט עמר

128. גם אחיו של ג'קי עמר, מר אלברט עמר, זיהה את הנאשם כשודד. כאחיו, ההיכרות בינו לבין הנאשם היתה במסגרת מפגשים בבית הקפה תקופה של 3-4 חודשים כמעט מידי יום. הלה אמנם מסר כי אין מדובר בזיהוי ברמה של וודאות מוחלטת אלא ברמה של 80% (עמ' 160).

בחקירתו הנגדית הוסיף העד כי הנאשם מסר לו אודות אנשים שחייבים לו כספים ולכן הוא הציע את עזרתו בגביית חובות ואף נסע עם הנאשם להרצליה לצורך זה (עלה, כי מדובר בנסיעה חד פעמית) וכן נסע עמו לקניות. עוד מסר העד כי הנאשם מסר לו כי הוא עוסק בשיפוצים אך מעולם לא ראה אותו לובש בגדי עבודה (עמ' 161, שורה 13).

משה גרבאוי

129. גם משה גרבאוי, בעל בית הקפה, מסר כי זיהה את הנאשם כשודד וזאת ברמת וודאות של 80% (הודעתו הוגשה בהסכמה - ת/105), וזאת לאחר שהוצגו לו בעת חקירתו סרטוני האבטחה (ולאחר שצפה בתוכנית כלבוטק בביתו באמצעות לינק במחשב).

העד הוסיף, כי הנאשם נהג לשבת בבית הקפה עד סביבות חודש 2/2013 ומסר כי הנאשם היה אחד מעוד קליינטים רבים ולא נוצרו בין השניים קשרים מיוחדים, פרט לכך כי הנאשם ביצע עבורו מספר עבודות תחזוקה בבית הקפה (תליית מראה וכו') ללא תמורה.

דוד חכישוילי

130. גם עובד בית הקפה, מר דוד חכישוילי, מסר כי הגיע למסקנה כי הנאשם "ממש דומה" לשודד סניפי הבנק שאת תמונתו ראה בעיתון המקומי (ר' הודעת העד ת/120, שורה 7 וכן סוף הודעתו שם השורות לא מוספרו).

העד הוא זה שהפנה את הנאשם לבנה של הגב' מגר (מהצ'ינג' שתואר לעיל) וזאת לאחר שהנאשם מסר לו אודות רצונו לבצע פעולת ניכיון (ר' בנדון הודעת העד ת/121).

העד הוסיף, כי הנאשם הפסיק להגיע לבית הקפה לאחר: **"שהוא לא החזיר להם את הכסף לצילה מחנות המרת הכסף"** (שם, שורה 38).

בעת עדותו הוכרז העד כעוין, הגם שלא התכחש לדברים שמסר בהודעותיו. את הסיבה ל"עוינותו הכללית" ניתן אולי למצוא בכך שאחיו של הנאשם נשוי לאחות חברתו של העד.

איני מוצא מקום להתעכב אודות הודעותיו שהוגשו לפי ס' 10 א' לפקודת הראיות שכן גם בעדותו - הראשית והנגדית - חזר העד על טענתו כי הנאשם "דומה" לשודד.

עזמי אבו חאטום

131. גם **עזמי אבו חאטום** שהוא ידיו של הנאשם מסר, עת נחקר במשטרה (הודעותיו הוגשו בהסכמה - ת/106, ת/107) ועת הוצגו לו סרטוני האבטחה כי השודד: **"דומה לחבר שלי רונן עוזיאל אך אני לא יכול (צ.ל.: לומר - י.ל.) שזה הוא"** (ת/106, שורה 53) וכן הוסיף כי לאחר שצפה בתוכנית "כלבוטק" הוא "דמיין", כהגדרתו, כי מדובר בנאשם (ת/107, שורה 173), וזאת משום ש: **"לפי היופי שלו הוא בן אדם יפה. צורת הפנים שלו וזהו זיהיתי אותו לפי העין ."** (שם, שורות 177-182).

132. כפי שכבר הוזכר, עזמי אבו חאטום הינו בעליה של חנות למוצרי ניקיון והכיר את הנאשם כאשר האחרון עבד כסוכן של מוצרי ניקיון. העד אף מכר את רכבו לנאשם והרכב נותר רשום על שמו של העד משום שהנאשם טרם סיים לשלם את מלוא המחיר וכן משום שעל הרכב היה קיים שעבוד. גם הטלפון של הנאשם נקנה ונרשם על שמו של העד וזאת כטובה לנאשם, ולאחר שהנאשם מסר לעד כי אין לו חשבון בנק.

זיהוי הנאשם על ידי העדים - סיכום

133. מהאמור לעיל, ניתן לסכם כי המאשימה הביאה במסגרת ראיותיה מקבץ עדים שהיו בקשר עם הנאשם עובר למעצרו - החל מ' שהיתה בת זוגו בחודשים בטרם מעצרו ולכן מידת היכרותה עם הנאשם היתה הגדולה ביותר; וכלה ביושבי בית הקפה בקרית מוצקין, שאמנם מידת היכרותם עם הנאשם אינה גבוהה ברמה האישית אך עדיין נפגשו עמו והיתה להם את היכולת לזהותו מבחינה חיצונית.

134. לגבי הליך הזיהוי נקבע בפסיקה כי תחילה נבחנת אמינות העד המזהה; ולאחר מכן נבחנת מהימנות של הזיהוי עצמו (ר' בנדון ע"פ 2957/10 **אלאטרש נ' מ"י**, 30.5.12; ע"פ 9040/05 **אוחיון נ' מ"י**, 7.12.06; ע"פ 2098/08 **פרעוני נ' מ"י** 28.12.11).

135. לגבי מהימנות הזיהוי, נקבע, לדוגמה, בפס"ד **אוחיון לעיל** כי: **"בחינת מהימנות הזיהוי נעשית אף היא בשני רבדים - ברובד סובייקטיבי וברובד אובייקטיבי. ברובד הסובייקטיבי, נבחנת יכולתו האישית של**

העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ולזהות מכוחם בני אדם על פי חזותם; ברובד האובייקטיבי, בוחן בית המשפט את האפשרות לכך שהעד המזהה טעה טעות תמה ובלתי מכוונת בזיהוי. לצורך בחינת שני הרבדים הללו, יש לברר, בצד מהימנותו של העד המזהה, גם את השאלות בדבר מידת הביטחון שהביע העד בזיהוי, ואת הנסיבות שאפפו את הטבעת הדמות בזכרונו של העד".

136. לעניין אמינות העדים, איני סבור שלמי מהם היה אינטרס להפליל את הנאשם. נהפוך הוא - איש מהעדים לא היה מסוכסך עם הנאשם ורובם ככולם ניהלו עמו יחסים תקינים. הדברים תקפים כמובן לגבי י' שלא הסתירה את אהבתה הרבה לנאשם גם לאחר שנחשפה לאינפורמציה החדשה מבחינתה אודותיו.

במילים אחרות, אם היתה הטיה מסוימת מבחינת העדים, הרי שהיתה זו הטיית חסר במובן זה שגם אם היו בטוחים בזיהוי של הנאשם כשודד, הם מסרו כי אינם בטוחים בכך וכי הם "כמעט" בטוחים או כי מדובר בזיהוי ברמה של 80% וכיוב'.

137. זאת ועוד, בסופו של יום, איני סבור שלמי מאותם עדים (וכולם זיהו את הנאשם, במידה כזו או אחרת), קיים יתרון שהוא על פני יכולתי שלי לזהות את הנאשם ולהשוותו את דמותו לדמויות המצויות בסרטוני האבטחה. בהחלט ייתכן שלחלק מהעדים היו יותר "שעות היכרות" עם הנאשם (והדבר, מטבע הדברים, תקף בעיקר לעניין י'), אך ספק באם "שעות בית הקפה", בחודשים בטרם מעצרו של הנאשם, משתוות לשעות הדיונים הרבות בבית המשפט. בעוד שלכל אחד מהעדים הוצגו תמונות וסרטוני האבטחה של השודד לפרק זמן מוגבל (תוך שנתתי דעתי שמרביתם אף צפו בתוכנית כלבוטק בצורה לא מבוקרת טרם נחקרו), הרי שלרשותי עמדו הסרטונים והתמונות הרלוונטיים בצורה לא מוגבלת, תוך שהתאפשר לי, מטבע הדברים, להתבונן הן בנאשם והן בתמונות, בו זמנית, לאורך שלבים ארוכים של הדיונים.

138. לכן, סבורני כי גם לזיהוי העדים את הנאשם כשודד יש ערך ראייתי לא מבוטל. כלל העדים שנסקרו לעיל זיהו את הנאשם כשודד.

בעוד שג'קי עמר זיהה את הנאשם באופן "ודאי", אפנה לכך, ולו לשם הזהירות, כי לא הצלחתי להבחין ב"סימן המזהה" אותו ציין (הרמת רגל ימין לאחור). לכן הדבר פוגע ברמת הזיהוי.

לגבי י', התרשמתי כי היא אכן זיהתה את הנאשם על פי תווי פניו, הליכתו, מבנה גופו ושאר סממניו החיצוניים. אכן, היא שמה ליבה גם אל פריטי הלבוש, אולם עולה מחקירותיה כי הזיהוי לא נעשה על פי פריטי הלבוש אלא על בסיס, כאמור לעיל, הנתונים הפיזיים. בהמשך, נסוגה י' מאמירותיה, הן לנוכח שיחתה עם הנאשם והן משהבינה כי אמירותיה הספונטאניות עשויות לסבך את אהוב ליבה.

139. אל שני העדים לעיל ניתן להוסיף את שאר העדים שזיהו את הנאשם כשודד ברמה של "80%" (או ביטויים באותו סגנון). גם אם אין מדובר באמירות "מוחלטות" יש להן ערך ראייתי. כפי שנאמר בע"פ 914/81

שאול נ' מ"י (לא פורסם) וצוטט בין היתר ב ע"פ 447/88 **דמיאניוק נ' מ"י**, פ"ד מז(4) 221, 567: "גם זיהוי שאינו מוחלט, אלא מלווה בספק מה, אינו זהוי חסר ערך. משקלו אמנם יפחת ולא יהא זה בטוח על פי זיהוי מופחת שכזה בלבד לקבוע ממצא מרשיע, אך משקלו עדיין עמו ואם ייתמך הזיהוי בראיות נוספות, המחזקות את הודאות שבו, כי אז תהווה ראיה זו בסיס איתן למבנה ההרשעה."

עוד ראה בנדון האמור בע"פ 343/00 **טוואש נ' מ"י**, 12.12.07 (זיהוי ב 70%); ע"פ 4087/97 **אסולין נ' מ"י**, פ"ד נג (2) 849 וכן ע"פ 406/78 **בשירי נ' מ"י**, 16.5.80 (פסקה 21 ד').

יא. מעשי הנאשם - האם שוד או עבירה (אם בכלל) אחרת

140. במסגרת סיכומי הנאשם נטען כי גם אם ייקבע שהנאשם ביצע את המיוחס לו, אין מקום להרשיעו בעבירות שוד. השודד (ולשיטת הנאשם - מי שפנה אל פקידות הבנק) עשה זאת, כך נטען, בצורה מנומסת ועדינה. הנאשם אף ציין כי יש כאלו שכינו את השודד כ"שודד המנומס". כל שעשה אותו שודד, לשיטת הנאשם, הוא לפנות אל פקידות הבנק ולבקש כספים.

עוד נטען כי: ". מותר לבקש כסף ואין חובה למסור כסף כמתבקש. בקשה מעין זו ללא שימוש באלימות ו/או באיומים אין בה כדי להקים עבירת שוד". (עמ' 5, פסקה 3)

141. הנאשם אף הפנה לעדויותיהן של פקידות הבנק ונטען כי גם אלה שציינו כי השודד אמר להן שמדובר בשוד, או אלה שציינו כי בפתק שהוגש להן על ידי השודד נכתבה המילה "שוד", מסרו זאת רק לאחר שהובהרה להן - במהלך החקירה במשטרה - חשיבות אותה מילה. ב"כ הנאשם הפנה לסתירות מסוימות בעדויותיהן של העדות ונטען כי לא ניתן לסמוך על גרסתן. עוד נטען, כי: "**לפי הפקידות, מדובר במי שהתנהג באופן רגיל, לא צעק, לא איים, לא החזיק כלי תקיפה כלשהו, המתין לתורו ולמעט המילה "שוד" (במידה ונכתבה) לא היה כל תוכן מאיים. אלא ההפך הגמור מכך, מדובר בסגנון מתנצל ופרצוף מסכן. . . לאור האמור, יטען הנאשם כי ככל שהמילה "שוד" לא מופיעה בפתק, הרי לא מדובר בעבירה, בטח לא בעבירת שוד".** (עמ' 7, פסקה 14 לסיכומי הנאשם).

142. יש לדחות מכל וכל את טענות הנאשם לעיל. אך לפני שאנמק אביא את המצע העובדתי הרלוונטי והוא - עדויות פקידות הבנק (הטלריות) הרלוונטיות.

143. באירוע הראשון הטלרית בסניף בנק הפועלים בקריית חיים היתה הגב' נחמה בן חיון (ר' עדותה עמ' 48-53 לפרוטוקול). בתחילה, מסרה כי השודד ניגש אליה מסר לה פתק ובו היה רשום "**שימי את הכסף בתוך השקית**" אך מייד בהמשך תיקנה ומסרה כי היה רשום "**זה שוד שימי את הכסף בתוך השקית**". העדה הוסיפה כי לאחר שהכניסה שטרות לתוך השקית שהשודד הגיש לה הוא אמר לה "**שימי עוד**" ומשלא היו לה עוד שטרות, השודד יצא את הסניף כשהפתק בידו. אציין, כי כלל הפקידות מסרו תיאור דומה לעניין הגשת פתק ושקית, ונטילת השקית ובה הכסף והפתק - כך שאף לא אחד מהפתקים נתפס. ב"כ הנאשם הציג בפני העדה

את האפשרות כי משום זמן החשיפה הקצר לפתק היא אינה יכולה לזכור את תוכנו המדויק אולם העדה השיבה כי: "לא. אני במאה אחוז בטוחה שהיה רשום 'זה שוד. שימי את הכסף בשקית' זה היה על דף לבן בכתב דפוס לבן. אני מתרגשת מהמעמד שלי פה עכשיו אבל במאה אחוז היה רשום 'זה שוד, שימי את הכסף בתוך השקית' " (עמ' 52, שורות 11-13). עוד הפנה ב"כ הנאשם את העדה לכך כי היא לא דייקה בנוגע לסוג משקפי השמש שהרכיב הנאשם, אולם העדה עמדה על גרסתה בנוגע לנוסח הפתק.

144. באירוע השני הטלרית בסניף בנק לאומי בקריית ים היתה הגב' אביבית בן דוד. העדה מסרה כי: "זה היה 10 בבוקר, חורף, אני זוכרת שהיה קריר, הייתי לבד בסניף, אני גם יחידה בדלפק, קופאית יחידה בסניף, נכנס אדם עם כובע ומשקפי שמש, אינטואיציה הרגשתי משהו לא כשיר קורה, הוא התקרב אלי ואמרתי שלום, והוא הוציא פתק הוא פתח אותו והיה רשום שם "שוד זקוק לניתוח". זה היה כתוב בכתב יד, אותיות דפוס. היה רשום: "שוד זקוק לניתוח". הפתק היה על דף רגיל, דף משבצות, לא בטוחה, לא כל כך זוכרת. . . . הוצאתי את השטרות המסומנים, נתתי לו את השטרות, הכנסתי אותם לשקית, הוא לחש "את כל הכסף", לא היתה לי ברירה, פתחתי את המגירה השניה והוצאתי עוד שטרות של 100, 50 ו- 20 ואז הוא ביקש "גם את ה 200", פתחתי מגירה נוספת ונתתי לו גם אותם. שמעתי אותו אומר "גם את ה - 200". (עמ' 58 לפרוטוקול). ב"כ הנאשם הטיח בפני העדה כי במסגרת חקירתה במשטרה היא מסרה כי היא זוכרת את האירוע "בגדול", אולם כפי שהובהר על ידי העדה - והדבר עלה גם מקריאת הודעתה של העדה במשטרה - כוונתה היתה לכך כי כתב ידו של השודד היה גדול ("היה רשום בגדול בכתב יד") ולא כנטען לעיל. ב"כ הנאשם אף טען בפני העדה כי החוקרים או ב"כ המאשימה הבהירו לעדה שחשוב שתציין את המילה "שוד" אולם העדה עמדה על דעתה ומסרה כי: "לא הבהירו לי, היה רשום 'שוד' באותיות ענקיות" (עמ' 60, שורות 31-30).

145. באירוע השלישי הטלרית בסניף בנק דיסקונט בזיכרון יעקב היתה הגב' שירן פורת. העדה מסרה כי: ". כשהוא הגיע מולי ישר נבהלתי כי היה לי ברור בתחושה האישית שזה שוד, כי היה חורף, הוא לבש קופוצ'ון פליז שחור והוא לבש משקפי שמש וכובע בצבע שחור, וזה די סותר - כובע בחורף? זה היה נראה לי מוזר. הוא הגיש לי פתק - דף שורות מקומט שהיה כתוב בו בעט כחול מודגש, כאילו הוא חזר מספר פעמים על כל אות, "זה שוד, אני צריך את הכסף לתרופות, סליחה". זה היה באותיות דפוס. אני יכולה לתאר איך זה היה כתוב:

"זה שוד!"

אני צריך את הכסף

לתרופות

סליחה". (העדה תיארה את מבנה הפתק). (עמ' 179, שורות 4-17).

עוד תיארה העדה כי ידו השמאלית של השודד היתה בתוך כיס המעיל והדבר הבהיל אותה משום שחששה שהוא נושא נשק (שם, שורה 17). בהמשך תיארה העדה את מסירת שטרות הכסף ואת יציאתו של השודד את הסניף.

146. באירוע הרביעי הטלרית בסניף הבנק הבינלאומי ביוקנעם היתה הגב' הילה סניור שמסרה כך: **"הבחור עמד בתור וניגש לעמדה שלי של הקופה, הוא לא דיבר, הוא פשוט הניח דף, קודם הניח את הדף וקראתי והיה רשום שם "אני זקוק לתרופות" ואז המשכתי לקרוא והיה רשום "זה שוד!!!" עם שלושה או ארבעה סימני קריאה בצבע כחול בדף משבצות"**. (עמ' 63, שורות 15-17). העדה הוסיפה כי השודד דיבר חלש וכל האירוע ארך זמן קצר ביותר (מסירת שטרות הכסף הכנסת השטרות לשקית אותה הביא עמו השודד ויציאתו את הסניף).

בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי מייד לאחר האירוע היא מסרה לשוטר שתיחקר אותה כי סברתה באותו רגע היתה כי השודד הוא ממוצא רוסי, אולם אין מדובר ברושם על בסיס קולו של השודד שכן הוא דיבר חלש ביותר, אלא מדובר ברושם על בסיס חזות חיצונית. יחד עם זאת הוסיפה כי בזמן האירוע היא היתה היסטורית וכדבריה: **"לא התמקדתי בו. התמקדתי איך שהוא יוצא החוצה ואז אני אוכל לנשום"** (עמ' 64 שורה 25). העדה אישרה בחקירתה הנגדית כי בתחילה, לא אמרה לשוטר כי בפתק היתה רשומה המילה "שוד" אולם העדה הבהירה כי: **"אני לא יודעת מה אמרתי באותו רגע, אמרתי לו שבשורה התחתונה הוא רצה כסף. ברגע שגבו ממני עדות, כמו שצריך, אז פירטתי בדיוק מה היה"** (עמ' 65, שורה 6). בסוף חקירתה הנגדית נשאלה העדה כך: **"שאלה: זה נכון לומר שאת לא יודעת בדיוק מה הוא אמר אבל בשורה התחתונה מבחינתך הוא ביצע שוד והוא רוצה כסף"** והשיבה על כך בחיוב (שם, שורות 9-11).

147. באירוע החמישי הטלרית בסניף רמת ישי של בנק לאומי היתה הגב' עדי פרנקו. העדה מסרה כי בתחילה סברה שהשודד הינו לקוח, אולם הוא הגיש לה פתק ועליו היה רשום: **"זה שוד תביאי את הכסף אני צריך לתרופות"** (עמ' 54, שורות 3-5). העדה הוסיפה: **"זה בדיוק מה שהיה רשום, אני זוכרת את זה בוודאות. זה לא משהו שאני חווה כל יום. הוא לקח את הפתק אחר כך, הגיש לי שקית אדומה, לקחתי את השקית, שמתי לו את הכסף שהיה במגירה, לא היה לי יותר מידי באותו רגע, הקופאית השניה כבר הבינה שזה שוד, לחצנו שתינו במקביל על לחצני המצוקה . . "** בהמשך: **"זהו הגשתי לו את השקית, הוא לקח אותה וברח החוצה . . "** (שם, שורה 9) העדה אף ידעה לתאר את הפתק וציינה כי מדובר היה בדף שורות ממחברת והכיתוב היה בכתב יד בכתוב, בעט - הגם שלא זכרה במדויק את צבע הדיו.

148. באירוע השישי הטלרית בסניף בנק לאומי בבנימינה היתה הגב' תחריר אבו עקל. העדה מסרה כי השודד ניגש אליה כשהוא לובש כובע ומרכיב משקפי שמש, הגיש לה את הפתק ובו היה רשום: **"אני שודד תן כסף"** (עמ' 215, שורות 30-31). העדה המשיכה ותיארה כי הבינה מייד כי מדובר בשוד אך באופן מודע בחרה לשאול את השודד שאלות שיבהירו לו כי היא כלל אינה מבינה את הכתוב - כך, שאלה את השודד באם הוא מבקש להפקיד או למשוך כסף וכדבריה: **"שיחקתי אותה כאילו אני לא מבינה"** (עמ' 216, שורה 1) ואף פנתה לפקידה שישבה לידה. רק בשלב זה דיבר השודד לראשונה ואמר לה: **"תני כסף"** ומייד לאחר מכן (לאחר שהפקידה לידה קמה ממקומה) השודד לקח את הפתק ויצא במהירות את הסניף. בחקירתה הנגדית טען ב"כ הנאשם בפני העדה כי היא זו שלא הבינה מה ביקש ממנה הנאשם וכן מה היה רשום בפתק, אולם העדה השיבה: **"הבנתי, הוא רשם ברור שהוא שודד. אני כבר שלוש שנים, יודעת איך לקוח ניגש"** (עמ' 217, שורה 1). ב"כ הנאשם הפנה לכך כי העדה מסרה תיאור שגוי של פרטי לבושו של השודד (ר' טענתה בהקשר זה בעמ' 8 פסקה 21 לסיכומיו), אולם עיון בעדות העדה מעלה כי לצד אמירתה כי השודד לבש חולצה קצרה שחורה (נתון שאינו נכון) היא חזרה ואמרה כי היא אינה זוכרת את פרטי לבושו.

149. באירוע השביעי הטלרית בסניף בנק הפועלים ביוקנעם היתה הגב' רחל בן צור. העדה מסרה כי כאשר נכנס השודד לסניף היה הסניף כמעט וריק מלקוחות. העדה הוסיפה כי השודד הגיש לה פתק - היא אמנם לא זכרה במדויק את תוכנו אולם ציינה כי היה רשום משהו כגון: "**אני צריך כסף לתרופות**". בהמשך, אמר לה השודד: "**תני לי את כל הכסף שיש לך במגירה**" (עמ' 182 לפרוטוקול) ואז היא הבינה כי מדובר בשוד מסרה לו את השטרות שהיו במגירה הוא הכניס אותם לשקית ועזב.

150. באירוע השמיני הטלרית בסניף בנק לאומי בקרית ים היתה הגב' אמנה אבו ליל. העדה מסרה כי השודד ניגש לדלפק ונתן לה עיתון ועליו פתק. בתחילה, ומשום שהלה לא אמר דבר היא סברה כי מדובר באדם אילם, אולם כשקראה את הפתק ועליו היה רשום, בין היתר: "**זה שוד**" הבינה במה מדובר (עמ' 176-177). בהמשך, מסר לה הנאשם שקית אליה הכניסה את שטרות הכסף. עוד ציינה העדה כי לאחר שמסר את הפתק הוא חזר ואמר את המשפט: "**זה שוד**". עוד במסגרת חקירתה הראשית חזרה בה העדה מדברים שמסרה בחקירתה במשטרה - בעוד שבחקירתה במשטרה היא מסרה שהשודד איים עליה בכך שאמר לה שהוא יהרוג אותה, מסרה העדה עת העידה בבית המשפט כי אינה בטוחה בדבר. לכן, חזרה בה המאשימה, במסגרת סיכומיה, מטענה עובדתית זו שנכללה בעובדות כתב האישום. במסגרת חקירתה הנגדית ציינה העדה כי את המשפטים: "**זה שוד**" אמר הנאשם בקול נמוך, וכן אמר: "**יאללה מהר, תני את הכסף, שימי את הכסף**". (עמ' 178, שורה 1).

151. באירוע התשיעי הטלרית בסניף בנק לאומי קרית ביאליק היתה הגב' בת אל בוקובזה. לדבריה (ר' עמ' 180-182) היא הבחינה בשודד נכנס לסניף וברגע שהבחינה בו (כשהוא מרכיב משקפי שמש וחובש כובע מצחייה) היא קישרה את דמותו, גם אם לא באופן וודאי, לתמונת השודד מאירוע שהתרחש כשבועיים לפני כן בסניף סביוני ים (אישום 8) - תמונה שהוצגה לה על ידי פקידה עמה היא עובדת. לכן, כאשר התקרב השודד לעברה היא היתה מוכנה וכדבריה: "**חשבתי שאולי זה הוא, הכנסתי את הרגל על הלחצן**" (עמ' 181, שורה 4). השודד פתח עיתון אותו החזיק בידו ובתוכו היה הפתק ועליו רשום כי מדובר בשוד, וכדבריה: ". . . **ובתוך העיתון היה פתק, שורות חתוך, היה רשום 'שוד' בכתב דפוס של כיתה א'. ואחר כך רשום למטה בכתב עגול 'אני צריך את הכסף לתרופות' בכתב עגול. הפתק היה בתוך הדף של העיתון. . . לקח לי זמן להתאפס, ואז אני זוכרת שהוא אמר לי 'מהר מהר את ה - 200' כמה פעמים הוא אמר לי 'את המאתיים'. ניגשתי למגירה פתחתי אותה ישר את המגירה הפנימית של ה - 200, התחלתי לרוקן אותה. . .**" (שם, שורות 9-16).

152. באירוע העשירי הטלרית בסניף קרית ביאליק של בנק יהב היתה הגב' מלי גלעד. העדה מסרה כי השודד ניגש לעברה והגיש לה עיתון מקופל ובו: "**פתק דף פוליו, משבצות, צבע לא זוכרת, היה רשום 'זה שוד יש לי אקדח', לא זוכרת בדיוק כי ברגע שראיתי את המילים שזה שוד, נלחצתי, העיתון המקופל הייתה גם שקית שחורה והגיש לי את השקית ואמר שימי את הכסף בשקית, ותוך כדי לחצתי לחצן מצוקה, וכשהתחלתי לשים את הכסף, הוא לחש שימי חבילות גדולות, כשסובב את הגב, קמתי מהכיסא והמנהל שלי עמד לידי, פניתי אליו ואמרתי שהבחור שכרגע יוצא שדד אותי. . .**" (עמ' 213, שורות 5-15). אצוין, כי העדה לא נחקרה בחקירה נגדית.

153. כאמור לעיל, טען הנאשם כי גם אם ייקבע כי הוא זה שהיה בסניפי הבנק הרלוונטיים, אין מדובר במעשים המקימים את עבירת השוד. מדובר, למעשה, בטענה חלופית. בעוד טענתו העיקרית של הנאשם היתה כי מדובר בטעות בזיהוי, הרי שכעת, במסגרת טענתו זו, העלה הנאשם טענה חלופית הסותרת לחלוטין את טענתו העיקרית.

154. איני רואה קושי עקרוני עם העובדה שהנאשם העלה את הטענה לעיל כטענה חלופית, ובלבד שיהיה ממש בטענה, לגופה, מבחינה משפטית ובלבד שיהיה לה עיגון בחומר הראיות (ור' לעניין הגישות השונות לעניין העלאת קו הגנה חלופי את האמור בע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מ"י**, 1.7.14; ע"פ 3372/11 **קצב נ' מ"י**, 10.11.11; ע"פ 7147/12 **סרנגה נ' מ"י**, 14.1.14).

155. יחד עם זאת, לגופו של עניין, איני סבור כי יש ממש בטענה.

156. מבחינה עובדתית הוכח, ואפנה בנדון לעדויות פקידות הבנק כפי שנסקרו לעיל, כי בכל אחד מעשרת המקרים שתוארו לעיל הגיע השודד - הוא הנאשם, לסניפי הבנק השונים, פנה לפקידה הרלוונטית והציג בפניה פתק ועליו רשומה דרישה לקבלת כספים.

157. טענת הנאשם - שאינה מגובה בראיות או בעדותו של הנאשם - כאילו היה מדובר ב"פניה מנומסת" לקבלת כספים, הינה טענה מופרכת על פניה. הנאשם המשיך וטען כי: ". **מותר לבקש כסף ואין חובה למסור כסף כמתבקש. בקשה מעין זו ללא שימוש באלימות ו/או באיומים אין בה כדי להקים עבירת שוד**". (עמ' 5, פסקה 3).

158. מי שמגיע לסניף בנק ופונה - באמצעות פתק - לפקידת בנק בדרישה לקבלת כספים, אינו "מבקש" כסף, אלא דורש כסף כאשר מאחורי דרישה זו עומד - באופן בלתי משמע לשתי פנים, איום כי באם הדרישה לא תענה - תופעל אלימות. זו היתה הבנת כלל הפקידות וזוהי הבנתו של כל אדם סביר. אזכיר, כאמור לעיל, כי הנאשם - חרף הלגיטימיות בעצם קיומו של דיון זה, לא מסר אודות כוונותיו והלך נפשו. לכן, קיים קושי, לשון המעטה, בבחינת צפונות נפשו. אזכיר, כי בכל המקרים בחר הנאשם - באופן מכוון ולא בלתי מקרי - סניפי בנק קטנים ולא רק זאת מרבית פקידות הבנק ציינו כי בשעת השוד סניף הבנק היה ללא קהל לקוחות או עם לקוחות מועטים. מדובר היה בהחלטה מושכלת מצד הנאשם שבחר לבצע את מקרי השוד בנתונים שיבטיחו את ביצוע השוד ויקנו לו עדיפות, ולו רגעית, על פני הפקידה אל מולה עמד אותו רגע. עוד אפנה למשפטי "הזירוז" למיניהם אותם השמיע הנאשם באוזני פקידות הבנק שלא הכניסו את שטרות הכסף בקצב שהשביע את רצונו. לא כך מתנהג מי שכל רצונו הוא "לבקש" כסף - כטענתו המופרכת של הנאשם.

159. זאת ועוד, הנאשם לא השאיר מקום לספק בנוגע לטיבו של האירוע. במרבית האירועים הוכח כי הנאשם ציין באופן מפורש בפתקים אותם הציג לכל אחת מפקידות הבנק כי מדובר בשוד, בכך שכתב זאת מפורשות בנייר אותו הגיש לפקידות. נתתי אמון מלא בעדויותיהן של פקידות הבנק. אף לא אחת מאותן פקידות

יכולה היתה לתאר בבהירות ובאופן מלא ומעמיק את תווי פניו של הנאשם, אך מרביתן תיארו באופן ממצה את הפתק שהונח אל מול עיניהן ומתוך כוונה ברורה שיקראו בו ויפעלו על פיו. רובן זכרו פרטים מדויקים כגון סוג הנייר (שורות/משבצות), את סוג הכתב (כתיב/דפוס), גודל הכתב, עדה אחת (באישום 3) אף זכרה את האופן שבו "עימד" הנאשם את הפתק, וכו'. ב"כ הנאשם טען במסגרת סיכומיו כי המילה "שוד" לא נכללה באותם פתקים, אולם לא מצאתי מה הבסיס לטענה זו. אמנם, כלל העדות לא מסרו, לדוגמה, כי השודד איים עליהן מפורשות בכך שאמר שיאונה להן רע (למעט הפקידה הנוגעת לאישום מס' 8 אולם גם היא ציינה כי אינה בטוחה בדבר) או כי החזיק בידו דבר מה. הדבר מצביע, מחד, על כך שהפקידות (וברור שהתייחסותי הינה לכל אחת בנפרד) לא ניסו להפריז; אך מנגד, כי הנאשם לא בחר כך סתם את המילה "שוד" שכן הוא היה מודע למשמעות הטמונה במונח זה והיה מודע לכך כי כל פקידה סבירה מודעת אף היא למשמעות מונח זה - היינו ביצוע גניבה באלימות או איומים. איני מוציא מכלל אפשרות כי הניסוח המדויק שנמסר על ידי כל אחת מהעדות לא היה זה שצוין על ידן (ור' לעניין זה הנוסח שמסרה הגב' אבו עקל באישום 6 שאינו תואם את יתר הנוסחים) אך גם אם כך היה הדבר, אין בכך לשנות מהתמונה הכללית והיא כי מדובר בנאשם שבכל אחד מהמקרים מסר לפקידה דף ועליו הבהיר כי מדובר בשוד - וכי מילה זו נכללה בנוסח הכולל של הדף. אוסיף, כי גם אלמלא היתה רשומה באותו דף המילה שוד, הדבר אינו משנה שכן אדם הנכנס לסניף בנק החובש כובע ומרכיב משקפי שמש, פונה לפקידה ודורש לקבל את הכסף המוחזק אצלה, מבהיר - במעשיו - כי מדובר בשוד. ברור כי ציון המילה "שוד" מבהיר ומחדד את דרישתו (ואת מה שיתרחש באם לא תענה דרישתו) אך אין מדובר בתנאי הכרחי.

160. אפנה בהקשר לעיל לעדותה של הגב' בן חיון (אישום 1) שתיארה כי השודד מסר לה פתק ובו היה רשום: **"זה שוד שימי את הכסף בתוך השקית"**; הגב' בן דוד (אישום 2) זכרה את הכיתוב **"שוד זקוק לניתוח"**, זכרה את כתב היד על גבי הפתק, את העובדה כי מדובר היה בדף רגיל, וכי האותיות היו כתובות "בגדול"; הגב' פורת (אישום 3) העדה מסרה כי הדף שהוגש לה היה מקומט וכי הכיתוב היה **"בעט כחול מודגש"**. העדה אף זכרה את תוכנו של הפתק: **"זה שוד, אני צריך את הכסף לתרופות, סליחה"** ואף זכרה עימודו של הפתק; הגב' סניור (אישום 4) זכרה שעל הדף היה רשום **"אני זקוק לתרופות"** וכן זכרה את המשפט **"זה שוד"** ואת סימני הקריאה לאחר המילה שוד ואת העובדה כי מדובר היה בדף משבצות. הגב' פרנקו (אישום 5) ציינה כי על הדף היה רשום: **"זה שוד תביאי את הכסף אני צריך לתרופות"** וכי מדובר היה בדף שורות ממחברת והכיתוב היה בכתב יד בכתב ובעט. הגב' אבו עקל (אישום 6) ציינה אף היא כי בדף שהוגש לה צוין כי מדובר בשוד. הגב' אבו ליל (אישום 7) אמנם לא זכרה את נוסחו הכתוב בדף אך זכרה כי הנוסח כלל את המשפט **"אני צריך כסף לתרופות"** וכן כי השודד אמר לה: **"תני לי את כל הכסף שיש לך במגירה"**. הגב' אבו ליל (אישום 8) זכרה שבפתק שהוגש לה נכתב: **"זה שוד"** וכי השודד אמר לה במהלך האירוע את המשפט: **"זה שוד"** ובהמשך: **"יאללה מהר, תני את הכסף, שימי את הכסף"**. הגב' בוקובזה (אישום 9) זכרה את דף השורות ואת המילה "שוד" כתובה **"בכתב דפוס של כיתה א"** וכן את הכיתוב: **"אני צריך את הכסף לתרופות"** ולסיום הגב' גלעד (אישום 10) זכרה כי מדובר היה בדף פוליו ואת המילה שוד (לגבי היתר לא היתה בטוחה).

161. אפנה לכך כי בחלק נכבד מהמקרים (אישומים 2, 3, 4, 5, 7 ו 9) רשם השודד בפתק/בדף אותו הציג לפקידה הרלוונטית את "הסיבה" לביצוע השוד - היזקקותו לניתוח או תרופות. הדבר מחזק את הראיות כנגד הנאשם בשני מישורים: הן את קביעתי כי מדובר באדם אחד שביצע את כלל מקרי השוד (ולכל הפחות בששת

המקרים לעיל), והן משום שאין מדובר בנוסח שכיח בו נוהגים שודדים לעשות שימוש. הטענה בדבר היזקקות לתרופות וניתוח הינה ייחודית. הדבר מתקשר לנתון נוסף המאפיין את הנאשם הקונקרטי העומד בפנינו, והוא טענתו - בפני מכריו ובני משפחתו, הן עובר למעצרו, הן במהלך חקירתו במשטרה וכן במהלך המשפט - כי הוא חולה במחלה קשה. בפרק בו אדון בגרסאותיו של הנאשם ארחיב בנדון, אולם כבר כעת - בהקשר לנוסחים השונים של הפתקים אותם הציג לפקידות הבנק, ניתן לראות כי קיים קשר "תוכני" לנאשם עצמו, דבר המהווה ראייה נסיבתית נוספת כחיזוק לראיות כנגד הנאשם.

162. משכך, מעשיו של הנאשם מקימים את עבירת השוד אשר מרכיביה הינם גניבה אשר מלווה (לפני או אחרי) בביצוע או באיום לבצע מעשה אלימות (ר' ס' 402 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977). כפי שמבהיר פרופ' גבריאל הלוי, שוד הינו גניבה המתבצעת תוך שימוש באלימות או תוך הפחדה. הגניבה בעבירת השוד מתייחסת לנטילת נכס ללא הסכמה ואין זה משנה באיזו דרך אלימה בוצעה נטילת הנכס - באלימות של ממש או איום להפעלת אלימות. מדובר בעבירת התנהגות כאשר דרישת היסוד הנפשי הינה מחשבה פלילי, היינו מודעות להתנהגות ומודעות לנסיבות בתוספת כוונה מיוחדת ביחס למטרה של שלילת הנכס שלילת קבע מבעלי הנכס וביחס להשגת הנכס הנגנב (גבריאל הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ד', עמ' 708-713).

163. את מטרתו של הנאשם ניתן להוכיח באמצעות הלכת הצפיות. בהקשר זה כלל נסיבות האירועים, כפי שתוארו לעיל והעובדה כי הנאשם ציין מפורשות על גבי הפתקים אותם מסר לפקידות כי מדובר בשוד, מוליך למסקנה כי (גם) הוא ידע כי מדובר ב... שוד (ור' בהקשר זה, בשינויים המחויבים, את האמור בע"פ 6269/99 **כהן נ' מ"י**, 17.1.2001). אחזור על הערתי בהקשר לקושי הראייתי מצד הנאשם לטעון שלא התכוון לשדוד, משבחר לנקוט בקו הגנה לפיו כלל לא ביצע את המעשים שיוחסו לו.

164. למעלה מן הנדרש ואף כי טענת הנאשם שמעשיו כלל אינם מהווים עבירה פלילית נטענה באופן כללי וסתמי, אוסיף כי מעשיו של הנאשם אינם נופלים בגדר דלת אמותיה של עבירת דרישת הנכס באיומים (ס' 404 לחוק העונשין). מדובר בעבירה הקרובה רעיונית לעבירת הסחיטה (ר' בנדון קדמי, על הדין בפלילים עמ' 778) ואינה דורשת, מבחינת יסודותיה, גניבה של הנכס בפועל. בנוסף, בעבירה של דרישת נכס באיומים הדגש הוא על יצירת האילוץ למסור דבר ולא על אינן ההתנגדות לגניבתו (המאפיינת את עבירת השוד). בנוסף, מאופיינת עבירת השוד בתקיפה או באיומים בעוד שבעבירה של דרישת הנכס נדרשת העברת הדרישה וכאמור לעיל לא נדרש שתתקיים בפועל גניבה בעקבות הדרישה. (עוד ר' בנדון האמור בספרו של פרופ' הלוי עמ' 715-716). משכך, אף אין מדובר, לדוגמה, בעבירה של דרישת נכס באיומים.

165. בטרם נעבור לפרק הבא, אציין כי המאשימה הוכיחה כנדרש את סכומי הכסף שנשדדו. לא מצאתי לנכון לפרט כרוכל כל ראייה וראיה - אך הוכח, ביחס לכל אישום ואישום, כי כחלק מנהלי העבודה של הבנקים בוצע מייד לאחר כל אירוע שוד תחקיר פנימי במסגרתו נספרו שטרות הכסף המצויים במגירת כל טלרית וכן בוצעה השוואה אל מול הסכום שהיה אמור להימצא אותה עת בקופה. ההפרש הוביל, בכל אחד מהמקרים, לסכום שנשדד. אותו תחקור שכלל את ספירת הכסף בוצע הן בנוכחות הטלרית והן בנוכחות מנהל הסניף ו/או הקב"ט שהגיע למקום. אותם גורמים העידו בפניי ולא מצאתי, כאמור לעיל, להתעכב ולהאריך בנדון.

עדויותיהם, והראיות שהוגשו, לא נסתרו וגם אם אניח (ולו לצורך הדיון) כי חלה טעות מסוימת (של 20 או 50 ₪) בספירת השטרות, הדבר אינו מעלה ואינו מוריד לענייננו. סבורני כי העמידה מצדו של הנאשם על העדת אותם עדים לא היתה במקומה.

גרסאות הנאשם ומהלך חקירתו

כללי

166. בפרק זה אעסוק במהלך חקירתו של הנאשם וכן בגרסאותיו בעת שהעיד בפניי. עוד אסקור נתונים נוספים הנוגעים למהלך מעצרו וחקירתו.

ניסיון הימלטותו של הנאשם

167. כפי שצוין לעיל, לאחר שעלו חשדות כנגד הנאשם כי הוא זה ששדד את סניפי הבנק המצוינים בכתב האישום (בעקבות שידור תכנית כלבוטק בתאריך 18.7.13) הוחלט שלא לעצרו על אתר אלא לעקוב אחריו, לאסוף אודותיו נתונים, ורק בשלב מאוחר יותר לעצרו. לדבר הוקצו מספר צוותי עיקוב.

168. אחד מהצוותים עקב אחר הנאשם כאשר יצא את ביתה של י' עם האחרונה ועם בתה הקטנה בתאריך 22.7.13 בשעות הערב. השלושה נסעו לבית קפה בחוף הים בחיפה ובדרכם חזרה, במעלה דרך פרויד לכיוון הכרמל, סבר הכוח העוקב כי הנאשם הבחין בהם. לכן, באזור מרכז חורב (בתחילת מורד דרך פיק"א כיוון מזרח) נצמדה הניידת ובה ישב מפקד הכוח - פקד אברמוביץ, לרכבו של הנאשם (שהיה בעצירה אותו שלב), הזדהה כשוטר והורה לו לעצור. במקום לעצור, החל הנאשם לנסוע במהירות במורד דרך פיק"א, פנה לאחור כברת דרך (כאשר הניידת לעיל רודפת אחריו וכורזת לו לעצור) לכיוון רח' הצוללת דקר, משם לכיוון הכיכר ברח' מרטין בובר בשכונת גבעת אורנים וחזרה לכיוון דרך פיק"א. שם, הצליח הכוח של פקד אברמוביץ לחסום את נתיב נסיעת רכב הנאשם והלה (יחד עם י') נעצרו.

169. בהקשר זה העיד פקד אברמוביץ כי: "ציינתי בדו"חות שלי, שהרכב שנסע לפני, אחריו ביצענו מהלך של עיכוב, עשה לנו לפחות שתי "בדיקות" בדרך, "בדיקות" שהוא מתייחס לנוסעים אחריו. בנוסף, לפני המעצר הסופי שהתובעת קראה לו עצירה של החשוד, שלדעתי הייתה מאולצת ואצטרך להסביר, נעצר החשוד בירידות של פיקה ממרכז חורב לאחר שהרכב העוקב נצמד אליו, האט את מהירות הנסיעה, נצמד ימינה למפרץ שקיים בכביש ונעצר עצירה מוחלטת. הרכב שאני נסעתי בו, אני ישבתי ליד הנהג הבלש משה בצלאל, נצמדנו עם הניידת שלנו לרכב שלו, מלבד זה שחלון בצד שלי היה פתוח, גם פתחתי את הדלת, כשהמרחק בין הדלת שלי לחלון החשוד לא עולה על מטר, מטר וחצי, צעקתי לו משטרה תעצור, שהוא מביט בי והוא פתח בנסיעה. הנסיעה אחריו, עד העצירה הסופית שלו, הייתה שסירנות מייבבות ברקע ואני קורא לו בכריזה, עצור משטרה. מה שמחזק את הטענה שלי, היא שבשום שלב, הוא לא נעצר על ידי ניגוח של הרכב שלו משהו כזה, אלא שעשה

פרסה רצה לשוב לכניסה לרוממה, ניידות סוגרות את היציאה ורק הוא אז האט ועצר. (עמ' 102, שורות 11-21, ת/38; עוד ר' תיאור מלא ואף מקיף יותר מאת שוטרים נוספים שלקחו חלק במרדף - מפקח ניסים סיטון, עמ' 22-24, ת/35; רס"מ אלי כהן, ת/31; רס"מ משה בצלאל, עמ' 29-34, ת/36).

170. הנאשם, מנגד, וכן י', טענו כי עת שעצרו את רכבם בתחילת דרך פיק"א הם הבחינו במספר אנשים שנמצאים ברכב לידם כשאחד מהם צועק לעברם אך לא הבינו כי מדובר בשוטר. הנאשם אף טען, בחקירתו הנגדית, כי חשש שמא מדובר באנשי "שוק אפור" שנשלחו מטעמו של ג'קי עמר.

171. אני דוחה מכל וכל את הסברו ומאמץ את תיאור אנשי המשטרה. מכלל הראיות (עדויות השוטרים שלקחו חלק במעצר) עולה כי כאשר נצמדה הניידת הסמויה לרכבו של הנאשם בתחילת דרך פיק"א, פתח פקד אברמוביץ את הדלת הימנית קדמית של רכבו הזדהה כשוטר והורה לנאשם לעצור את רכבו. במקום שיעשה זאת, ניסה הנאשם להתחמק ונסע - כשהניידת לעיל רודפת וכורזת אחריו - מרחק של כ-2 ק"מ. מעבר לאמון שנתתי בעדויות השוטרים יש לדחות מכל וכל את הסבריו המלאכותיים של הנאשם כאילו חשש כי מדובר בגורמים מהשוק האפור. הסבריו בהקשר זה (ככלל הסבריו ותיאוריו בפרשה זו) היו סתומים מעורפלים ובלתי הגיוניים. הנאשם לא הסביר מדוע ג'קי עמר - שעל פי הטענה ביקש לסייע לו לגבות חובות (מגורמים אחרים) ינסה להרע לו. הנאשם (וכן י') לא נתנו הסבר מדוע (בהנחה ולא הבינו כי מדובר בכוח משטרה הדולק אחרים) לא התקשרו למשטרה.

172. יש להניח כי הנאשם לא סבר כי יצליח באמת להתחמק מכוח המשטרה וייתכן ופעל מתוך לחץ בו היה נתון אותה עת. ואולם, וזה הדבר החשוב לענייננו, הדבר מצביע על תחושת האשם שלו ועל הבנתו כי הוא "נתפס". ככל הנראה ניסיון הימלטותו היה פועל יוצא ללחץ בו היה נתון אותו רגע - ימים ספורים לאחר שידור תוכנית כלבוטק.

מהלך חקירתו של הנאשם במשטרה

173. ממועד מעצרו (הלילה שבין ה-22.7.13 ל-23.7.13) ועד 12.8.13 נחקר הנאשם פעמים רבות (ת/65 עד 81). ניתן לתמצת ולסכם את חקירותיו הרבות כך:

• הנאשם כפר באישומים שהוטחו בו מחד, אך התקשה, לשון המעטה, לספק הסברים לשאלות הקונקרטיות עליהן נשאל.

• כך, סירב הנאשם לספק תשובות בנוגע למקורות הכנסותיו. הנאשם טען כי הוא עוסק בשיפוצים באזור חיפה והקריות (בעיקר) אך לא נתן ולו תשובה אחת עניינית בנוגע לזהות הקליינטים או זהות מעסיקיו (לעתים טען כי הוא הועסק כקבלן משנה של אחרים).

• הנאשם סירב לנקוב בשמות הקליינטים שלו או מעסיקיו הגם שהוזהר לו כי הדבר נחוץ לשתי מטרות: הן כדי לעמוד על מקורות הכנסותיו והן כדי לנסות ולהבין היכן שהה בכל המועדים בהם בוצעו מקרי השוד.

· הסבריו לסירובו זה היו כי אין לו כל רצון לערב את אותם גורמים בחקירה משטרתית משום שהדבר עשוי להזיק לו בעתיד - עת יסרבו להעסיקו. הנאשם עמד על סירובו גם כשהוסבר לו חוסר ההיגיון שבסירובו, אל מול החשדות הכבדים למולם הוא ניצב.

· בשלב מוקדם למדי של חקירתו בחר הנאשם בזכות השתיקה. בנקודות מסוימות, כפי שיפורט להלן, הוא מסר תשובות (לרוב מתחמקות), ושב ושמר על זכות השתיקה.

· הנאשם סירב לשתף פעולה עם חוקריו עת התבקש ללבוש את בגדיו ולצאת לסניפי הבנק.

· הנאשם אף מסר תשובות מתחמקות ולא הגיוניות בנוגע למחלתו. בעת עדותה של י' (וכן מחקירות עדים נוספים) עלה כי הנאשם מסר שהוא חולה בסרטן ומקבל טיפולי כימותרפיה בנדון. ואולם, מהתיעוד הרפואי שנאסף על ידי חוקרי המשטרה עלה כי אין לכך ביסוס (לא לעצם מחלתו של הנאשם ומאליו יוצא שלעניין הטיפולים אותם הוא קיבל לכאורה). למרות שלדבר אין על פני הדברים קשר ישיר לאישומים כנגד הנאשם הוא משליך לעניין מהימנותו וכן קשור - כאמור להלן - לתוכן הפתקים שהוצגו בסניפי הבנק.

· במסגרת חקירותיו ניסה הנאשם לברר באם יוכל להגיע להסדר (אותו כינה הסדר עד מדינה), וגם לדבר זה, כאמור להלן, משמעות ראייתית לחובתו.

174. נסקור להלן את חקירותיו של הנאשם.

175. חקירתו הראשונה של הנאשם נערכה בתאריך 23.7.13 לפנות בוקר. בחלק מהחקירה אף הוכנסה י' (ת/65). הנאשם מסר פרטים כלליים אודות עצמו - היקלעותו לחובות על רקע קריסת בית דפוס אותו ניהל בעבר - דבר שהוביל לכך כי הוא חייב מחד חובות רבים יחסית לאחרים וכן לכך כי אחרים חבים לו כספים רבים. הנאשם אישר כי הוא סובל ממחלה אך סירב לפרט ומסר כי הוא משלם כ 500 ₪ עבור תרופות ללא מרשם וזאת אחת למספר שבועות (ת/65 ב', עמ' 12 למעלה). עוד מסר כי הטלפון בו עשה שימוש אבד לו במדרון ליד ביתו ביום שבת טרם מעצרו (חקירתו היתה ביום ג' - י.ל.) ולכן הוא רכש מכשיר טלפון אחר במקומו עם מספר אחר. הנאשם טען כי כל הכספים בהם הוא עושה שימוש הינם מעבודתו בתחום השיפוצים. בשלב מסוים הוכנסה י' לחקירה ומייד לאחר מכן הושארו השניים לבד. ברור כי הנאשם היה מודע לכך כי הם מצולמים - בתחילה י' (00:54:50) סימן הנאשם בידיו לי' כי הם מוקלטים ובהמשך (00:56:30) אמר לה זאת מפורשות ו"הסביר" לה כי הוא לא עשה כלום וכי מנסים "לתפור לו תיק".

176. לאחר התשאול לעיל נחקר הנאשם (ת/66 מתאריך 23.7.14 שעה 04:22; תמלול החקירה ת/66ב') וחזר על עיקרי הדברים שמסר לעיל (לעניין התפרנסותו מעבודות שיפוצים; לעניין אבדן הטלפון). הנאשם מסר כי בשלושת החודשים עובר למעצרו הוא עבד רק באזור הקריות וכן מסר כי כאשר יצא מהקריות הדבר היה: **"בשבתות או לפעמים יצא שבאמצע שבוע נסענו לסבתא שלה (של י' - י.ל.), לבד לא יצאתי מהקריות"** (שם, שורה 85). הנאשם מסר (והדברים עלו גם במסגרת התשלום לעיל) כי הוא ניסה להימלט מהשוטרים שביקשו לעצרו (במהלך המרדף ברכב) משום שלא הבין כי מדובר בשוטרים והוסיף כי אין לו סכסוך עם איש (שורה 104). כשהתבקש למסור שמות של לקוחותיו או כאלה שהפנו אליו לקוחות מסר כי: **"אני לא מוכן למסור שמות של אנשים כי כשאני אוכיח את חפותי אני צריך לצאת ולהתפרנס"** (שורה 179).

177. מאוחר יותר, בסביבות השעה 08:00 נחקר הנאשם בשנית (ת/67 מתאריך 23.7.13; תמלול החקירה ת/67 ב'). בניגוד לחקירה הקודמת שנערכה בטרם התייעץ הנאשם עם סניגור (נעשה ניסיון התקשרות לסנגוריה הציבורית אולם איש לא ענה) עובר לחקירה זו התייעץ הנאשם עם סניגור ובחר לשמור על זכות השתיקה.

178. בחירה זהה של הנאשם, היינו - שמירה על זכות השתיקה - היתה גם במסגרת חקירתו של הנאשם מתאריך 24.7.13, שעה 14:10 (ת/68) הגם שהנאשם התייחס לנושאים "היקפיים" כגון מחלתו ויחסיו עם י' ובתה (ר' תמלול החקירה ת/68 ב') אז מסר כי הוא ידע על מחלתו מחודש 12/2012 והוא מטופל בנדון. הנאשם הוסיף כי י' היתה בחופשת מחלה שהסתיימה ביום שישי "האחרון" (19.7.13; היינו מתאריך 9.7.13) והוא היה עמה בביתו: "**אם יצאנו יחד**" (ת/68 ב' חלק ראשון עמ' 23, שורה 39) הגם שבהמשך מסר כי הוא גם יצא לבדיקת רפואיות (עמ' 25). במהלך החקירה הוכנסה י' וגם במפגש זה (כמו במפגש הקודם) הבהיר הנאשם לי' כי: "**הם מנסים להלביש עלינו תיק**" (ר' לדוגמה האמור ת/68 ב' חלק שני עמ' 3 שורה 23). י' הבהירה לנאשם כי במהלך חקירתה הציגו לה תמונות וציינה בפניו כי: "**אני ראיתי תמונות שלך, או קי, הראו לי תמונות. הראו לך את התמונות האלה? אני הייתי בהלם, ישבתי בהלם**" (ת/68 ב' חלק שני, עמ' 6) אולם הנאשם ניסה להסביר לי' כי: "**מי שמנסה לתפור תיק יכול לתפור תיק עד הסוף**" (שם, עמ' 7) וכי הבגדים אותם זיהתה אינם ייחודיים וגם אחרים יכולים היו ללבשם.

179. בתאריך 25.7.13 בשעות הבוקר נחקר הנאשם שוב (ר' תקצור החקירה ת/69 והתמלול ת/69 ב'). מדובר היה בחקירה "לא פורמלית", הגם שהנאשם הוזהר כדין. הדבר שככל הנראה הביא לכך כי הנאשם ענה באופן חופשי יחסית לשאלות עליהן נשאל, לאחר תשאול ארוך יחסית בנושאים כלליים. כך, חזר הנאשם על גרסתו כי הטלפון שלו אבד ליד ביתה של י' בתאריך 20.7.13. הנאשם הוסיף כי בחר שלא לדווח על כך לחברת פלאפון (טען כי קיווה שמישהו ימצא את הטלפון הגם שמסר כי הטלפון נפל למדרון שם אין אנשים) וכן מסר כי רכש, במקביל, טלפון אחר עם מספר חדש. הנאשם הוסיף כי הוא ידע בנדון את י' (ת/69 ב' חלק שלישי עמ' 23-28). הנאשם נשאל אודות פרטי העסקים והאנשים עבורם עבד, לטענתו, בעבודות שיפוצים אך סירב למסור פרטים בנדון. בהקשר זה הסביר לו החוקר כי באם ימסור את פרטיהם הדבר עשוי לסייע לו בהוכחת טענתו כי אין לו קשר למקרי השוד בהם נחשד (לדוגמה: "**אתה צריך להבין שהעסקים האלה זה מה שמציל אותך כרגע**" (שם, עמ' 37, שורה 13; עוד ר' עמ' 38-39) אולם הנאשם עמד בסירובו. הנאשם תושאל לגבי מעשיו בתאריך 15.7.13 (אישום מס' 10) ומסר כי באותו בוקר הוא לא יצא את ביתה של י' בשעות הבוקר (שם, עמ' 42-43).

180. בתאריך 26.7.14 נחקר הנאשם (ת/70) וחזר על גרסתו בנוגע לאבדן הטלפון הסלולארי שלו ביום שבת בטרם מעצרו. הנאשם הוסיף ומסר כי הטלפון נפל במדרון בסמוך לביתה של י' בדיוק כשביקש להשיב לשיחת טלפון ממנה וכן הוסיף כי לאחר מכן הוא חיפש את הטלפון יחד עם י' ועם בתה: "**שאלה: מה אתה עושה ברגע שהמכשיר נופל? תשובה: מחפש אותו בערך 10 דקות ואז אני חוזר לבית. פניתי לי' סיפרתי לה שנפל לי ואז יצאנו החוצה עם הילדה וחיפשנו שם ליד הבית איפה שזה נפל, פחדנו לרדת כי זה אזור מלא נחשים**" (שם, שורות 31-30). הנאשם הוסיף ומסר כי: "**המכשיר הישן נפל ביום שבת ואת החדש קניתי יום יומים לאחר מכן בביאליק** . . ." (שם, שורות 61-60). הנאשם אף נשאל לגבי הימצאותו האפשרית באזור יוקנעם, רמת ישי ובנימינה ומסר כי: ". . . **בנוגע ליוקנעם לא הייתי שם שנים בא נגיד מעל**

שנה, בנוגע לרמת ישי אמרתי שהיינו פעמיים שלוש וכל הפעמים שהיינו ברמת ישי זה היה עם י' ואתה בלבד ולא הייתי באזור לבד, בנוגע לזיכרון יעקב הייתי איתה פעמיים ורק איתה בלבד לא הייתי שם בלבד (צ.ל. לבד - י.ל.) וזה היה בימי שבת, ובאזור בנימינה לא הייתי שם שנים". (שורות 75-72). הנאשם חזר וטען כי בתאריך 15.7.13 הוא לא יצא את ביתה של י' (בשכונת נווה שאנן בחיפה) עד לשעות הערב (שם, שורות 88-78). הנאשם חזר על גרסתו זו גם כשנאמר לו כי ישנן ראיות שבשעות הבוקר הוא היה בקרית ביאליק: **"שאלה: איך תגיב לאחר שנציג בפניך ממצאים שמראים שהיית בבית. שאלה: יש בידי המטרה ממצאים שמראים שהיית בסמוך לרחוב ויצמן בקרית ביאליק בשעות הבוקר בתאריך 15.7.13 באותן שעות שאתה אמור שהיית בבית עם הבת של י' ואני שואל מה התגובה שלך לדברים? תשובה: הייתי בבית עם הילדה ועם י' אני זוכר בדיוק שדיברנו מה נכין לאכול ושאיני לא אצום ושיחקתי עם הילדה ואכלתי צנימים שי' הכינה אחרי שהיא חזרה מהרופא** (הנאשם מסר כי בשעות הבוקר י' יצאה לבדיקה רפואית - י.ל.)" (שם, גיליון מס' 5). הנאשם נשאל בשנית לגבי מיקומו מחוץ לאזור הקריות וחיפה (באזור בנימינה רמת ישי וכו') וחזר על תשובותיו לעיל. אעיר כי בחקירתה של י' מתאריך 23.7.13 (ת/98) היא אישרה כי מתאריך 7.7.13 ועד 18.7.13 היא שהתה כעקרון בביתה עקב מחלה).

181. בתאריך 26.7.13 החלה סדרת חקירות של הנאשם עם השוטר קובי חזן עמו היתה לנאשם היכרות קודמת. מדובר בחקירות לא פורמאליות, מבחינתו של הנאשם הגם שהוזהר על ידי קובי חזן (בחקירתו הראשונה אזהרה על ידי החוקר איגור). בחקירתו הראשונה של הנאשם על ידי קובי חזן (ת/71) מסר הנאשם כי הוא חולה במחלת הסרטן (ת/71 א' עמ' 2, שורה 17) וכן מסר פרטים אודות קורותיו (גרוש פעמיים ועוד פרטים אישיים שאינם מעניינים כעת). החוקר ניסה לשכנע את הנאשם להודות במיוחס וטען כי הנאשם יוכל להעלות את נסיבותיו האישיות - מחלתו, חובותיו וכו' לעניין העונש (ר' לדוגמה האמור בעמ' 61). בתחילה הנאשם טען כי "תופרים לו תיק" (ר' האמור בעמ' 20) אולם בהמשך (עמ' 60 ואילך), ניסה להציע מידע אודות אחרים ללא קשר לחשדות כנגדו (ואף כינה זאת כ"עד מדינה" - עמ' 66) אולם בהמשך ניתן להבין את הנאשם כמי שביקש לברר מול קובי חזן מה הוא יקבל באם הוא יודה במיוחס לו ("... **רוצה לראות מה נותנים לי. אפשר לראות מה נותנים?**", עמ' 71 שורות 33-32; ובהמשך: **"עשית - שלם, אז או קי אני מוכן לשלם אבל השאלה מה המחיר. . ."** עמ' 72, שורות 36-26). בהמשך, הודיע החוקר כי הוא ייגש לשוחח עם הקצין הממונה אודות כך שהנאשם (אז - החשוד) **"מוכן להודות בכל הבנקים. . ."** (עמ' 77 למטה). הנאשם אמנם לא אישר זאת מפורשות, ויש להדגיש כי לא ניתן להביא אמרה מפורשת בה הודה כי הוא מאשר את החשדות הנטענים כלפיו, אך מנגד - וזה הדבר החשוב לעניינינו - היה ברור כי העסקה (הגם שהינה מעורפלת למדי והיתה רחוקה מלהיות מגובשת) הינה בנוגע לחשדות בנוגע למקרי שוד סניפי הבנק.

182. בעקבות השיחה לעיל נחקר, עוד באותו יום (26.7.13) הנאשם על ידי ראש צוות החקירה, רפ"ק זיו מלמוד (ת/72) בנוכחות קובי חזן. הנאשם מסר כי הוא מעוניין: **"לפתוח דף חדש בחיים שלי"** (ת/72 א', עמ' שורה 19). הנאשם ביקש כי יימחקו חובותיו הכספיים ורפ"ק מלמוד הבהיר לו כי הדבר אינו אפשרי (שם, עמ' 2). גם לאחר שהובהר לנאשם כי הדבר אינו אפשרי, המשיך הנאשם בכוונה השיח עם ראש הצוות וכשנשאל מה רצונו השיב: **"שנשב עם העורך דין, ונוציא את זה מסודר"** (עמ' 5, שורה 4). לשלמות התמונה אציין כי גם לאחר אותו שלב ביקש הנאשם כי המדינה תעזור לו עם חובותיו בהוצאה לפועל. יחד עם זאת, חוקריו הבהירו לו

כי המשא ומתן יתמקד בדבר אחד והוא מקרי שוד הבנקים (ר' לדוגמה עמ' 10) ובמסגרת זו יהיה עליו, בין היתר, לצאת לשחזורים והצבעות (עמ' 9 למעלה). הנאשם לא הכחיש כי הוא קשור למקרי השוד, אך ביקש כי תינתן לו האפשרות להתקשר לעורך דינו ולבקש ממנו להגיע לתחנת המשטרה (שם, שורות 5-6).

183. בתאריך 28.7.13 נמשכה חקירתו של הנאשם על ידי קובי חזן (ת/73). הנאשם מסר כי שוחח עם עורך דינו (עמ' 3, שורות 21-22) ומהמשך חקירתו עולה כי הנאשם ויתר על כוונותיו להמשיך ולברר מה יוכל לקבל מחוקריו במידה ויודה. הנאשם מסר כי יש לו כוח להמשיך ולהחזיק מעמד (עמ' 3 למטה) והוא מבין שמנסים "להלביש עליו תיקים" (עמ' 5). בהמשך תיאר הנאשם את קריסתו הכלכלית בשל גורמים שונים שלא נקב בפרטיהם.

184. באותו מועד (28.7.13) נחקר הנאשם בחקירה "רגילה" (ת/74) שכבר נזכרה לעיל בהקשר לעסקת הניכיון מול הגב' מגר. הנאשם נשאל בתחילה באופן כללי כך:

"שאלה: האם במהלך חצי שנה אתה נזקקת לשירותי צ'יינג'ים ?

תשובה: ממש לא.

שאלה: האם פעם נכנסת לאיזה צ'יינג' והפקדת צ'קים בתמורת קבלת כסף מזומן ?

תשובה: לא.

שאלה: האם פעם הפקדת צ'קים שלא שלך לצ'יינג' בתמורה לקבלת כסף מזומן?

תשובה: לא.

שאלה: האם פעם הפקדת צ'קים של קרובי משפחה בצ'יינג' בתמורה לקבלת

כסף מזומן?

תשובה: לא."

(ת/74, שורות 1-10).

ובהמשך, הוצגו לו השיקים הרלוונטיים אותם ניכה אצל הגב' מגר והשיב כי אין לו קשר לאותם שיקים ומייד בהמשך בחר לשמור על זכות השתיקה ומסר כי את גרסתו ימסור בבית המשפט.

185. גם בתאריך 29.7.13 נחקר הנאשם על ידי קובי חזן (ת/73א) ומדבריו ניתן להבין כי הוא מוכן להיות "עד מדינה" (על פי תפיסתו) כנגד אחרים שלא נקב בשמם וכן רמז כי הוא נסחט על ידי אחרים בגין חובותיו. למרות זאת, הובהר לנאשם כי בין אם ידבר על אותם אנשים ובין אם לאו, על החוקר קובי להבין מהנאשם באם הוא מודה במיוחס לו ובמידה והתשובה חיובית החוקר קובי ידאג לכך כי הנאשם יבצע שחזורים כאשר סניפי הבנק ריקים (עמ' 48) וזאת על רקע חששותיו של הנאשם מאותם אחרים שעל פי טענתו עשויים לאיים עליו, וכך באו הדברים לידי ביטוי:

"קובי: אני הולך לדבר עם זיו (רפ"ק זיו מלמוד - ראש צוות החקירה - י.ל.) וחוזר אליך לתא.

הנאשם: בסדר. בשקט כאילו שלא יפנו אליי לא שום דבר.

קובי: נו, מה אני מוציא אותך (לא ברור). . .

הנאשם: לא, לא, בסדר . . .

קובי: וגם הוא יתן לי את ההסכמה שאנחנו נלך לבנקים בשעות שאין אנשים.

הנאשם: כבר אנשים שואלים יותר מידי, כמה חקירות רונן עושה, כמה זה מה.

קובי: תעזוב את זה עכשיו.

הנאשם: מה בגלל החובות . . בסדר.

קובי: אף אחד לא צריך לדעת. אני נותן לך עוד מילה.

הנאשם: נו?

קובי: גם עוד מילה.

הנאשם: נו?

קובי: שאני אלך איתך להובלה והצבעה בבנקים אתה תהיה איתי לבד ועוד איזה מאבטח ולא בטעות שהבנקים יהיו פתוחים. שלא תגיד בטעות איזה אחד שפתח את הפה שמה הגרוזיני או לא יודע מי ראה אותך. תבדוק אותי, אתה סומך עליי?

הנאשם: אני לא צריך לבדוק אותך אני סומך עליך על כל (לא ברור). . . .אור ירוק כבר . . יאללה סע יש מספיק על מה לעבוד . . ." (עמ' 48, שורות 12-39).

186. בתאריך 30.7.13 נערך לנאשם תרגיל חקירה במסגרתו הושאר בחדר החקירות גזיר עיתון (שאינו אמיתי) בו נרשם כי החשוד במקרי שוד הבנקים הותיר טביעות אצבע (ר' הזכ"ד ת/75). בהמשך תחקר הנאשם

(ת/75 א') והוא שוחח עם חוקריו אודות חקירתו מיום האתמול עם קובי חזן ואודות ה"אנשים הכבדים" אותם על המדינה לחפש (ר' לדוגמה עמ' 15).

187. גם למחרת היום, בתאריך 31.7.14 המשיך הנאשם לרמוז אודות הגורמים עליהם יוכל למסור פרטים. הנאשם התנה את מסירת הפרטים בהבטחה כי יינתנו סידורי ביטחון מתאימים למשפחתו. ככל שעולה, הנאשם התכוון לגורמים החייבים לו כספים בסכום של כ 800,000 ₪ (ת/76 ות/76 א'). דבריו של הנאשם נותרו מעורפלים הגם שחזר על כך שהוא רק "בורג קטן". כשהתבקש הנאשם להתייחס למקרי השוד סירב לעשות כן (עמ' 21-22).

188. בהמשך אותו יום, נחקר הנאשם פעם נוספת ושמר על זכות השתיקה (ת/77).

189. בתאריך 1.8.13 (יום חמישי) מסר הנאשם במהלך חקירתו (תשאול) כי הוא שוקל לסיים את הפרשה וכי יש עוד מעורבים בפרשה. יחד עם זאת הנאשם לא פירט וביקש שהות של סוף השבוע כדי לחשוב על כך. הנאשם הוסיף כי הוא אינו מבקש לעצמו דבר ודאגתו נתונה לבני משפחתו (ת/78 ות/78 א').

190. בתאריך 2.8.13 נחקר הנאשם ושמר על זכות השתיקה (ת/79). בחקירה זו הטיחו החוקרים בנאשם כי בירור שנערך העלה כי הוא אינו חולה סרטן, כטענתו, אולם גם בהקשר זה שמר הנאשם על שתיקתו.

191. במהלך סוף השבוע (2.8.13-3.8.13) הושם מדובב בתאו של הנאשם (ת/125), אך לא היו תוצרים של ממש מכך.

192. בתאריך 8.8.13 סירב הנאשם לצאת מתאו בבית המעצר קישון לצרכי חקירה ולכן לא הובא (ת/123).

193. חקירותיו האחרונות של הנאשם התקיימו בתאריך 12.8.13 (ת/80 משעה 11:24 ות/81 משעה 16:22). במרבית חקירתו בחר הנאשם לשמור על זכות השתיקה. כשעומת עם כך שהמשטרה לא מצאה תימוכין לטענתו כי הוא חולה סרטן, השיב כי המשטרה לא חיפשה במקום הנכון (שם, שורה 35); וכשהתבקש להכווין את חוקריו למקור מידע אמין אודות מחלתו השיב כי כל שיש לו להוסיף ייעשה בבית המשפט. במהלך חקירתו הוכנס עזמי אבו חאטום. אבו חאטום מסר כי הנאשם עדיין חייב לו סכום כסף של כ 10,000 ₪ אולם הנאשם שב ומסר כי כל שיש לו לומר ייעשה בבית המשפט. גם כשהוצגו לנאשם סרטוני האבטחה הרלוונטיים מסניפי הבנק השונים סירב הנאשם להתייחס אליהם ומסר את אותה תשובה.

עדותו של הנאשם בבהמ"ש

194. עדותו הראשית של הנאשם היתה קצרה לאקונית ועמומה. הנאשם מסר כי הוא הסתבך כלכלית משום כספים שאנשים חבים לו. לכן, פנה "למספר עדים שישבו פה" (עמ' 264 שורה 4) שיעזרו לו בגביית אותם

חובות. הנאשם מסר כי הוא עבד עד למעצרו בשיפוצים עד שלהפתעתו באחד הימים "קפצו עליו השוטרים".

195. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי בעבר הוא היה בעל בית דפוס שנקלע לקשיים. הנאשם הוסיף כי עד לשנת 2011 עבד מספר שנים כשכיר ומשנת 2011 הוא עובד, לטענתו, בעבודות שיפוצים כעצמאי. הנאשם מסר כי לצד הכספים שגורמים שונים חבים לו, הוא גם חייב כספים לגורמים אחרים. עקב חובותיו לא היה לנאשם חשבון בנק ומכשיר הטלפון וכן הרכב היו רשומים על שמו של עזמי אבו חאטום.

196. חלק ניכר מחקירתו הנגדית התמקד בזהות לקוחותיו, עד למעצרו. הנאשם טען (עמ' 269-270) כי הדבר עשוי להרחיק ממנו את אותם לקוחות. הנאשם נותר בסירובו למסור כל פרט אודות אותם לקוחות גם לאחר שהוסבר לו שיש להניח כי אותם לקוחות (במידה וקיימים) ממילא מודעים לכתב האישום שהוגש כנגדו וכן מודעים לכך כי הוא מצוי במעצר ממושך. הנאשם עמד על תשובותיו המתחמקות גם לאחר שבית המשפט הבהיר לו שאל מול הנזק שעשוי להיגרם, לשיטתו, מהיחשפות הלקוחות הנטענים לאישומים כנגדו, עשוי לעמוד נזק חמור יותר של מאסר ממושך.

197. הנאשם מסר כי בחיי היום יום הוא התפרנס היטב למחייתו מעבודות השיפוצים. הנאשם אישר כי אביו משלם עבורו חשבונות שונים (קופת חולים, הלוואות) אך הוסיף כי הוא מחזיר לאביו כספים במזומן מידי חודש (עמ' 280). משעומת עם כך שאביו לא מסר כי הנאשם מחזיר לו סכומים כלשהם השיב כי לאביו יש בעיות זיכרון, אמו חוששת מאביו, ושניהם נוהגים לומר כי הם עוזרים לו, למרות שאין הדבר כך . .

198. הנאשם התבקש להתייחס לאמרותיו השונות בפני החוקר קובי חזן. ב"כ המאשימה טענה בפני הנאשם כי הוא זה שהציע לשתף פעולה עם המשטרה בהקשר לתיקי השוד בהם נחשד אותה עת. הנאשם טען, מנגד - תוך שהוא מתעלם מתמלולי החקירות הרלוונטיות - כי המשטרה היא זו שביקשה ממנו לשתף עמה פעולה כנגד ג'קי עמר וכנגד עזמי אבו חאטום, וזאת ללא כל קשר לחשדות בנוגע למקרי השוד. הנאשם טען (עמ' 285) כי המשטרה היתה מודעת לכך כי אין לו כל קשר למקרי השוד, אך החזיקו אותו במעצר רק כדי שימסור מידע אודות ג'קי עמר ועזמי אבו חאטום. לנאשם לא היה הסבר מדוע לא טרח להטיח טענה זאת בפני חוקריו עת העידו. לשיטתו, ההתנהלות אל מול קובי חזן היתה כדי שימסור מידע אודות השניים לעיל בתמורה למחיקת חובותיו (עמ' 286).

199. לעניין עסקת הניכיון מול הגב' מגר, אישר הנאשם כי שיקר בחקירתו במשטרה (עת הכחיש את עצם קיום העסקה) ומסר כי הדבר נעשה כדי שלא לסבך את הגב' מגר וכן משום שידע שלא דיווחה על מלוא הרווח שלה לרשויות המס (עמ' 288). לנאשם לא היו תשובות משכנעות שיכלו ליתן הסבר כיצד ידע - בטרם העידה הגב' מגר בבית המשפט (שם התגלה לראשונה כי היא דיווחה רק על חלק מהרווח שלה לרשויות המס), אודות כך (עמ' 291). הנאשם טען, והדברים פורטו לעיל בפרק בו דנו בעסקת הניכיון, כי הכספים אותם קיבל מהגב' מגר יועדו לאביו שהיה שקוע בחובות. הנאשם התקשה להסביר מדוע הסכים לתשלום עמלה בסך 6,000 ₪, ששולמה לטענתו מכיסו ומדוע אביו לא מסר דבר וחצי דבר בנדון עת נחקר במשטרה (הודעותיו, כאמור לעיל, הוגשו בהסכמה). הנאשם אף לא מסר כל פרט אודות המקורות הכספיים שאפשרו לו לשלם לגב' מגר את

ההחזרים עליהם התחייב. הנאשם טען באופן כללי כי מדובר היה ב"שיפוץ בבניין", אך סירב להרחיב (עמ' 294).

200. לעניין מחלתו, מסר הנאשם (עמ' 302-300) כי הוא חולה במחלה קשה אך סירב להרחיב ולפרט בנדון. הנאשם אף סירב למסור את פרטי הרופאים המודעים למחלתו ושיטפלו בו עד למעצרו. הנאשם אישר כי מאז שנעצר הוא לא מקבל טיפול בהקשר למחלתו. יחד עם זאת, אישר הנאשם כי מעולם טופל בכימותרפיה וכן הוסיף כי הוא טיפל בעצמו באמצעות כדורים אותם הגדיר כטבעיים. הנאשם מסר כי הוא מסרב למסור גם בשלב זה פרטים משום שאינו מעוניין שהפרטים יגיעו להוריו. אפנה לכך כי אמו של הנאשם, מסרה (במסגרת הודעתה ת/110 שהוגשה בהסכמה) כי לאחרונה (חודש 7/13) נודע לה כי הנאשם חולה בסרטן סופני (שם, שורה 4).

201. לעניין איכוני הטלפון הסלולארי באופן כללי, ובנוגע לאיכוני הטלפון בסביבת יוקנעם/בנימינה/זיכרון יעקב מסר כי ייתכן והיה ביוקנעם ובבנימינה בשבתות עם י' (עמ' 310) וכן מסר (עמ' 314 ואילך) כי נסע עם ג'קי עמר לאזור המרכז לצורך גביית חובות וייתכן וגם נסע להיפגש עם עזמי אבו חאטום. הנאשם הוסיף כי: "**כמעט כל יום נסענו ויכול להיות שגם יחד, גם לאזורים אלה וגם לאזור המפרץ יחד וגם לאזור הקריות יחד, . . .**" (עמ' 315, שורות 19-22). יחד עם זאת הנאשם לא הצליח לנקוב במקום ספציפי אחד לשם נסע כדי לגבות, לטענתו, חובות (עמ' 319). משעומת עם טענת אלברט עמר וג'קי עמר כי הקשר בינם לבין הנאשם פסק בסביבות חודש ינואר 2013 (לאחר שהשיק לגב' מגר חזר) עמד הנאשם על דעתו כי גם לאחר אותה תקופה הוא המשיך להיות עמם בקשר והמשיך לנסוע עמם לאזור המרכז (עמ' 316). הנאשם לא נתן הסבר מדוע לא עומתו השניים עם טענתו זו עת נחקרו על ידו בחקירה נגדית. לגבי איכוני באזור הקריות מסר הנאשם כי הוא נהג לעבוד שם.

202. הנאשם שב וטען כי הטלפון הרלוונטי (שלגביו בוצעו איכונים) נפל עת טייל ליד הבית של י' בשבת בטרם מעצרו (עמ' 312 ואילך). הנאשם הכחיש כי הטלפון "הועלם" על ידו לאחר שידורה של תוכנית כלבוטק. לדבריו, מייד לאחר שהטלפון נפל במורד הגבעה הוא יצא עם י' ובתה לחפש אחר הטלפון וגם למחרת הוא חיפש אחריו. הנאשם אישר כי למחרת היום הוא רכש טלפון נוסף וכן אישר כי לא דיווח לחברת הסלולאר אודות אבדן הטלפון שלטענתו אבד וכן לא ביקש לנתקו. משעומת הנאשם עם גרסתה של י', שהכחישה כי חיפשה את הטלפון - השיב כי ייתכן ולא זכרה זאת (עמ' 318).

203. הנאשם חזר על טענתו, בהקשר למרדף בטרם מעצרו, כי לא הבין בתחילתו של האירוע כי האנשים ברכב שדולק אחריו הינם שוטרים. הנאשם הוסיף, לראשונה עת העיד בחקירה נגדית (עמ' 319) כי חשש שמא מדובר באנשים הקשורים בשוק האפור, וזאת משום שהוא עצמו ניסה להפעיל את ג'קי עמר כדי שיגבה עבורו כספים מאחרים. הנאשם טען, משנשאל מדוע לא התקשר למשטרה, כי לא היה מדובר במרדף ממושך והוא הסתכם בכ 200 מט' (עמ' 320 שורה 5).

מהימנות הנאשם וסיכום

204. ס' 53 לפקודת הראיות ("משקלה של עדות") קובע כי: "**ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של**

עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט. דיון מעמיק ונרחב במהותם של "התנהגותם של העדים"; "נסיבות הענין" ו"אותות האמת" חורג ממסגרת הכרעת דין זו. בקצרה, ניתן לציין כי אין אלה בהכרח רק הסימנים החיצוניים העולים מפניו ומתנועותיו של העד בזמן מתן העדות, אלא מדובר בתהליך לוגי, מושכל, בו מתבצע תהליך של השוואה בין הדברים, שהושמעו על-ידי העד, בחינת דברים אלו עם ראיות ועדויות אחרות, ובחינת הדברים על-פי ההיגיון וניסיון החיים העומד לבית המשפט [ור' בהקשר זה את ע"פ 406/78, בשירי ואח' נ' מ"י, פ"ד לד(3), 393 (ס' 17 לפסה"ד)]. זאת ועוד, בחינת עדותו של עד ובחינתו של כלל התיק, יכולה להיעשות בשתי דרכים: הדרך הראשונה, הינה בחינה כוללת, "ממעוף הציפור", תוך בחינת כלל עדות העד (או מכלול הראיות) וניסיון למצוא גרעין של אמת, ובחינת הגיונה הכולל; הדרך השנייה, הינה דרך ירידה לפרטי כל אירוע שתיאר העד או תיארו העדים, וניסיון למצוא בכל אירוע ואירוע שכזה את גרעין האמת של אותו אירוע. כפי שצוין בע"פ 6643/05, מ"י נ' פלוני, 3.7.07, אין מדובר בדרכים סותרות, אלא בדרכים משלימות, ולעתים יש ליתן לדרך אחת עדיפות על רעותה. כמו כן, יש לבחון את עדויות העדים, או הראיות, מבחינה "פנימית" - בה נבחנת עדות כל עד על בסיס סימני האמת הנגלים מתוכה; וכן מבחינה "חיצונית" - בה מעמידים את כלל הראיות זו אל מול זו, ואל מול ניסיון החיים והשכל הישר, וכפי שנאמר: "הבחינה הפנימית של העדויות ניזונה מהתרשמות מהעדים ומסימני האמת המתגלים במהלך עדותם. 'הבחינה החיצונית', נעשית באמצעות העמדת העדויות מול מערך הנתונים האובייקטיבי, וזה תהליך ניתוח הגיוני, הניזון משכל ישר ומניסיון חיים". ע"א 1516/92, מרים לוי נ' חיג'אזי פ"ד נה (4) 730, 748; וכן ר', לדוגמה, ע"פ 949/80, שוהמי נ' מ"י, פ"ד לה (4) 62, 70.

205. בענייננו, מי שקרא את הכרעת דיני עד כה, ולו ברפרוף, אינו מופתע לגלות כי לא נתתי אמון בגרסאותיו השונות של הנאשם. גרסאותיו במשטרה ובבית המשפט (הגם שלא תמיד חפפו) התאפיינו בניסיונות כושלים להסתיר, לכסות ולנסות להוליך שולל את חוקרי המשטרה ובהמשך את בית המשפט.

206. למעשה, נדרש הנאשם להתייחס לשתי נקודות מרכזיות הכרוכות האחת בשניה: ראשית, במה עסק במועדים הרלוונטיים; ושנית, היכן היה במועדים הרלוונטיים - הן באופן כללי והם בהתייחס לאיכוניו. הנאשם כשל כשלון מוחלט בניסיונותיו ליתן תשובות מניחות את הדעת לשתי הסוגיות לעיל, שכפי שהובהר קשורות האחת בשניה. השאלה הראשונה מתייחסת למקורות הכנסתו. מדובר במי שעל פני הדברים ניהל משק בית משותף עם י' ובתה, החזיק ברכב וטען כי הוא מחזיר חובות שונים (לאביו לדוגמה). השאלה השנייה התייחסה למיקומו במועדים שונים וזאת בין היתר בהתייחס לטענתו כי הוא לא יצא ככלל את אזור הקריות. זאת ועוד, באם היה ממקם את עצמו מבחינת מקום עבודה, הרי שהדבר ייתכן והיה נותן מענה לשתי השאלות גם יחד - הן למקור הכנסותיו והן למיקומו הגיאוגרפי.

הנאשם טען כי בתקופה הרלוונטית הוא עסק בעבודות שיפוצים. ואולם, חרף שאלות רבות שנשאל בנדון לא נתן ולו נתון אחד שיכול להביא למסקנה כי הוא עסק בפועל בעבודות שיפוצים, קל וחומר לא באחד מהמועדים הרלוונטיים.

סירובו ליתן מענה לכך, והניסיון הבלתי מוצלח להתלות בטענה כי הדבר עשוי להזיק לו בעסקיו העתידיים עם אותם

גורמים (ונזכור כי מדובר במי שעומדים כנגדו 10 אישומי שוד. .!) נדחה על הסף ואינו מקובל עלי. הנאשם ידע כי אין בידיו למסור כל פרט אודות לקוחות מהסיבה הפשוטה שאין בנמצא כאלה.

כפי שנאמר בע"א 548/78 נועה שרון ואח' נ' יוסף לוי, פ"ד לה(1), 736, עמ' 762-763: "כלל הנקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעל-דין בחזקתו, שלא ימנע מביהמ"ש ראייה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראייה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראייה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראייה יותר משמעותית, כן רשאי ביהמ"ש להסיק מאי-הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה". וכן ר' בהקשר זה האמור בע"פ 10715/08 ולס נ' מ"י, 1.9.09, פסקה 38.

אבהיר, כי בהחלט ייתכן כי הנאשם עסק, באופן מזדמן פה ושם בעבודות שיפוצים כאלה או אחרות, אך קשה לומר שהוא התפרנס מכך או הדבר היווה עבורו עיסוק של ממש.

207. אי יכולתו של הנאשם ליתן לחוקריו תשובות אשר יתמכו או יסבירו את קו ההגנה השקרי בו בחר, הוביל אותו, כך עולה, לבחור בזכות השתיקה.

סקרתי לעיל את חקירותיו במשטרה. כבר בחקירתו השניה (ת/66) מסר תשובות כלליות בלבד על שאלות שנשאל. מחקירתו השלישית, לסירוגין, החל לשמור על זכות השתיקה - אם באופן מלא ואם באופן חלקי (ת/67, ת/68, ת/76, ת/77, ת/79, ת/80, ת/81).

באם מדובר ב"שיפוצניק" תמים שלשיטתו כלל אינו קשור ולו לאחד מאותם מקרי שוד בהם הוא נחשד, מדוע היה עליו לשמור על זכות השתיקה? מדובר, למותר לציין, בשאלה רטורית שכן שתיקתו (בהצטרפה אל יתר הראיות שנסקרו ואליהן נחזור מיד) היתה משום שאין מדובר באדם תמים אלא בנחקר שלא היו בידיו תשובות לראיות שהוצגו לו.

בהקשר זה, צוין (בין היתר) בע"פ 8823/12 שבתאי נ' מ"י, 1.7.14:

"הלכה מושרשת היא כי שתיקתו של נאשם בחקירתו במשטרה עשויה לשמש כראייה המחזקת את ראיות התביעה נגדו. בסיסה של הלכה זו נעוץ בהבנה, לפיה על דרך הכלל, בחירתו של נחקר לשתוק במהלך החקירה אינה מתיישבת עם חפותו, שכן אדם שהוא חף מפשע ירצה למסור את גרסתו, על-מנת להפיג את ענן החשדות הפליליים העומד מעל לראשו. לפיכך, לצד הזכות המוקנית לכל נאשם למלא את פיו מים במהלך החקירה, נקבע בפסיקה, כי ניתן להסיק משתיקתו של הנאשם כי יש לו מה להסתיר, ובהעדר טעמים סבירים ואמינים באשר להחלטה לשמור על זכות השתיקה, תהווה שתיקתו של נאשם משום ראיה המחזקת את יתר הראיות "הפוזיטיביות" הקיימות נגדו, ובכלל זה מדובר גם בחיזוק לראיות הנסיבתיות הפועלות לחובתו (ע"פ 1707/08 אריש נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ז (25.11.2008); ע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל (6.3.2013)). יפים, לעניין זה, דברי השופטת ע' ארבל, בע"פ 3452/11

שאלתיאל נ' מדינת ישראל, בפסקה 36 (8.7.2013):

"שתיקת נאשם בחקירה, ואי מתן גרסה כלל, כאשר בסופו של יום קיימות נגדו ראיות הקושרות אותו לעבירה בה הואשם, בנסיבות המעלות חשש להתנהגות טקטית וללא הסבר המעלה ספק סביר, עשויה להוות חיזוק ונדבך נוסף במכלול ראיות התביעה נגד הנאשם. יש לזכור כי אף שהשתיקה אינה מהווה ראיה עצמאית, יש בה כדי להשליך על מהימנות השותק, והיא אף מהווה ראיה המחזקת את ה"יש הראייתי" (קדמי, 307-308). כך, נאשם אשר שתק בחקירתו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו (למשל, דברי כבוד השופטת ט' שטרסברג-כהן בע"פ 230/84 חג'בי נ' מדינת ישראל פ"ד ל"ט (1) 785, 789 (1985)). התנהגות זו אינה משקפת חפות, אלא להפך: סירוב נאשם לשתף פעולה בהליכי חקירה שבכוחם לתרום להוכחת חפותו עשוי לשקף התנהגות מפלילה (עניין כהן, דברי כבוד השופטת א' חיות בפסקה 12; ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל (1.9.2003) פסקה 12, להלן: עניין בן שלוש)".

208. אוסיף, כי אל שתיקתו של הנאשם ניתן להוסיף - כראיה נסיבתית מסבכת מבחינתו - את סירובו ללבוש את בגדיו ולצאת לשחזור מצולם בסניפי הבנק הרלוונטיים. אני מאמץ בהקשר זה את עדותו של השוטר אייל עמר (ור' בנדון המזכר שמילא ת/64) בנוגע לסירובו של הנאשם. מאליו יוצא כי אני דוחה את גרסתו הבלתי מהימנה של הנאשם כבלתי מהימנה (בנקודה זו כביתר עדותו) כי כלל לא נעשתה אליו פניה בנושא. אוסיף, כי גם אם היה מדובר באי הבנה (הגם שאיני סבור כך, ומסקנתי מחוזקת בבחירתו הכוללת של הנאשם בזכות השתיקה), הרי שהנאשם יכול היה לבקש - וחזקה כי בקשתו היתה נענית - לבצע פעולת חקירה זו (היינו צילומו בסניפי הבנק כשהוא לבוש בבגדיו שנתפסו בביתה של י'). עובדה היא שהנאשם בחר שלא לעשות כן מתוך ידיעה כי צילומים אלה היו מחזקים אף יותר את ראיות המאשימה.

209. במקביל לשתיקתו בחקירה וסירובו להשיב לשאלות שנשאל, ניסה הנאשם לנהל מעין משא ומתן עם חוקריו ובעיקר אל מול החוקר קובי חזן. אני דוחה מכל וכל את טענת הנאשם כי חוקריו החזיקו אותו במעצר בידועם כי אין ראיות כנגדו בהקשר למקרי השוד וזאת בניסיון לגרום לו לשתף פעולה כנגד ג'קי עמר ועזמי אבו חאטום. למקרא תמלולי החקירה עולה תמונה הפוכה לחלוטין, לפיה הסוגיה היחידה שעניינה את חוקריו היתה מקרי השוד בהם נחשד הנאשם, בעוד הנאשם הוא זה שניסה להסיט את החקירה לעבר מחוזות אחרים בהציעו לשמש כ"עד מדינה" כנגד אחרים. הדברים באו לידי ביטוי באופן מובהק בחקירתו של הנאשם מתאריך 29.7.13 אז הבהיר לו החוקר כי במידה והנאשם יסכים לשתף פעולה אזי השחזורים בסניפי הבנק יבוצעו בשעות בהן סניפי הבנק לא יהיו פעילים. במידה והנאשם לא היה קשור למקרי השוד, היה מצופה שיבהיר לחוקר כי אין לו כל יכולת לבצע שחזור בסניפי בנק אותם לא שדד . !

210. חקירתו של הנאשם במשטרה אף התאפיינה בשקרים מוכחים, והכוונה בראש ובראשונה לשקריו של הנאשם בנוגע לעסקת הניכיון מול הגב' מגר. אפנה בנדון לעיל לסקירתי הרחבה בנוגע לעסקה.

לא בכדי שיקר הנאשם בנוגע לעסקה זו בהרחיקו את עצמו לחלוטין מהעסקה. מדובר בעסקה במסגרתה קיבל הנאשם, מחד, סכום של ₪ 31,500 הגם שעל פני הדברים לא היתה לו כל סיבה נראית לעין ללוות (בעסקת ניכיון) סכום שכזה. בשלב מאוחר יותר, בעת ניהול משפטו, הבין הנאשם כי לנוכח תיאוריו את עצמו, כמי שמוצא את פרנסתו בכבוד בעבודות שיפוצים, יקשה עליו ליתן הסבר להיזקקותו לסכום זה. לכן, העלה גרסה כבושה כי אביו הוא זה שנזקק לכספים אלה. דא עקא כי אביו ואמו לא העלו גרסה שכזו במסגרת הודעותיהם שהוגשו בהסכמת הנאשם.

הצד השני של המטבע הוא המפליל יותר מבחינת הנאשם, והכוונה לתשלום סכומי כסף ניכרים מאת הנאשם לגב' מגר בסמיכות זמנים התואמת ככפפה ליד ל 3 מקרי שוד (הראשון בתאריך 4.4.13 והשניים הנוותרים בתאריך 10.4.13). הנאשם, למותר לציין, לא נתן כל הסבר מהיכן היו ברשותו סכומי הכסף אותם מסר לגב' מגר. והרי הנאשם לא יכול היה לאשר כי הם הושגו עת שדד את שלושת סניפי הבנק הרלוונטיים. . .

הפניתי לעיל לא רק להתאמת מועדי התשלום למקרי השוד אלא גם להשתלבותם בראיות חפציות (המסרונים ששלח לגב' מגר) ולעדוטה של האחרונה בה נתתי אמון.

הסברו של הנאשם כאילו בחר לשקר עת נחקר במשטרה אודות עצם קיומה של העסקה רק משום רצונו להגן על הגב' מגר (שדיווחה לרשויות המס רק על חלק מהרווח בעסקה) נדחה על ידי מכל וכל הן משום חוסר באמון בגרסה כבושה זו אך בעיקר משום שנתון זה (הדיווח החסר) לא היה בידיעתו של הנאשם עד לעדותה של הגב' מגר בבית המשפט.

211. שקריו המוכחים של הנאשם בהקשר לעסקת הניכיון מהווים חיזוק משמעותי. אפנה בנדון לאמור בע"פ 557/06 **עלאק נ' מ"י** 11.4.07:

"על מנת לסייע בידי בית-המשפט להכריע בעניין זה, קבעה הפסיקה מספר "כללי-סף", הקובעים כי ניתן יהיה לראות בשקריו של נאשם סיוע לגרסתו מקום בו מדובר בשקר בעניין מהותי; מדובר בשקר המכוון לסיכול החקירה ולהטעיית בית-המשפט; מדובר בשקר שהוא ברור וחד משמעי; מדובר בפרט אשר הוכח כשקרי בעדות חיצונית עצמאית (ע"פ 161/72 סרסור נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 203, 220; קדמי הנ"ל, בעמ' 216; דנ"פ 4342/97 מדינת ישראל נ' אל עביד, פ"ד נא(1) 736, 802); והשקר בו חטא הנאשם עניינו בעבירה עליה נסב המשפט, ואינו נובע מעילה אחרת, שאינה רלבנטית לצורך בחינת האשמה (פרשת נגר הנ"ל, בעמ' 140). אני שותף למסקנתו של בית-משפט קמא כי תנאים אלו כולם מתקיימים במערערים, וכידוע, לשקרי נאשם "יש משקל ראייתי עצמאי, מעבר לחיזוק ראיות התביעה האחרות, וכוחה עימה לשמש סיוע במקום שנדרש כזה" (קדמי הנ"ל, בעמ' 215). לפיכך, אין עוד ספק כי שקרי הנאשמים בחקירתם יכולים לשמש כתוספת ראייתית ברמת סיוע, שהיא אף גבוהה מן הרמה הנדרשת במקרה שלפנינו."

212. גם בנוגע למחלתו בחר הנאשם שלא לפרוס, לכל הפחות, את האמת המלאה. לכאורה, מדובר בסוגיה

שאינה נוגעת לגוף המחלוקת ואולם - יש לדבר קשר ענייני לנושא האישום ולו משום תוכן הפתקים אותם רשם הנאשם ואותם הציג לפקידות הבנק שם טען כי הוא זקוק לכספי הבנק לצורך רכישת תרופות. במילים אחרות, בין אם הנאשם אכן חולה במחלת הסרטן ובין אם לאו הנאשם אישר כי הוא חולה במחלה (שסירב לפרטה) אשר חייבה אותו ברכישת תרופות בסכום של מאות ₪ לחודש. גם נתון זה מהווה ראיה נסיבתית הקושרת את הנאשם למקרי השוד וזאת משום תוכן הפתקים בהקשר לנזקקות השודד לכספים עבור רכישת תרופות. אע"פ, כי המשטרה תפסה את תיקו הרפואי של הנאשם (ת/63א') ואין אינדיקציה למחלתו זו (הגם שעולה שהנאשם התלונן בסביבות חודש 7/2013 על בעיות רפואיות שונות והופנה לבדיקות). הנאשם סירב למסור בעדותו פרטים אודות מחלתו (?) אך כך או כך, חיזק מבחינה ראייתית את הנטען כנגדו.

213. גרסתו הבלתי מהימנה של הנאשם נמשכה גם בהקשר לאיכוני הטלפון בו עשה שימוש בתקופה הרלוונטית. עמדתי בהרחבה לעיל על כל אחד מאותם איכונים והראיתי כי בכל אחד ואחד ממקרי השוד היה הנאשם בסמיכות לכל אחד מסניפי הבנק הרלוונטיים. מדובר בסניפי בנק באזור הקריות, אך גם בסניפי בנק באזור בנימינה זיכרון יעקב ויקנעם. הנאשם כשל במתן הסברים מדוע וכיצד היה בכל אותם מקרים בסמיכות לסניפי הבנק שנשדדו. הסבריו נדרשו הן בנוגע לאיכונים באזור הקריות אך בעיקר בנוגע לאיכונים מחוץ לאזור הקריות. בהקשר האחרון ניסה הנאשם להיתלות בנסיעות שקיים - לטענתו - יחד עם האחים עמר. הסבריו היו כלליים ומעורפלים ואף סתרו את גרסאות העדים לעיל שמסרו כי בתקופה הרלוונטית הם כלל לא היו עמו בקשר. הנאשם מסר כי נסע לאזור המרכז כדי לגבות חובות אך לא הצליח לציין ולו מקום אחד ספציפי אליו נסע. גרסתו בהקשר לאיכונים, כיתר גרסאותיו בהקשרים אחרים, נדחתה על ידי. עוד אפנה לסתירות החזיתיות בנוגע לאיכון הנוגע לאישום מס' 10 - כאשר מחדש טען הנאשם כי שהה בביתה של י' אותו יום כאשר האיכונים מראים אחרת.

214. ועדיין, חרף קביעותי השליליות בנוגע למהימנות גרסתו של הנאשם, ברור שהתרשמות זו בלבד לא היתה מקימה את ה"יש" הנדרש להרשעתו בכל המיוחס לו. בהקשר זה, כאמור לעיל, הרשעתו של הנאשם בנויה על מספר נדבכים של ראיות ישירות וראיות נסיבתיות.

215. במסגרת הראיות ישירות יש להביא כמובן את סרטוני האבטחה בהם נראה הנאשם. ציינתי, כי לאחר התבוננות מעמיקה הן בסרטוני האבטחה (ובאישום 4 - בתצלומים) והן בנאשם עצמו, לא נותר בליבי ספק כי השודד הינו הנאשם.

216. בנוסף, זוהה הנאשם על ידי אחרים הגם שרמת הזיהוי שלהם לא היתה מוחלטת.

217. חרף מסקנתי לעיל בנוגע לזיהוי שבוצע על ידי (ובמידה מסוימת על ידי העדים המזהים), ושלא נפלתי לכלל טעות (פן מדובר במעין "אח תאום" של הנאשם) נדרשתי לראיות הנוספות אותן הציגה המאשימה. מדובר, ברובן, בראיות נסיבתיות שהינן בעלות משקן משמעותי ביותר ולשיטתי הן אינן מותירות כל מקום לספק. בהקשר זה הפניתי למספר מעגלי ראיות נסיבתיות המובילים, מבחינה ראייתית, למסקנה חד משמעית כי השודד הוא הנאשם.

218. אפנה להלכה בנוגע להרשעה על בסיס ראיות נסיבתיות (הגם שבמקרו מדובר בשילוב של ראיות נסיבתיות וראיות ישירות). נקבע, כי יש לבחון את הראיות הנסיבתיות במבחן תלת שלבי. בשלב הראשון, נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה ועל בית המשפט לקבוע באם ניתן לקבוע על בסיסה ממצא עובדתי. בשלב השני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת את הנאשם בבצוע העבירה, ובשלב שלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו (ור' בנדון האמור בע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745).

ובע"פ 8823/12 שכבר נזכר לעיל (שבתאיו) צוין כי: "הרשעה על-פי ראיות נסיבתיות, תתאפשר אף אם כל אחת מן הראיות הנסיבתיות, כשלעצמה, אינה מספיקה לצורך הרשעה, ובלבד שמשקלן המצטבר של הראיות אינו מותיר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם (ע"פ 60/12 עמר נ' מדינת ישראל, בפסקה 28 (7.11.2012)); ע"פ 5460/12 רחמים נ' מדינת ישראל, בפסקה 32 (1.5.2013)). לצורך הרשעה, יש הכרח כי המסקנה המפלילה תהיה המסקנה ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות, וזאת לאחר בחינת מכלול הראיות באספקלריית ניסיון החיים והשכל הישר. היה ו'יה בידי הנאשם להצביע על גרסה עובדתית חלופית, המתיישבת עם הראיות הנסיבתיות שהובאו בפני בית המשפט, יהיה די בכך לשם זיכויו של הנאשם מהאשמה המיוחסת לו (ע"פ 543/79 נגר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113, 141 (1981)). יש להדגיש, בהקשר זה, כי אין די בהעלאת הסבר חלופי תיאורטי ודחוק, שאין לו אחיזה ממשית בחומר הראיות, ועל הנאשם להצביע על "תרחיש חלופי...מבוסס וסביר דיו" (ע"פ 4656/03 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (1.12.2004))."

219. בהקשר זה הפניתי לשתי מערכות של ראיות נסיבתיות: האחת, איכוניו של הנאשם והשניה, לפריטי הביגוד אותם לבש השודד ושזהים להם נתפסו בביתה של י'.

הבאתי לעיל את מסכת הראיות ממנה עלה כי הנאשם שהה בקרבת סניפי הבנק שנשדדו הן על ציר המקום והן על ציר הזמן, ביחס למקרי השוד. הנאשם טען כי מדובר בצירופי מקרים אך הסבריו נדחו על ידי. מכיון שהנאשם לא ביצע שיחות טלפון בעת ביצוע מקרי השוד השתמשתי במינוח "בקרבת", אך ברור הוא כי רצף המקרים מוביל למסקנה כי הנאשם הוא זה ששהה בסניפי הבנק ממש בעת מקרי השוד.

220. אל "צירוף המקרים" שנגע לאיכונים, יש להוסיף את "צירוף המקרים" הנוגע לפריטי הלבוש.

221. המאשימה תמכה את ראיותיה - הן בהקשר לפריטי הביגוד והן בהקשר לזיהויו של הנאשם בחוות דעת, אשר בחנו - כל אחת בנגזרת הראיות הנוגעת לה, את הראיות כנגד הנאשם. ציינתי, כי הגם שכל חוות דעת, לעצמה, לא היתה יכולה להביא להרשעתו של הנאשם הרי שהשתלבותן זו בזו הינה רבת משמעות במיוחד כאשר בוחנים את כלל הראיות - וזהו תפקידו של בית המשפט - בראיה כוללת ואחת.

222. עמדתי בהרחבה על כך כי הסיכוי שמדובר בצירוף מקרים אינו קיים, קל וחומר כאשר "צירופי המקרים" הנוגעים לאיכונים נמצאו שלובים ב"צירופי המקרים" הנוגעים לפריטי הלבוש; ועל כל אלה מרחף נתון

הבסיס והוא כי מי שנראה באותם סרטונים זהה (ולו לצורך הדיון כעת) ל"אחיו התאום" של הנאשם . .

223. מספר המקרים - 10 - והשתלבות הנתונים הרבים, זה בזה, שכולם נוגעים וקשורים בנאשם העומד בפנינו, מוביל למסקנה כי אין מדובר בצירוף מקרים.

224. המסקנה היחידה היא כי אין מדובר ב"אחיו התאום" של הנאשם כי אם מדובר בנאשם עצמו.

225. אפנה בנדון לאמור בדנ"פ 3391/95 **בן ארי נ' מ"י**, פ"ד נא (2) 377 אשר יפה לענייננו, שם נאמר כי:

"מעשה אל ודבר ה' אינם חזון נפרץ, וכאשר 'מעשי אל' (כנטען) באים בזה אחר זה בשרשרת של נסיבות שכל אחת מהן לעצמה מצביעה אל עבר אשמתו של הנאשם, נאמר אנו- כבני אנוש- כי יש להרשיע אותו וכי לא ניטע ספק סביר בלב. אכן, יד המקרה, מעשה אל, אצבע אלוהים, מחזה תעתועים, כאשר באים הם בזה אחר זה באותה מערכת עצמה, אין הם מצטרפים האחד אל רעהו, אלא כופלים הם אלה את אלה. כך הופכת מקריות לחוקיות וערכה של טענת תעתוע ממעל שואפת לאפס".

226. מכל האמור לעיל הגעתי למסקנה כי המאשימה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, את הנטען כנגד הנאשם ומשכך אני מרשיע אותו בעבירה של שוד (9 מקרים), לפי ס' 402 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **החוק**) וכן בעבירה של ניסיון שוד, לפי ס' 403 לחוק.

ניתנה היום, י"א חשוון תשע"ה, 04 נובמבר 2014, במעמד הצדדים